

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண நவந்தம்.

யாழ்ப்பாணத்து மல்லாகம்

சி. செந்திநாதையர்

இயற்றியது.

இஃது

சென்னபட்டணம்:

வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலையில்

அச்சிற்பதிப்பிக்கப்பட்டது.

வியாச கார்த்திகைமீ.

இதன்விலை அறு - கட.

(Copyright Reserved.)

உபோற்காதம்.

“திகடசக்கரச்செம்முகமைந்துளான்” என்னுந் தலைக் காப்புமுதல், “பாராதியேனைப்பொருளாகி” என்னுங் கடைக்காப்பு இறுதியாகக் கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகளால் அருளிச்செய்யப்பட்ட அந்தியற்புக அதிமதுர திவ்விய வாக்காசிய கந்தபுராணத்தினின்று சாரமாகத் திரட்டிச் செய்யப்பட்டமையால், இந்நூலுக்குக் கந்தபுராணநவீதம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.

எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இனிமைபயக்கும் பால்சேன் சர்க்கரை முதலியவை வாயிலாக வைத்தியன் அபுள் வேதப்பிரகாரம் நோயாளிக்கு மருந்து கொடுத்து நோய் நீக்குமாறுபோல, எவர்களுக்கும் இயல்பாகவே இன்பம்பயக்கும் வீரம் பயம் சிருங்காரம் இழிவு புகழ் வீபப்பு கருணை நகை உருத்திரம் என்னுங் காவியநவரசங்கள் வாயிலாகக் கச்சியப்பசிவாசாரியர் பதிலக்கணமுதலியவைகளை நமது புல்லறிவுநீங்க உபதேசித்தருளினார்.

கந்தபுராணத்துண்மைப்பொருளை ஆராயாதவர்கள் விபரீதார்த்தங்கொண்டு சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளை இகழ்ந்து அதிபாதகர்களாகிய சிவத்துரோகிகளாய் எரிவாய்நரகத்துக்கு இரையாகாவண்ணம் புழுத்த நாயினுங்கடையேனாகிய அமியேன் பாருக்குளே கலியுகத்திலே கண்கண்டபரமதேயவமாகிய முருகக்கடவுளுடைய திருவடித்தாமரைகளைச் சிந்தித்துத் துதித்து வணங்கி, சைவசிந்தாந்தசமயத்தின் உயர்வை யுணர்த்தற்குச் சமயப்பிரகாரணத்தை முத்தற்கண்ணும்; இச்சமயத்திற்குரிய நூல்கள் இவைகள்தாம் என உணர்த்தற்கு வேதாகமப்பிரகாரணத்தை இரண்டாவதாக

வும்; வேதாகமங்களிலே சொல்லப்பட்ட பொருள்கள் பதிபசு பாசுமாமென உணர்த்தற்குப் பதிபசுபாசப்பிரகரணத்தை மூன்றாவதாகவும்; வேதாகமங்களிலே யமைந்த சரியையாதி நிலைகளிலேநின்று சிவபெருமானை வழிபடல்வேண்டுமென்பதை உணர்த்தற்குச் சரியாபாதாதிப்பிரகரணங்களை நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழாவதாகவும்; சரியையாதி பாதங்களிலே நின்று உறுதிபெறுதற்கு அன்பு ஒருதலையாக வேண்டப்படுமென்பதை உணர்த்தற்குப் பக்திப்பிரகரணத்தை எட்டாவதாகவும் அமைத்துக் கந்தபுராணநவந்தமென்னும் இச்சிறுநூலை இயற்றினேன்.

குற்றமேதெரிவார்குறுமாமுனி
சொற்பாவினுமோர்குறைசொல்வராற்
கற்றிலாவென்கவிவழுவாயினு
முற்றநாடிவல்லோருப்த்துரைக்கவே.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கந்தபுராண நவந்தம்.

விநாயகர் காப்பு.

திடசக்கரச்செம்முகமைந்துளான்
சகடசக்கரத்தாமரைநாயக
னகடசக்கரவின்மணியாவுறை
விடசக்கரன்மெய்ப்பதம்போற்றுவாம்.

உச்சியின்மருடமின்னவொளிந்தரநுதலினோடை
வச்சிரமருப்பினொற்றமண்கொள்கிம்புரிவயங்க
மெய்ச்செவிக்கவரிநூங்கவேழமாழகங்கொண்டுற்ற
கச்சியின்விடசக்கரகணபதிக்கன்புசெய்வாம்.

சுப்சுரமணியா காப்பு.

மூலிருமுகங்கள்போற்றிமுகம்பொழிகருணைபோற்றி
யேவருந்திதிக்கநின்றவிராஜதோள்போற்றிகாஞ்சி
மாவடிவைகுஞ்செவ்வேண்மலரடிபோற்றியன்னான்
சேவலுமயிலும்போற்றிதிருக்கைவேல்போற்றிப்போற்றி.

நூற்பபன்.

இந்திரராஜப்பார்மேலின்பமுற்றினிதுமேலிச்
சிந்தையினினைந்தமுற்றிச்சிவகதியதனிற்சேர்வ
ரந்தமிலவுணர்தங்களடல்கெடமுனிந்தசெவ்வேற்
கந்தவேள்புராணந்தன்னைக்காதலித்தோதுவோரே.

வாழ்த்து.

வான்முகில்வழாதுபெய்கமலிவளஞ்சுரக்கமன்னன்
கோன்முறையரசுசெய்கருறைவிலாதியிர்கள்வாழ்க
நான்மறையறங்களோங்கநற்றவம்வேள்விமல்க
மேன்மைகொள்சைவநீதிவிளங்குகவுலகமெல்லாம்.

கந்தபுராணநவரீதம்.

முதலாவது

சமயப்பிரகாணம்.

புறப்புறச்சமயமும், புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும், அகச்சமயமுமெனச் சமயம் நான்குவகைப்படும். அவற்றுள், புறப்புறச்சமயம் உலோகாயதம், நால்வகைப் பெளத்தம், ஆருகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம் தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகானமவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராததிரமென அறுவகைப்படும். அகப்புறச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மகாவீரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவமென அறுவகைப்படும். அகச்சமயம் பாடாணவாதசைவம், சங்கிரகதவாதசைவம், அவிசாரவாதசைவம், பரிஸ்ரமவாதசைவம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம் என அறுவகைப்படும். இந்நால்வகைச் சமயங்களினுந் தலையாயவிளங்குவது, எச்சவசத்தாந்தமேயாம்.

புறச்சமயங்கள்.

நன்னலமாசரைநாநாழின்பமே
யுன்னருமுத்தியென்றட்கொள்வார்சில
நன்னனதுறைதொறுமெய்தியாவருந்
துன்னருமபிறையுட்கண்பகீங்கலார். (க)

அந்தந்தந்தயிர்தொறுமதுவதாயே
பிறந்தந்தணர்வெலாம்பெற்றுந்நான்பொடு
துறத்துகொன்றிட்டனதுய்த்துககந்தமந்
நிறந்திடார்முத்தியாமென்கின்றார்சிலர். (உ)

பெருமைகொள்ளுந்நொறும்பிறந்துசெய்திடும்
விரதமுஞ்சிலமும்வீண்கண்மாற்றிட
வருகலும்பிறவுமாயங்காவீட்டியிர்
பரவுதல்வீடெனப்பகருவார்சிலர். (ங)

காலமுங்கருமமுங்கடந்ததோர்பொருண்
முலமுண்டோவெனமொழிகின்றார்சிலர்
மேலுமுண்டோசிலவீனம்பவிஞ்சையின்
பாலுமுணர்ச்சியேபரமென்பார்சிலர். (ச)

ஆற்றுறுபுனல்படிந்தழக்குகீக்கலார்
சேற்றிடைவீழ்ந்தெனமறைகள்செப்பிய
கீற்றொடுகண்டிகைக்கிவன்மையால்
வீற்றொருகுறிகொடுமேவுவார்சிலர். (௫)

கின்றனதுரிமையைக்கீழ்த்தேன்மையா
வென்றனையயன்றனையென்னுவார்சில
ரன்றியுநின்னுடனேகீதம்மையு
மொன்றெனவேநினைத்துரைக்கின்றார்சிலர். (௬)

அகச்சமயம்; சைவசித்தாந்தம்.

அறுசமயத்திற்குடந்தைசுவத்தினன்றிவீழலதெனத்தெளிந்து, பி
ரறநியாதுதொன்மைபொலிருத்தபிஞ்சுகன்மீதுகன்மலரா;லெறித
ருதேரரன்பர்தங்கலிங்கமெழிலிகண்ணைத்தலுஞ்சிரத்தை, முறைபு
ரிசிலைமேன்மோதினார்முத்தலோர்முத்தபெற்றுடையதம்முதுர். (1)

புறப்புறச்சமயம்.

க. உலோகாயதன்—ரசன், கன்யம், ஆன்மா என்
பன இலவாம், மகளிரிடத்தின்பொன்றுமே பொருளா
மென்பன்.

உ. புத்தரிற் செளத்திராந்திகன்—உருவம், ஞானம்,
வேதனை, குறிப்பு, வாசனை என்பன தொடாச்சியாய் அழி
வது பந்தமென்றும், அவ்வமுற்றும் ஒழிதலே முத்தியென்
றுஞ் சொல்வன்.

ஈ. பொகசாயன்—சௌத்திராந்திகன்ற் சிறிதுவேறு
பட்டு, அறிவு அருபமென்றும், பிரபஞ்சம் பொய்யென்
றுஞ் சொல்வன்.

ச. மாத்மீகன்—அறிவும், அறிப்பப்பொருளுஞ்
குனியமென்றும், அதனாலே பிரபஞ்சந் தோன்றுதென்றுஞ்
சொல்வன்.

ரு. வைபாடிகன்—மஞ்சளும், சுண்ணாம்புங் கூடிய
விடத்து, சிவப்பொன்று தோன்றுமாறுபோல, இந்திரியங்
கள கூடியவிடத்துப் பிரபஞ்சந்தோன்று மென்பன்.

சு. ஆருகதன்—ஞானவார்ணீயம் முதலிய எண்குணத்தையும்; பசித்தல் முதலிய பதினெண்குணத்தையும்; அரசுகம் முதலிய ஆறுகுணத்தையும் விடுத்து, முன்னேக்கன்மம் புசித்துத் தொலைந்தவிடமே வீட்டின்பமென்பன்.

புறச்சமயம்.

க. தார்க்கிகன்—வித்தியாகற்பனை, தோஷம், பிரவிருத்தி, சனனம், துக்கமென்பவைகளைத் தனித்தனி நீக்கிச் செல்ல, முடிவினின்ற துக்கம் ஒழியுமென்றும், இதுவே முத்தியென்றுஞ் சொல்வன்.

உ. மீமாஞ்சகன்—வேதம் அநாதியென்றும், ஈசனை வேண்டாது கன்மமே பலத்தைக்கொடுக்குமென்றுஞ் சொல்வன்.

ங. மாயாவாதி—சுத்தமாகிய பரப்பிரமம் மாயோபாதியினாலே வாதிக்கப்பட்டுச் சரீரத்தினுள்ளே சீவான்மாவாக நிற்குமென்றும், சீவான்மாவும் விவேகஞானமடைந்து, மாயாவத்தைகடந்து, பரமான்மாவோடு கடாகாயமும் மகாகாயமும் போல அபேதமாய்விடுமென்றுஞ் சொல்வன்.

ச. சாங்கியன்—புமானாகிய சுத்தபுருடன் அறியாமையுற்றபோது, பிரபஞ்சமெல்லாந் தானென விரிந்து நிற்பனென்றும், விவேகஞானம் எய்தியபோது, அவையெல்லாம் பிரகிருதிக்கேயன்றித் தனக்கில்லையாமென்றுஞ் சொல்வன்.

ரு. யோகி—நின்மலசத்துவ பரிணாமரூபமாகிய சித்தவிருத்திகளை உன்முகமாகத் திருப்பி, அவைகளை அவற்றின் முதற்காரணத்திலே ஒடுக்குதலாமென்பன்.

சு. பாஞ்சராத்திரி—நாராயணர் தன்னை வழிபட்டவர்களுடைய பந்தத்தைநீக்கி, அவர்களை விரசாநதியிலே மூழ்குவித்துச் சுத்தர்களாக்கி, வைகுண்டத்திலே சாரூபத்தைக் கொடுப்பர் என்பன்.

அகப்புறச்சமயம்.

க. சைவன்—சிவன் தாண்டவபூஷணமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

உ. பாசுபதன்—சிவன் வீபூதியுஞ் சடையுந்தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

ங. மகாவீரதன்—சிவன் என்பு மாலேதரித்தமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

ச. காளாமுகன்—சிவன் படிகமும் புத்திரதீபமணியு தரித்தமூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

ரு. வாமன்—சிவன் அக்கினியும் உபலீதமுந் தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

சு. வைரவன்—சிவன் தமருகமுஞ் சிலம்புந் தரித்த மூர்த்தியாய் அருள்வர் என்பன்.

அகச்சமயம்.

க. பாடாணவாதசைவன்—ஆன்மா முத்தியிலும் சக சமலம் நீங்காது கல்லுப்போலக் கிடக்குமென்பன்.

உ. சங்கிராந்தவாதசைவன்—விகாரமின்றிநிற்கும் ஆன்மசந்நிதியிலே அசுந்தாகிய கருவிகளே சத்தாகிய சிவத்தைச் சிவகரணமாய் நின்று அறியுமென்பன்.

ங. அவிகாரவாதசைவன்—கடியவெய்யிலிலே நடந்தோரால் அடையப்படுகின்ற மாநீழல் போல, பதி விகாரமின்றிநிற்ப, ஆன்மாவானது தானே பக்குவமடைந்தபோது ஞானக்கணபெற்றுப் பதியைச் சேருமென்பன்.

ச. பரிணாமவாதசைவன்—உயிர்கெட்டுக் கூடி அனடியில் ஒன்றாய்ப் போமென்பன்.

ரு. சுத்தசைவன்—ஆன்மாவுஞ் சிவமுங் கூடியவிடத்து, ஆன்மா சிவானுபவத்துக்கு உரித்தாகாதென்பன்.

சு. பேதவாதசைவன்—உயிர் மெய்ஞ்ஞானஞ் சேர்ந்தபோதே மலம் நீங்கப்பெறுமென்றும் இதுவே முத்தியென்றுஞ் சொல்வன்.

ஏகான்மவாதம்—மாயாவாதமும், பாற்கரியவாதமும், கிரீடாப்பிரமவாதமும், சத்தப்பிரமவாதமுமென நான்குவகைப்படும். ஆசைவன், பாட்டன், பிரபாகரன், துவிதவாதி, சாத்தேயன், காபாலிகன், ரூரியவாதி, மிச்சிரவாதி, கருமவாதி, சிவசமவாதி முதலாய சமயிகள் சிறிதுசிறிது வேறுபாட்டோடு புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம என்னும் நான்குற்றச் சமயங்களுள்ளே அடங்கி விடுவர்.

உலோகாயதன்—பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு தத்துவங்களிலும்; அருதன் குணத்தாவத்திலும்; பெளத்தன்—புத்திரத்தாவத்திலும்; சாங்கியன்—பிரகிருதி தத்துவத்திலும்; மாயாவாதி—புருடத்தாவத்திலும்; காபாலிகன்—காலத்தாவத்திலும்; மகாவிரதன் விந்தியா தத்துவத்திலுமாகப் பொருந்துவர்.

உலோகாயதம்முதல் ஐக்கியவாதம் ஈறுபுள்ள புறப்புறச்சமயமும், புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும் என்னும் மூவகைச்சமயத் தெய்வங்கள் எல்லாம் பூதமுதல் அகந்த மாயாதத்துவம் இறுதியாயுள்ள ஒவ்வோரத்தாவங்களிலே நிலைபெறும். அகச்சமயத் தெய்வமாய்கின்ற அசிகார போக இலய சிவபேதங்கள் சுத்தவித்தைமுதலாய ஐந்து தத்துவங்களுள் ஒவ்வொன்றிலே நிலைபெறும். அவ்வந்தெய்வங்கள் நிலைபெறுந் தத்துவமே அவ்வச்சமயங்களுக்கு முத்தி நிலையாகும்.

மனோவிகற்பங்களை யொழித்து, ஆன்மா முப்பந்தாறு தத்துவங்களுக்குமேலே தன்னுண்மை அறிந்து சிவன்முந்தனாய், அகம புறம் எங்கும் வியாபித்துச் சிவதருமதருமியாய், சிவதருமமெனப்பட்ட முற்புணர்வு; வரம்பிலின்பம், அநாதிபோதம், பேரருள், அளவிலாற்றல், தன்வயம், இயற்கையுணர்வு, தூயமேனி எனனும் எண்குணங்களுமுடையன

ய், சிவத்துவத்தைப்பெற்றுச் சிருட்டிப்படும் தன்மைமுதலியனவின்றிச் சிவசமமாதலாகிய உண்மைமுத்தியை உணர்த்துவது சைவசித்தாந்த சமயமேயாம். காஞ்சிப்புராணம் “பேயன்னபுறசசமயப் பிணக்குநூல்வழியனைத்தும் பிழையேயன்றி, வாயன்மைதெளிந்துசைவசித்தாந்தவழிதேறியதிதவாழ்வீர், போயண்மியஞ்செழுத்துந்திருநீறுங்கண்டிகையுட்பொருளாக்கொண்ட, நாயன்மார்திருக்கூட்டம்பணிந்திதைஞ்சுமபெரும்வாழ்வுநான் பெற்றேனாள்.” தாபுமானவர்:— “சைவசமயமேசமயஞ்சமயாதிதப்பழம்பொருளைக், வைந் தூடவேமன்றுளவெனிகாட்டுமிநதக்கருத்தைநிதிப்பொய்வநதுழலுஞ் சமயநெறிபுருசவேண்டா முத்திதருந், தெய்வசபையைக்காணபதற்குச்சேவாருஞ்செகத்திரே.” “காகமுதவுகலபதுணைக்கண்டரகண்டாகாபிசுவ, போகமெனும் பேரின்பவெளளம் பொங்கித்ததுமபிப்புராணமா, யேகவுருவாய்க்கிடக்குஞ்சையோயன்புற்றிடநாமினிமெடுத்த, தேகமவிழுமுன்புசிப்பதற்குச்சேவாருஞ்செகத்திரே.”

இஃது கந்தபுராணத்திலே இரண்டி சகோதரஞானிகள் கதை சொல்லப்படுகின்றது. ஓர்ஞானி தமையன்; மற்றவன் தம்பி. தமையன் பிரமமொன்றொழிந்து மற்றெல்லாம் பொய்யென்றும், தம்பி உலகமொன்றொழிந்து மற்றெல்லாம் பொய்யென்றும், கோடலினால் அடவீருவர்க்கும் எவர்களாலும் விரும்பற்பாலனாகிய இரக்கம் வாய்மை கொடை முதலிய புண்ணியங்களிலே விருப்பமுமில்லை; கொலைசெய்தல் சுளவெடுத்தல் சுள்ளினால் மாமிசம்புசித்தல் பொய்ச்சாட்சிசொல்லல் பிறன்மனைவிஹதவ வரைவின்மகளிர் விஹதல் முதலிய பாவங்களிலே வெறுப்புமில்லை. அவ்விருவர்க்கும் கீழும் மேலும் பொய்யாதலினால் நாடவேண்டிய தோர் பொருளுமில்லை; ஆசாரமாயிருக்கவேண்டுமென்றேனும், தவஞ்செய்யவேண்டுமென்றேனும், வீரதங்கள் அனுட்டிக்கவேண்டுமென்றேனும், பிரமசரியம் முதலிய நிலைகளின் நிற்கவேண்டுமென்றேனும், சிவனுடைய உருவத்திருமேனியைத்தியானிக்க வேண்டுமென்றேனும், சித்தமல மறுத்தல் வேண்டுமென்றேனும், மனசைவிடையங்களின்வழியே செல்லாது தரித்தல் வேண்டுமென்றேனும், கருத்து நிகழாமையினாலே தமையன் ஞானியும் தம்பிஞானியும் ஒப்பாவார். தமையன்ஞானி மாயாவாதி; தம்பிஞானி

உலோகாயதன். மாயாவாதி பசுஞானி, ஆன்மாப்பிரமமென நிற்றலால்; உலோகாயதன் பாசஞானி, ஆன்மா உலகமென நிற்றலால். பசுஞானி புறச்சமயி; பாசஞானி புறப்புறச்சமயி. பசுஞானம் அசுரனுக்கு அசுரகுருவாகிய சுக்கிரனால் உபதேசிக்கப்பட்டது; பாசஞானம் சுரனுக்குச்சுரகுருவாகிய பிரகஸ்பதியால் உபதேசிக்கப்பட்டது; பாசஞானம் சுரனுக்குச் சுரகுருவாகிய பிரகஸ்பதியால் உபதேசிக்கப்பட்டது. பசுஞானம் சுக்கிரனுபதேசப்படலத்தினாலே பெறப்படும்; பாசஞானம் இந்திரபுரிப்படலத்தினாலே பெறப்படும். இவ்விருஞானமும் இவ்விருதிருத்தார்க்கும் இவ்விருகுரவராலும் பக்ஞவநீக்கியையப் போதிக்கப்பட்டன. சிவமந்திரம் அசுரனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டபோது அவனுக்குப் “பொய்கொலை களவு காமம் புன்மைகளுறாமே போற்றிச் செய்குதிதவத்தை” என்றும், அவனுக்கே பின்னர் பசுஞானம் உபதேசிக்கப்பட்டபோது “கொலையொடு களவு காமங் குறித்தி வஞ்சமெல்லாநீலையெனப்புகி” என்றும் சுக்கிரன் உரைத்தமையால் சமயநீக்கை விசேஷநீக்கை நிருவாணநீக்கைபெற்றுச் சிவபெருமானுடைய ஞானானந்தவடிவாகிய திருவடியை நாடிநிற்கும் மெய்யன்பர்களாகிய சைவர்களுக்கு மாயாவாதநெறியும் அந்நெறியைப் போதிக்கும் ஞானவாசிட்டம், வாசுதேவமனனம், பஞ்சதசப்பிரகரணம், தத்துவராயர் பாடல் முதலியனவும் வேண்டப்படாமென்பறப்படுகின்றது; இந்திரனுக்குப் பிரகஸ்பதி உபதேசித்த உலோகாயதமும் பொய்யாமென்பது “புன்றொழிலாகிய பொய்யும் வாய்மையா-மொன்றொருபெருப்பயனுதவுமாயிதன்” என்று இந்திரபுரிப்படலத்திற் கூறப்பட்டமையினாலே பெறப்படுகின்றது. படவே, இவ்விருசமயங்களும் கந்தபுராணத்தினாலே கண்டிக்கப்பட்டமை கரணக.

இரண்டாவது

வேதாகமப்பிரகரணம்.

பிரணவம்.

பிரணவமானது மூலமொழி எனவுந், தனிமொழி என
வும், ஒங்காரம் எனவும், குடிசை எனவும்கூடும். அது சிவ
பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் பீடமாயும், மற்றைத் தே
வர்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமாயும், எல்லாமந்திரங்களுக்
கும் வேதங்களுக்கும் மூலமாயும், காசியில் இறப்பவருக்கு
எம்பெருமான் உபதேசித்தருளுந் தாரகப்பிரமமாயும் உள்
ளது. சிவன் ஒங்காரமூலப் பொருளைப்படுவர். பிரண
வம் வலம்புரிச்சங்குவடிவின்து

மேலினியனையசெவ்வேள்விரிஞ்சணச்சுருதிக்கெல்லா
மூலமதாகிநின்றமொழிப்பொருள்வினவியன்னான்
மாலுதச்சென்னிதாக்கிவன்சிறைப்படுத்தித்தானே
ஞாலமன்னுயிரையெல்லாநல்கியேநன்னும்பன்னான். (க)

என்றுநான்முகனிகைத்தலுமவற்றினுள்ளிருக்கா
மொன்றுநீளம்புதியெனமுருகவேளுரைப்ப
நன்றெனாமறையெவற்றிற்குமாதியினவிலவா
னின்றதோர்தனிமொழியைமுன்னோதினனெறியால். (உ)

தாமரைத்தலையிருந்தவன்குடிலைமுன்சாற்றி
மாமரைத்தலையெடுத்தனன்பகர்சூலும்வரம்பில்
காமர்பெற்றுடைக்குமரவேணிந்றிமுன் கழறு
மோகெனப்பந்மொழிப்பொருளியம்புகென்றுரைத்தான். (ங)

ஈசன்மேவருபீடமாயேனையோர்தோற்றும்
வாசமாயெலாவெழுத்திற்குமறைகட்குமுதலாய்க்
காசிதன்னிடைமுடிபவர்க்கெம்பிரான்கழறு
மாசிறாரகப்பிரமமாமதன்பயலாய்ந்தான். (ச)

தாமரைக்கெலாமாதியுமந்தமுஞ்சொல்லு
மோமெனப்படுமோரெழுத்துண்மையையுணரான்
மாமலர்ப்பெருங்கடவுளுமயங்கினுன்னென்று
ஞாமினிச்சிவவறிந்தனமென்பதற்கையே. (ஊ)

ஆலமேபுரைகிறத்தாயமிழ்தினுஞ்சுவைத்தாய்
ஞாலமார்தரவொழுக்கியகாளிந்திநதிபோய்
மூலமெய்யெழுத்தன்னதோர்முதுவலம்புரியின்
கோலமாகிநோற்றிருத்தியாலுலகருள்குறிப்பால்.

(க)

ஆதிதேவனையொருவியேபுடலியிலணுகி
யோதவேலையைமாறுகொள்காளிங்கியழிப்போய்
வேதமூலநேர்வால்வனையருக்கொடுவீளங்கி
யேதமில்லதோர்பதமபீடத்தின்மேலிருந்தான்.

(எ)

பிரணவம் சமஷ்டிப்பிரணவம் வியஷ்டிப்பிரணவம் என
வீருவனையப்படும. சமஷ்டிப்பிரணவம் 'ஓம்' காரம் என கிற்
பது; வியஷ்டிப்பிரணவம் அகார உகார மகாரமென கிற்
பது. சமஷ்டி தொகுத்துச் சொல்வது, தோட்டமென்பது
போல; வியஷ்டி பகுத்துச்சொல்வது, வாழை கழுகு என்
பனபோல.

அகார உகார மகாரமென்னும் மூன்றும் முறையே
இறந்தகால நிகழ்கால எதிர்காலங்களையும்; சாத்துவிக இரா
சச தாமச குணங்களையும்; பிரம விய்ஷு உருத்திரர்களை
யும்; சிருஷ்டி திதி சவீகாரகிருத்தியங்களையும்; காராகபத்திய
தகிணை ஆகவநீபாக்கினிகளையும்; இருக்கு யசர் சாம வேத
ங்களையும் உணர்த்துமென்க.

ஆதியிருக்குவெத்தின், ஆதிமண்டலத்தின், ஆதியங்
வாகத்தின், ஆதிமந்திரத்தின், ஆதிபதமாகிய "அக்ஷி"
யின் ஆதியிலும்; பீமாஞ்சை, நியாயம், வைசேஷிகம், சாங்
கியம், யோகம், வேதாந்தம் முதலாய வைதிக சாஸ்திரங்க
ளின் ஆதிசூத்திரங்களின் ஆதிபதமாகிய "ஆத்" வின் ஆதி
யினும்; ஆதிவியஷ்டிப் பிரணவமாகிய "அ" காரம் விக்
குசின்றது.

||தேவாரம் முதல் பெரியபுராணம் இறுதியாயுள்ள பன்
னிரண்டு திருமுறைகளின் முதலினும் இறுதியினும் முறை
யே போந்த "தோடுடைய செவியன்" "நின்றதெங்குநில
வியுலகெலாம்" என்பவைகளின் ஆதியினும் அந்தத்தினும்
மைந்த ஒகார மகாரங்கள் புணர்ந்து, ஒமென முடிந்து, திரு

முறைகளின் பொருள் ஒங்காரப்பொருளாகிய சிவபெருமான் என்றுணர்த்தின.

பிரணவமானது வேதகோஷத்துக்கு முன்னும் பின்னும் உச்சரிக்கப்படுகின்றது.

வியஷ்டிப்பிரணவமாகிய நாத, விந்து, மகார, உகார, அகாரங்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு, அதிசூக்குமை, சூக்குமை, ஸபசநதி, மத்திமை, வைகரி என்னும் வாக்குகள் தோற்றி ஒடுங்குமாடுமென ஆகமங்கள் செப்பும்.

பிரணவம் உற்கிதையெனவும், சுத்தமாயையெனவும் படும். சுத்தமாயையையத் தன்னியல்பால் இனிது உள்ள படி காணப்பெறுவோர் அபாமுத்திப் பெருமப்பாகத்தைப் பெறுவர்; இதற்கு மேலாகிய பேரறிவு ஒருவனுக்கு விளங்குமாயின், அவன் அப்பொழுதே பாமுததியைத் தலைப்படுவன்.

துவாதசாந்தத்திலே சர்வேசுரமும், ஒங்காரவாசசியநுமாயுள்ள சிவபெருமான், நாய்மையும் இருதயத்திலும் புருவமத்தியிலும் முறையையுள்ள அகார உகார மகாரவாசசியாகிய பிரம விஷ்ணு உருத்திரமர அநிட்டித்துர்பர் என்க.

அசுத்தமாயைக்குக் கீழே பிரம விஷ்ணுக்களுக்குத் தோற்றங் கேட்கப்படுதலானும், அசுத்தமாயையினுமுமாந்த சுத்தமாயைகரு மேலே சிவபெருமானுக்கு வியாபகஞ் செப்பப்படுதலானும், பிரணவம் மற்றைத்தீதவர்களுக்குப் பிறப்பிடமும், சிவபெருமானொருவருக்கே இருப்பிடமுமாயிற்று.

பிரணவம் அகாரமாய வாய்சிறத்தலினாலாகி, உகாரமாய் இதழ்குவிதலினாலே நின்று, மகாரமாய் ஒடுங்கி நின்றமையால், எல்லாவுலகங்களும், எல்லாச்சுருதிகளும் அப்பிரணவத்திலே தோன்றி நின்று ஒடுங்குமென்பது துணியப்படும்.

“அ” என்பது சம்ஸ்கிருத திராவிட பாஷைகளுக்கன்றி, உலகத்துள்ள மற்றெவ்வெவ் மிலேச்ச பாஷைகளுக்கும் முதலிலேயமைந்தது. ஒமென்பது ஆமென் எனத்திரிந்து பிறசமயிகளுடைய செப நிவேதனங்களினும் காணப்படுகின்றமையினாலே “சமயகோடிகளெலாந் தந்தெய்வமெந்தெய்வமென் றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவுநின்ற” ஒங்காரப் பொருளாகிய பரமசிவக் கடவுளுடைய மிகவோங்கிய பிரபாவம் பிரகாசிக்கின்றது. புறச்சமயங்களுள்ளே காணப்படும் ஒவ்வோர் உண்மைத்தருமங்களைக் கொண்டு அவ்வச்சமயங்களெல்லாம் மெய்யென்பது, யானையின் காலையும், வாலையும், காதையும், கையையும் தனித்தனி தடையி ஒவ்வோர் முழுக்குருடரும் அந்தயானையை முறையே உரலென்றும், துடைப்பமென்றும், முறமென்றும், உலக்கையென்றுஞ் சாதிக்கத்துணிந்த குளறுபடைபோலாம்; சைவசித்தாந்தி ஒருவனே அவ்வியானையினுறுப்புக்கள முழுதையும் அறிந்து, அக்குளறுபடைகளுக்குச் சமாதானஞ் செய்யவல்ல கண்ணுடையாளுருவன் போலாம். சிவதருமோத்தரம்:—“ஒமென்னும் பதமதனில் வேதமாதியுற்பவிக்கு மாலவித்தி னுதிக்குமாபோல், ஒமென்னும் பதமதனை யுரைத்தார்தாமே யோதினர்கள் வேதாதி யுரைகளெல்லா, மோமென்னும் பதப்பொருளை யுணர்ந்தார் தாமே யுணர்ந்தாரும் வேதாதி யொருமைகூட, வோமென்னும் பதமொழித்தஞ் செழுத்து மாதர்க்கொழுங்குடைய சூத்திரர்க்கு முரைக்கலாமே.”

வேதாகமோற்பத்தி.

சிவபெருமானிலிருந்தே வேத சிவாதமங்கள் பிறந்தன.

உன்னிடைப்பிறத்தவேதமுன்பெருநிலைமைதன்னை
யின்னதென்றணர்ந்ததில்லையாமுனையறிவதெவ்வ
னன்னையும்பயந்தோன்றானுமாவியைபதஞன்மைத்தர்
பன்னியபுகழ்ச்சியாவும்பரிவுடன்கேட்டிபோலாம்.

(அ)

ஏற்றமதாகியமறைக்கும்யாமுனஞ்
சாற்றியவாகமந்தனக்குமாங்கது
வீற்றறவருவதுமன்றுமேன்மையா
லாற்றவுந்மதியலறையுநீரதே.

(சு)

ஆனதன்னியற்கைகளினைத்தங்கண் ணுதல்
வானவனாகமமறையின்வாய்மையான்
மேனிசழ்தொகைவகைவிரியதாகவே
தானருள்புரிந்தனன்றலைவீகேட்கவே.

(சு0)

வேதமேமுதலாவள்ளவியன்கலையினைத்தந்தொன்னு
ளோதினுவனையெங்கட்டுரைத்திடவுணர்ந்தாமன்றே
யீதுநீயவற்றிற்காண்மயாநுமொன்றாகக்கொண்டாய்
பேதையோபெரிதுமென்னப்பிதாமகனினையசொற்றூன்.

(சுக)

“ஆப்தர் உள்ளது கூறுவோர். சாமானியமனுடரிலும்
விசேடமனுடர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் இருடிகள் மே
லாகிய ஆப்தர்; அவரினுந் தேவர்கள் மேலாகிய ஆப்தர்; அவ
ரினும் பிரமா மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் விஷ்ணு மேலா
கிய ஆப்தர்; அவரினும் உருத்திர மேலாகிய ஆப்தர்; அவரி
னும் மகேசுரர் மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினுஞ் சதாசிவர்
மேலாகிய ஆப்தர்; அவரினும் மேலாகிய ஆப்தர் இன்மை
யால் அவரே அதிபரமாப்தர் எனப்படுவர்.” இந்த அதிபர
மாப்தராய், பஞ்சமந்திர சரீரையுள்ள சதாசிவநாயனாராலே
பிரதம மகாசுருட்டி ஆரம்பத்திலே ஆன்மாக்கள் பொருட்டு
அருளிச்செய்யப்பட்ட சுருதியும், அதிபரமார்த்திக வாக்
கியமாகிய சுவதந்திரப்பிரமானமாகும். முற்றறிவு முற்றுந்
தொழிலுடைய சிவபெருமான் சிறிதும் பிரயத்தனமில்லா
மலும், ஆயாசமில்லாமலுஞ் சுருதியை அருளிச்செய்தார்
என்பது தோன்ற, பிரகதாரணியோபந்தமும் இருக்காதிக
ளைப் பிரமத்தினது சுவாசம என்று கூறிற்று. இந்தச்சுருதி
சாமானியசுருதி விசேஷசுருதி என இருதிதப்படும். (சாமா
னியசுருதி வேதம்; விசேஷசுருதி ஆகமம்.

பரப்பிரமத்தினின்றும் தோன்றி இருக்கு யசுர் சாமம்
அதர்வம் பிரகாசிக்கின்றன என்று யசுர்வேதத்திலே முப்ப

த்தோராம் அத்தியாயத்திலே ஏழாம் மந்திரஞ் செப்புகின்
றது. உண்மைப்பொருள்களைக் கேட்டற்குக் கருவியாதலி
னாலே சுருதியெனவும், உண்மைப்பொருள்களை முற்றும்
உணர்தற்கும், வருவித்தற்குங் கருவி யாதலினாலே, ஆகமம்
எனவும், நியதமாக உணர்தற்குக் கருவியாதலினாலே நிக
மம் எனவும், ஆதிசுருவினின்றித் தொட்டங்கிப் பாரம்பரியமா
கப் பயிலப்படுதலினாலும், கற்கப்படுதலினாலும், ஆமிநாய
மெனவும், சுயம்புவாகிய பதியினின்று தோன்றினமையால்
சுயம்பு எனவும், வேதஞ் சொல்லப்படும்; வேதம் என்னுஞ்
சொல் அறிதற்குக் கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வே
தத்துக்கு அங்கங்கள் சிஷை, வியாகரணம், நிருத்தம், சோ
திடம், கற்பம், சந்தோவ்சிதி என ஆறாம். அவற்றுள், “சித்
சையாவது வேதத்தின் உச்சாரண லக்ஷணத்தை உணர்த்து
வதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலக்ஷணத்தை
விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவ
ரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது லக்கினம், திதி, வாரம்,
நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிககரு
மங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவலா
யநீயம், போதாயநீயம், ஆபஸ்தம்பம் முதலிய சூத்திரரூபத்
திருந்து, வைதிககருமங்களைப் பிரயோகிக்கும் முறைமை
யைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவ்சிதியாவது வேதத்தின் உக்
தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப்
பதாம்.” சிவபெருமாளையே உண்மைப்பொருளாகக் கொ
ண்ட வேதத்துக்குப் பாதங்கள் சந்தோவ்சிதியாம்; கைகள்
கற்பமாம்; கண்கள் சோதிடமாம்; காதுகள் நிருத்தமாம்;
நாசி சித்சையாம்; முகம் வியாகரணமாம்.

இருக்கு யகர் சாமம் அதர்வம் என்பவை சிவனது மற்
றைமுகங்களிற் பிறந்தன, காமிகம் முதலிய சிவஞானம் ஊா
த்துவச் சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற் பிறந்தன
என்று காமிகாகமஞ் செப்புகின்றது. ஆ. என்பது பாசமெ
னவும், க. என்பது பசுவெனவும், ம. என்பது பதியென
வும் பொருள்படும்: படவே, ஆகமம் திரிபதார்த்தங்களை

உணர்த்துமென்றவாறாயிற்று. ஆ. என்பது சிவஞானமும், க. என்பது மோட்சமும், ம. என்பது மலநாசமுமாகும்: ஆகவே, ஆகமம் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசம்பண்ணி, சிவஞானத்தை உதிப்பித்து, மோட்சத்தைக்கொடுக்குமென்றவாறாயிற்று எனக் கொள்ளுதலுமாகும். ஆகமமானது—காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்குமம், சகச்சிரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிச்சவாசம், சுவாயம்புவம், ஆக்கினேயம், வீரம், ரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், முகவீம்பம், புரோங்கீதம், லளிதம், சித்தம், சந்தானம், சர்வோக்தம், பாரமேசுரம், கிரணம், வாதுளம் என இருபத்தெட்டாம். இவ்வாகமங்கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாந்தமெனவும் பெயர்பெறும். “இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகவங்களுக்கும் ஒவ்வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம். இவை ஞானபாதம், யோகபாதம், கிரியாபாதம், சரியாபாதம் எனத் தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடையனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதி பசு பாசம் என்று திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பிராணாயாமமுதலிய அங்கங்களோடும் கூடிய சிவயோகத்தையும், கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம், சந்தியாவந்தனம், பூசை, செபம், ஒமம் என்பனவற்றையும், சமய விசேஷ நிருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம் சமயாசாரங்களையும் உபதேசிக்கும்.” சிவபெருமானுக்குக் காமிகம் திருவடிகளும், யோகசம் கண்ணக்கால்களும், சிந்தியம் திருவடிவிரல்களும், காரணம் கெண்டைக்கால்களும், அசிதம் முழந்தாள்களும், தீப்தம் தொடைகளும், சூக்குமம் குய்யத்தானமும், சகச்சிரம் கடித்தானமும், அஞ்சுமான் முதுகும், சுப்பிரபேதம் கொப்பூழும், விசயம் உதரமும், நிச்சவாசம் நாசியும், சுவாயம்புவம் முலைகளும், ஆக்கினேயம் கண்களும், வீரம் கழுத்தும், ரௌரவம் செவிகளும், மகுடம் திருமுடியும், விமலம் கைகளும், சந்திரஞானம் மார்பும், முகவீம்பம் திருமுகமும், புரோங்கீதம் திருநாக்கும், இலளி

தம் கபோலங்களும், சித்தம் திருநெற்றியும், சந்தானம் குண்டலமும், சருவோத்தம் உபவீதமும், பாரமேஸ்வரம் ஆரமும், கிரணம் இரக்தினாபரணங்களும், வாதாளம் திருப்பரிவட்டமும், காலோத்தரம் திருமேற்பூச்சும், மற்றை உபாகமங்களெல்லாம் பரிமளத்திரவியங்களும் புஷ்பங்களும், சைவசித்தாந்தம் நைவேத்தியமுமாம்.

ஆகமங்கள் வேதங்களிலே பேசப்படாமை, வேதங்கள் சூத்திரம்போன்றும், ஆகமம் பாஷ்யம் போன்றும் விளங்குகின்றமையாலேயாம்; இது மூலத்திலே வியாக்கியானங்களைக்குறித்து யாண்டும் பேசப்படாத உண்மையினாலும் புலப்படும்.

வேதங்கள் வன்சொற்களினாலே புணர்க்கப்பட்டமையும், ஆகமங்கள் மென்சொற்களினாலே புணர்க்கப்பட்டமையும், வேதங்கள் கன்மானுசாரமாகப் பலர்க்கும் பலபொருள் கொள்ளக்கிடக்குஞ் சூத்திரமாதலினாலும், ஆகமம் சத்தினிபாதமுடையார்க்கு அதனைத் தெளித்துணர்த்தும் பாஷ்யமாக ஒருபொருள் கொள்ளக்கிடத்தலினாலுமென்க.

வேதாகமங்களுக்குத் தோற்றங்கள் பலவாகச் செப்பப்படுதல் சிருட்டிபேதத்தாலென்க.

வேதாந்தம்.

ஆதிகற்பத்திலே துவாபரயுகத்திலே ஆன்மாக்கள் செய்த தீவினையினாலே வேதங்களெல்லாம் அடிதலை தடுமாறினமையால், தேவர் முனிவர் மனிதராயினோர் மதியங்கிமெய்யுணர்வு இறந்து வேதநெறியை விடுத்துப் பல புறச்சமய நெறிகளைக் கற்பித்தொழுகுவாராயினர்; அதனாலே சிவாஞ்ஞையைவகித்து வியாசமுனிவர் அவ்வேதங்களை இருக்குமுதலிய நான்காக வகுத்தருளினார். இந்நான்கு வேதங்களின் அந்தம் உபநிடதம் எனப்படும்.

மூத்தொருகாலத்தின் மூவுலகந்தன்னில்
வந்திடுமயிர்செய்தவல்வினையதனாலே
யத்தமின்மறையெல்லாமழ்தலைதடுமாறிச்
சித்திடமுனிவோருந்தேவருமருளுற்றார். (௧௨)

ஆனதொர்பொழுதின்கணமரருமுனிவோரு
மாகிலமிசைவையுமாக்களுமிறையுள்ள
ஞானமதிலராகிவின்மறைநெறிமாற்றித்
தநெறிபலவாற்றிப்பனுவல்கள்கிலசெய்தார். (௧௩)

போந்தவணிநுந்தபின்புகரிலாமறை
யாய்ந்திடினவந்திடுமவற்றைநால்வகை
வாய்த்திடநல்கியேமரபினோர்க்கெலா
மிய்த்தனையவரகத்திருநீத்தியால். (௧௪)

மோனகமுற்றியமுனிவர்மேலவன்
ருணுணர்மறையெனுந்தரங்கவேலையி
லானதொர்பொருளினையறிஞர் பெற்றிடத்
தூநெறிகொண்டநாற்றுறைசெய்தானரோ. (௧௫)

மேற்றிகழுபகிடவேதவாய்மையாற்
போற்றலும்வந்ததென்புகறியாலெனச்
சாற்றினனுயிர்தொறுந்தங்கித்தொல்வினை
தேற்றுபுவினைமுறைசெலுத்துந்தொன்மையோன். (௧௬)

இருக்குவேதம் இருபத்தொருசாகைகளையும், யசர்வே
தம் நூற்றொன்பது சாகைகளையும், சாமவேதம் ஆயிரஞ்
சாகைகளையும், அதர்வவேதம் ஐம்பது சாகைகளையுமுடைய
னவாம். அவற்றுள், அற்பச்சுருதி வாக்கியம் கர்மாதுஷ்டா
னக்கிரமங்களைச் சொல்லும், பிரபலச்சுருதிவாக்கியம் அத்தி
யான்மக ஞானத்தைச் சொல்லும். இது ஆயிரத்து நூற்
றெண்பது உபநிஷத்தாயிருக்கும். இவைகளுள்ளே அதிகா
ரமாயும் இரகசியமாயுமுள்ள உபநிடதங்கள் நூற்றெட்டு.

இருக்குவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் ஐக
ரேயம், கௌஷீதிகீ, நாதவிந்து, ஆதம்பப்பிரபோதம், கிருவா
ணம், முத்தலை, அக்ஷமாலிகை, திரிபுர, சௌபாக்கியம்,
வக்ஷிருச்சுணை என்னும் பத்துமாம்.

யசர்வேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் கடிவ
ல்லி, தைத்திரியம், பிரமம், கைவல்லியம், சுவேதாச்சுவத
ரம், கர்ப்பம், நாராயணம், அமிர்தவிந்து, அமிர்தநாதம்,
காலாக்கினிருத்திரம், க்ஷாரிகை, சர்வசாரம், சுகரகசியம்,
தேசோவிந்து, தியானவிந்து, பிரமவித்தியை, யோகதத்து
வம், தக்ஷிணமூர்த்தி, ஸ்கந்தம், சாரீரகம், யோகசிகை, ஏகா
க்ஷரம், அட்சியம், அவதூதம், கரம், உருத்திரவிருதயம்,
யோககுண்டலினி, பஞ்சப்பிரமம், பிராணுக்கினிகோத்தி
ரம், வராகம், கலிசந்தரணம், சரசுவதி, ஈசாவாசியம், பிருக
தாரணியம், சாபாலம், அம்சம், பரமகமசம், சுபாலம், மந்தி
ரிசை, ரிராலம்பம், திரிசிகி, மண்டலம், அத்துவயதாரகம்,
பைங்கலம், பீட்சு, துரியாதீதம், அத்தியாத்துமம், தாரசா
ரம், யாஞ்ஞவல்கியம், சாட்டியாயனி, முத்திகம் என்னும்
ஐம்பத்தொன்றுமாம்.

சாமவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் கேனம்,
சாந்தோக்கியம், ஆருணி, மைத்திராயணி, மைத்திரேயி, வச்
சுரகுசிகம், யோககுடாமணி, வாசுதேவம், மகத்து, சந்நியா
சம், அவ்விபக்தம், குண்டிகை, சாவிந்திரி, உருத்திராக்கசா
பாலம், தரிசனம், சாபாலம் என்னும் பதினாறுமாம்.

அதர்வவேதத்துக்கு உள்ள உபநிடதங்கள் பிர
ச்சினம், முண்டகம், மாண்டுகியம், அகர்வசிரசு, அதர்வ
சிகை, பிருகச்சாபாலம், நிருசிம்மதாபனி, நாரதபரிவிராச
கம், சீதை, சரபம், திரிபாத்வீயமகாநாராயணம், இராமரகசி
யம், இராமதாபனி, சாண்டில்லியம், பரமகம்சபரிவிராசகம்,
அன்னபூரணை, சூரியன், ஆத்மம், பாசுபதம், பரப்பிரமம்,
திரிபுராதபினி, தேவ், பாவணை, பஸ்மஜாபாலம், கணபதி,
மகாவாக்கியம், கோபாலதபனம், கிருஷ்ணம், அயக்கிரீவம்,
தத்தாத்திரேயம், காருடம் என்னும் முப்பத்தொன்றுமாம்.

இவற்றுள்ளே அதர்வசிரோபநிடதம், அதர்வசினோப
நிடதம், கைவல்யோபநிடதம், சுவேதாச்சுவதரோபநிடதம்,

காலூர்க்கினிருத்திரோபரிடதம் என்னும் ஐந்தும் பஞ்சருத் திரமெனப்படும்.

வேதத்திலே பூருவபக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுப் பின் னர்க் கண்டிக்கப்பட்ட சில பக்கங்களையே சிலர் சித்தாந்த பக்கமாமெனக் கொண்டு, சித்தாந்தவாக்கியங்களுக்குப் பெ ரியோர் உரைக்கும் உண்மைப்பொருளைவிடுத்து, தாம்கொ ண்ட விபரீதபக்கங்களுக்கிசையப் பொருள் கற்பித்து, அங்ஙனம் தாம் கற்பித்த மீமாஞ்சை மாயாவாதம் பாஞ்சரா த்திரம், முதலிய சமயங்களைத் தனித்தனியே வைதிக சமய ங்களாமென முடித்து, அவ்வைதிக சமயங்களை விரித்துண ர்த்தி ஒவ்வோர்நூல்கள் செய்தார்கள். வேதத்தின் ஞான காண்டம் ஆகமத்தின் ஞானகாண்டம் என்னும் இரண்டும் திரிபதார்த்த இலக்கணங்களையே கூறுவனவாயினும் வேதத தின் ஞானகாண்டத்துண்மைப்பொருள் நிருவாணதீட்சை செய்யப்பெற்றுச் சித்தாந்தத்தை ஒதியுணர்ந்தோர்க்கே விள ங்குமென்க. இவ்வுண்மை சனகரதி நால்வரும் வேதோபரி டதங்களை நெடுநாள்வரையும் ஒதியும் ஞானம் நிலைபெறுதவ ராயினர் என்றும், பின்பு ஆகமாந்தம் என்னும் பெயரையு டைய சித்தாந்தத்தை ஒதி ஞானம் நிலைபெற்றனர் என்றும் கார்த்தத்திலே சங்கரசங்கிலையிற் கூறியவாற்றாற் தெளியப் படும்; படவே, சித்தாந்தம் வேதாந்தத்தின் தெளிவாயும் சார மாயுமுள்ளது என்பது பெறப்பட்டது. பண்டாரமும்மணி க்கோவை:—“குடிசையென்னுந் தடவயனுப்ப-ணருள்வித்தி ட்டிக் கருணைநீராய்ச்சி, வேதமென்னும் பாதவம்வளர்த் தனை - பாதவமதனிற் படுபயன்பலவே-யவற்று—ளிலைகொ ண்டுவந்தனர்பலரே - யிலையொரீத் - தளிர்கொண்டுவந்தனர் பலரே - தளிர்ொரீஇ-யரும்பொடுமலர்பிஞ் சருங்காயென் றிவை-விரும்பினர்கொண்டு கொண்டுவந்தனர்பலரே - யவ் வாறுறுப்பு மிவ்வாறுபயப்ப-வோரும்வேதாந்தமென் றுச்சி யிற்பழுத்த-வாராவின்பவருங்கனிபிழிந்து - சாரங்கொண்ட னைவசித்தாந்தத்-தேனமுதருந்தினர் சிலரே-யானவர் - நன் னிலைபெறுதம் கன்னியனாயினு மன்னவர்கமலப்பொன்னடி

விளக்கியத் - தீம்புளலமுதமார்த்தனனதனால் - வேம்பெனக் கொண்டனன் விண்ணவரமுதே.”

வேதாந்தசூத்திரம்.

உபநிடதங்களை உற்றுநோக்கி வியாசமுனிவர் இயற்றிய சூத்திரரூபமாகிய பிரமமீமாஞ்சை வேதாந்தமெனப்படும்.

ஏத்திசுருதிகளிசைக்குமாண்பொருண்
மாத்திரைப்படாவெனாமாகில்காட்சியர்
பார்த்துணர்பான்மையாற்பலவகைப்படச்
சூத்திரமானவுஞ்சொற்றுவைகினான். (௧௭)

இது உத்தரமீமாஞ்சை எனவும், சாரீரகசூத்திரமெனவும், வேதாந்தசூத்திரம் எனவும்கிடும். இந்தவேதாந்தசூத்திரம் நான்கு அத்தியாயங்களையும், பதினாறுபாதங்களையும், நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும், ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்தைந்து சூத்திரங்களையும் உடையது. வேதாந்தசூத்திரத்தின் முதலாம் அத்தியாயத்திலே பிரமமாகிய சிவத்தினியல்பும், இரண்டாம் அத்தியாயத்திலே சாங்கிய முதலிய புறசமய விரோதபரிகாரமும், மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே வித்தியாசாதன நிர்ணயமும், நான்காம் அத்தியாயத்திலே ஞானசாதனபலமாகிய வீடுபேறும் பேசப்படும்.

முதலாம் அத்தியாயத்தின், முதலாம்பாதத்தின், முதலாம் சூத்திரம் பிரமேயவிஷயத்தையும், இரண்டாம் சூத்திரம் பிரமாதாவிஷயத்தையும், மூன்றாம் சூத்திரம் பிரமாணவிஷயத்தையும் சொல்லும். பிரமாதா பிரமாணம் பிரமேயம் என்பன முறையே, ஞாதிரு ஞான ஞேயங்களை உணர்த்தும். (ஞாதிரு-ஆன்மா; ஞானம்-சிவஞானம்; ஞேயம்-சிவம்) இதனாலே திருவள்ளுவர் குறளும், வேதோபநிடதமும், தேவார திருவாசகமும், திருக்கோவையாரும், திருமந்திரமும் போல இவ்வேதாந்தசூத்திரமும் பதி பசு பாசங்களை அறிவு

றுத்துஞ் சாத்திரமாம் என்க. ஓளவையார்:—“தேவர்குற ஞந் திருநான்மறைமுடிவு, மூவர்தமிழு முனிமொழியுங், கோவை—திருவாசகமுந் திருமூலர் சொல்லு, மொருவாசக மென்றுணர்.”

வேதார்தகுத்திரத்து மெய்ப்பொருள் வேத சிவாகம மிரண்டையும் நன்குணர்ந்த நீலகண்டசிவாசாரியர் உரைத்த பாஷ்யத்தால் இனிதுவிளங்கும்; மற்றைச் சங்கராசாரியா, இராமாநுசாசாரியா, மதுவாசாரியர் உரைத்த பாஷ்யங்களும், பிரகரணங்களும் சிவாகமத்துக்கு மறுதலைப்பட்ட மாயாவாத வைணவ மாதனுவ சமயநூற்பொருளுடையனவாம்.

மிருதி.

கருப்பாதானம், சீமந்தம், நாமகரணம், உபநிட்டா னம், அன்னப்பிராசனம், செளளகருமம், உபநயனம், சந்தி யாவந்தனம், அக்கினிகாரியம், போசனவிதி முதலிய வைதிக கருமங்களை அறிவிப்பதாம்.

அடைதலுமநீனைநோக்கியறிதருமுனிவஞண்டை
வீட்டையவனடியார்பார்க்கும்வேண்டியவேண்டியாக்கே
நெடிதுபல்வளனுமீந்துரிதைதருதிங்கடோறுங்
கடனியன்மரபுமாற்றிக்காசியின்மேவினானே.

(கஅ)

தீதையுமதனைக்கேளாத்தடம்புனற்கங்கைமூழ்கி
யந்தனர்முதலோர்க்கெல்லாமாடகம்பலவுநலகி
முந்துறுகடன்களாற்றமுளரிமேன்முனிவன்மேவி
மைந்தனுக்குரியநாமமார்க்கணடனென்றுசெய்தான்.

(கக)

மறுப்படாத்திக்கள்போலவளர்தலுமதியந்தோறு
முறப்படையுபிட்டானமோதனம்பிறவுமுற்ற
நெறிப்படுமோரியாண்டினெடுஞ்சிகைவீனையுமாற்றிச்
சிறப்புடையிரண்டாமாண்டிற்செவிரெறிபுரிதலுற்றான்.

(உ௦)

ஏதமிலைந்தின்மூந்தூலிலக்கணவிதியஞ்செய்தே
பேருதிடுக்கலைகளெல்லாமுள்ளுறவுணர்த்துங்கலை

வேதமும்பிறவுங்கொண்டவியன்பொருடெரிந்துமேலா
மாதியேசிவனென்றெண்ணியவனடிபரனென்றுற்றான். (உக)

அந்தியின்மறைமொழியயர்த்துவைகின்
சந்தியில்வினைகளுந்தழலுமோம்பல
னெந்தையைவழிபடுமியல்புநீங்கினன்
முந்தையினுணர்ச்சியுமுடித்துளேனெனும். (உஉ)

பெருநீரடங்குசிறுகையினூடுபெறவுய்த்ததோயமதனை
யிருபான்மையுண்டியதுருமும்வண்ணமிசையோடுசுற்றியதுதா
னொருகானுகர்ந்துபலகாலினுக்குமுதலிப்பினுள்ளபடியு
மருகாதுசெய்துமிகவேவருமபியயில்வான்றவங்கன்பயில்வான். ()

கருப்பாதானம் முதலாயின இம்மையிலே சரீரத்தைச்
சுத்திசெய்யுமென்றும், மறுமையிலே புண்ணியலோகத்தைக்
கொடுக்குமென்றும் மனுஸ்மிருதி இரண்டாம் அத்தியாய
த்து இருபத்தாராம் சுலோகஞ் செப்புகின்றது. இவை
ஞானுத்தமாக ஞானதீக்கையிலே கொள்ளப்படும். “அழ
லிடைமூலாதாரத்தானருட்சத்திமேவு, மெழிறிகழ்யோகத்
தன்னூரிடத்தினிற்புதல்வனாவி, வழுவறவாங்கியோனிமன்னு
வித்திடவமைத்த, லழகம ரிருதுசங்க மாமென வறையுநூ
லே.” “பிரிவுறு மலத்தினின்றே பிரித்துருத்திரானும்காவி,
யரியசீர்ப்புதல்வனதலழகியகருப்பாதானந், திருவருள்குதந்
தராதி செறிதருகுணங்க ளெல்லா, மருவுதருனேபும்சவன
மெனமதிப்பர்மேலோர்.” “அருவமாமாயையாவியறிவுறுவி
வேகந்தானே, திருவளர்தவத்தின்மிக்கோய சீமந்தோன்ன
யனமெல்லாந், தருசிவமுதலதான சதாசதப்பொருளையாங்
கே, மருவியுட்கோடருனேமதித்திடிற்சனனமாமே.” “திரி
மலமகன்று தன்னுட் சிவத்துவந்தோன்றறானே, பெரிய
தோர்நாமமென்றேபேசுவரறிவின்மிக்கோர், தெரிவுறுசிவ
த்துவத்தைத்தேருதறன்னைத்தானே, மருவுறுமுபல்கிராம
ணமெனமதிப்பர்மன்னே.” “பொருவறுபரமானந்தம்புசித்
திடலதனைத்தன்னுட், பிரிவுறுதுறையுமன்னப்பிராசனமெ
ன்பாமேலோர், துரிசறுசிவமேமேலாய்த்தோன்றுதலெவர்
க்கும்யாதொன், றரியதோர்சௌனமாமென்றறைவர்த்து

வழுணர்ந்தோர்.” அலகிலாப்பாச்சாலமகற்றுமெய்க்ஞான
நூலோ, மிலவுதலொன்றிநாளுமுபநயநந்தானென்பர், நில
விடாதிந்தியத்தினீடறிவினைமறைத்தல், பலர்புகழ்விரதாதே
சப்பான்மையாம்பகருங்காலே.”

மனுஸ்மிருதி பன்னிரண்டு அத்தியாயங்களை யுடையது.
முதலாம் அத்தியாயத்திலே மனு, வேதம், பிரளயம், பிரகி
ருதி, யுகதரும், வருணதரும் முதலாயினவும்; இரண்டாம்
அத்தியாயத்திலே தரும், புண்ணியக்ஷேத்திரம், சாத
கரும், போசனாபியமம், வேதாத்தியயனம், நித்தியகரும்
முதலாயினவும்; மூன்றாம் அத்தியாயத்திலே கிரகஸ்தாச்சி
ரமதரும், பஞ்சமகாயஞ்ஞம், சிராத்தபோசனம், பிண்டம்
முதலாயினவும்; நான்காம் அத்தியாயத்திலே பிராமணர்
முதலாயினோர் சீவனோபாயம், சிராவணவிதி, இயமநியமம்
முதலாயினவும்; ஐந்தாம் அத்தியாயத்திலே ஆசனசம,
பஞ்சலோகசுந்தி, செளசவிதி, மாதரோமுகம் முதலாயின
வும்; ஆறாம் அத்தியாயத்திலே வர்ணப்பிரஸ்த சநியாச ஆச
சிரமங்களும்; ஏழாம் அத்தியாயத்திலே இராசதரும், யுக
ததரும், உலகபரிபாலனம் முதலாயினவும்; எட்டாம் ஒன்
பதாம் அத்தியாயங்களிலே கடன்கோடன் முதலிய பதினெ
ண்வகை விவகாரங்களும்; பத்தாம் அத்தியாயத்திலே சங்க
ராசாதி, பிராமணர் முதலிய வருணத்தார் தொழில்கள் முத
லாயினவும்; பதினொராம் அத்தியாயத்திலே பஞ்சமகாபாத
கங்கள் முதலாயினவும்; பன்னிரண்டாம் அத்தியாயத்திலே
பாவ புண்ணிய பலன்களும், அத்தியான்ம தியான யோக
மும் கூறப்பட்டன. ஸ்மிருதிகள மனுஸ்மிருதி, பிரகஸ்பதி
ஸ்மிருதி, தக்ஷஸ்மிருதி, யமஸ்மிருதி, கௌதமஸ்மிருதி, அங்
கிரஸ்மிருதி, பாஞ்ஞவல்கியஸ்மிருதி, பிரசேதஸ்மிருதி, சாதா
தபஸ்மிருதி, பராசராஸ்மிருதி, சமவர்த்தஸ்மிருதி, உதனஸ்மி
ருதி, சங்கஸ்மிருதி, லிகிதஸ்மிருதி, அத்திரிஸ்மிருதி, விஷ்ணு
ஸ்மிருதி, ஆபத்தம்பஸ்மிருதி, ஹாரீதஸ்மிருதி எனப் பதி
னெட்டாம்.

புராணம்.

வேதத்தை ஓதியுணர்ந்தும் மெய்ப்பொருட்டுணிவு
பிறவாதவர்க்கும், வேதத்துக்கு அருகரல்லாதவர்க்கும் பய
ன்பகிம்பொருட்டுப் பதினெண்புராணங்களைச் சிவபெரு
மான் முன்னரே நந்திக்கு உபதேசித்தார்; அவர் அவைகளைச்
சனற்குமாரமுனிவருக்கு உபதேசித்தார்; சனற்குமாரமு
னிவர் வியாசமுனிவருக்கு உபதேசித்தார். வியாசமுனிவர்
குதமுனிவருக்கு உபதேசித்தார். புராணம் பதினெட்டு,
அவையாவன:—சைவபுராணம், பவிஷ்யபுராணம், மார்க்க
ண்டேயபுராணம், இலிங்கபுராணம், கரந்தபுராணம், வராக
புராணம், வாமனபுராணம், மற்சபுராணம், கூர்மபுராணம்,
பிரமாண்டபுராணம், காருடபுராணம், நாரதீயபுராணம்,
வைணவபுராணம், பாகவதபுராணம், பிரமபுராணம், பத்ம
புராணம், ஆக்கினேயபுராணம், பிரமகைவர்த்தபுராணம்,
என்பனவாம். அவற்றுள், சைவபுராணமுதல் பிரமாண்ட
புராணம் இறுதியாகியபத்துஞ் சிவபுராணங்கள். காருடபு
ராணமுதல் பாகவதபுராணம் இறுதியாகிய நான்கும் வீட்டு
ணுபுராணங்கள். பிரமபுராணம் பத்மபுராணம் என்னும்
இரண்டும் பிரமபுராணங்கள். ஆக்கினேயம் ஆக்கினிபுரா
ணம். பிரமகைவர்த்தம் சூரியபுராணம்.

அன்னதோர்மறையினையறிந்தமையமா

வுன்னியநிலையினருள்ளந்தேறவு

மன்னவரல்லவர்மரபிந்தேறவு

மின்னமோர்மறையுளதிதுவுங்கேண்மதி.

(உச)

என்பெயரதற்கெனிலினிததேர்ந்துளோர்

துன்பமதகற்றிடுக்தொல்புராணமா

மொன்பதிந்நிருவன்கயுண்டவற்றினே

யன்புடைநக்திமுன்னறியக்கூறினேம்.

(உரு)

நாதனாராள்பெறுந்நிதந்திடக்

கோதிலாதுணர்சனற்குமான் கூறிட

வாதராயணமுனிவகுப்பவோர்த்துணர்

குதனோதியதமுவாறுதொல்கதை.

(உக)

எதிரில்சைவமேப்பவிடியமார்ச்சண்டமிலிங்க
மதிக்கொள்கார்த்தநல்வராகமேவாமனமற்சம்
புதியகூர்மமேபிரமாண்டமிவைசிவபுராணம்
பதுமமேலவன்புராணமாம்பிரமமேபதும். (உஎ)

கருதுகாருடநாரதம்விண்டுபாகவத
மரிகதைப்பெயராக்கினேயம்மழற்கதையா
மிரவிதன்கதைபிரம்கைவர்த்தமாமிவைதார்
தெரியுமொன்பதிற்றிருவகைப்புராணமாந்திறனே. (உஅ)

சிவபுராணம் பத்தும் சாத்துவிகங்களாம்; விஷ்ணு
புராணம் நான்கும் தாமசங்களாம்; பிரமபுராணம் இரண்டும்
இராசசங்களாம். அக்கினிபுராணமும், சூரியபுராணமும் திரி
குணயுத்தமாம்.

பிரமவிஷ்ணுக்களுடைய பிறப்பு இறப்புக்கள், உலக
சிருட்டிகள், பிரபஞ்சத்தினது விரிவுகள், சிவலிங்கத்தினி
ன்று யாவும் உற்பத்தியாதல், சிவலிங்கவழிபாடு, புண்ணிய
காலம், புண்ணியக்ஷேத்திரம், புண்ணியார்த்தம், பிரமவிஷ்
ணுக்கள் சிவலிங்க வயத்தராயினமை, சிவலிங்கத்துக்குப்
புஷ்பமுகலிய உபகரணங்கள் கொண்டு பூசித்தல், சிவபெ
ருமான் பொருட்டுக் கவனிக்கற்பாலனவாகிய வீதிகள், யோ
காப்பியாசம், காசிமான்மியம், சிவதீர்த்தமான்மியம், சிவபெ
ருமானே இரண்டற்றுள்ளிங்கும் அத்துவிதமடைதலால்
எய்தும் பூரணத்துவம், திரிபுராசுரர், தக்கன்யாகம், வைநா
யக சுப்பிரமணியர் தோற்றம் முதலாயினவற்றை உணர்த்
துவது, இருபத்துநாலாயிரம் கிரந்தமுடைய சைவபு
ராணம்.

பிரமாவானவர் சூரியனுடையமான்மியத்தை மனுவுக்
குரைத்த பின்னர், அவர் அம்மனுவுக்கு அகோரகற்பத்திலே
உலகமுளதாமுறையையும், சிருட்டிபேத முதலிவைகளையு
ம் உரைத்ததாக உணர்த்துவது, முப்பத்தோராயிரம் கிரந்
தமுடைய பவிஷியபுராணம்.

வியாசருடைய சீடராகிய சைமினிபகவான் முற்பிறப்
பிலே பிராமணகுலத்தனவாயும், முற்பிறப்பிலெய்திய ரூ

ன்விசிட்டத்தினாலே வேதங்களிலே மிகுந்த சாமர்த்தியம் டைந்தனவாயும் உள்ள இரண்டிபகூடிகளை நோக்கி, விஷ்ணு மூர்த்தி மானுடசரீரம் எடுத்தமைக்குக் காரணம் யாது என்றும்; தருமன், வீமன், அருச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன் என்னும் பாண்டவரைவர்க்கும் பொதுவாகத் திரௌபதியம்மையார் என்னுமொருவரே மனைவியாக எய்துதற்குக் காரணம் யாது என்றும்; பலராமர் மதுமயக்கத்தினாலே தாம் செய்துகொண்ட பிரமகத்திபாவ நிவாரணத்தின்பொருட்டு இவர் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டியது எற்றுக்கு என்றும்; திரௌபதியாருடைய புதல்வர் ஐவருக்கும், காத்தற்றலைவராயிருந்த கிருஷ்ணர்ச்சுனரிருவருக்கும், அகாலமரணம் எய்துதற்குக்காரணம் யாது என்றும்; வினாவிய நான்கு விசிட்டவினாக்களின் உத்தர விவரணங்களை உணர்த்துவது, முப்பத்திராயிரம் கிரந்தமுடைய மார்த்தகண்டேயபுராணம்.

அக்கினிகற்பத்திறுதியிலே ஜீவர்களடையும் சிலம், ஜகவரியம், இன்பம், மோகம என்பவைகளையும் அதி இரகசிய ஞானமயமாகிய சிவலிங்கங்களையும் விரித்துணர்த்துவது, பதினொராயிரம் கிரந்தமுடைய இலிங்கபுராணம்.

தற்புருஷகற்பத்திற் சம்பவங்களையும், அறுமுகக்கடவுளுடைய மானமியத்தையும் விரித்துணர்த்துவது, இலட்சம் கிரந்தமுடைய காந்தபுராணம்.

விஷ்ணுவின் வாயிற்காவலாளராகிய ஜய விஜயர் என்றும் இருவரும் ஒர்போது வைகுண்டலோகப் பிரவேசஞ் செய்ய வந்த முனிவரொருவரைத் தடுத்தமையினாலே சாபமேற்று, பூமியிலே காசிபர் திதி என்பவர்களுக்கு புதல்வராகப்பிறந்து, இரணியகசிப்பு இரணியாட்சன் எனப் பெயர் பெற்றமையையும், இவ்விருவரிலே, இரணியகசிப்பு மூவுலகங்களையும் செலித்தமையையும், இரணியாட்சன் டேரே சுவர்க்கத்துக்குப்போய்த் தேவர்களைவென்றமையையும், தேவர்கள் வராகவுருவமுற்றிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியை வேண்ட

அவர் அவ்விரணியாட்சனைக் கொன்றமையையும், திதி என் பவ்நக்கும் விட்டுணுவுக்கும் நடந்த யுத்தத்திலே திதி தோ ற்றமையையும், விட்டுணு வராகரூபத்தைப் படிப்படியே நீக்கிக்கொண்டமையையும் உணர்த்துவது, இருபத்துநாலா யிரம் கிரந்தமுடைய வராகபுராணம்.

தக்கன்யாகம், இமயாசலத்திலே கேதாரோஸ்வரபுரத் திலேயுள்ள சிவலிங்கப்பெருமானினதும், வதரிகாச்சிரமத்தி னதும் மான்மியத்தை விளக்குதற்கெழுந்த காமதகனம், சரோமாகாத்மியம், ஸ்தாணுதீர்த்த கோதாவரிதீர்த்தமான்மி யம், உமாமகேஸ்வரர் வீவாகம், முருகக்கடவுள் திருவவதா ரம், மனுவந்தர சிருட்டி, சுவாரோசசிஷ் மனுவந்தரத்திலே இருந்த தைத்தியராசனாகிய பலிசசக்கிரவர்த்தி பரிபாலனம், அப்பலியாசனை யடக்கக் கிளர்ந்த வாமனமூர்த்தி திருவவ தாரம் என்னும் இவைகளையுணர்த்துவது, பதினாலாயிரம் கிரந்தமுடைய வாமனபுராணம்.

விஷ்ணுவின்து மீனவதாரமான்மியமும், அவ்விஷ்ணு சலப்பிரளயகாலத்திலே மனுவையும், பிறவற்றையும் ஓா பேழையினுள்ளே வைத்து இரக்ஷித்தமையும், பிரமசிருட் டியும், திரிபுராததசுரர் சங்காரமும், தாரகாசுரனுக்கும் தேவ ாகளுக்கும் இடையினிகழ்ந்த யுத்தமும், பாாப்பதியம்மை யார் திருக்கல்யாணமும், முருகக்கடவுள் திருவவதாரமும், விட்டுணுவவதாரமுமாகிய காதைகளை யுணர்த்துவது பதி னாலாயிரம் கிரந்தமுடைய மற்றபுராணம்.

ஆமைவடிவங்கொண்ட சனூர்த்தனர், சக்கிரன் சமீபத் திலே இருந்த இருஷிகளுக்கும், அவநதிதேசத் தாசராகிய இந்நிரத்தியுமனருக்கும், ஜீவர்கள் அத்தியாவசியக மடையவேண்டிய அறம், செல்வம், இன்பம், மோகமும் என்பனவ ற்றை மொழிந்ததாக வுணர்த்துவது ஆறாயிரம் கிரந்தமு டைய கூர்ம்புராணம்.

பிரமாவானவர் பிரம அண்டத்தின் மகிமைமையும், இனிவரும் கற்பங்கடோறுநிகழும் காதைகளையும், சொல்

வியதாக உணர்த்துவது பன்னிராயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமாண்டபுராணம்.

உலககிருட்டிசு சுருக்கவிளக்கம், விரதவிவரணம், சம யாசரணம், சோதிடம், புண்ணியக்ஷேத்திரம், சாமுத்திரிகா லக்ஷணம், விலையுயர்ந்த ரத்தினம், ஓளஷ்டகம் முதலியவ ற்றைஉணர்த்துவது, ஆறாயிரம் கிரந்தமுடைய காருட புராணம்.

விஷ்ணுவின் பொருட்டுத் துதிக்கப்பட்ட தோத்திர ங்களையும், அவரை ஆராதனை செய்தற்குரிய புண்ணியகால ங்களையும், திருவர் பிரகிலாதர் காதைகளையும், உருக்குமாங் கடர் புதல்வியாகிய மோகினி என்பவளது காதைகளையும் உணர்த்துவது இருபத்தையாயிரம் கிரந்தமுடைய நாரதீ யபுராணம்.

உலககிருட்டியையும், பிரமாவுடைய புதல்வர்களாகிய மரீசி அத்திரி ஆங்கிரஸ் புலத்தியர் புலகர் கிரது வசிட்டர் தட்சர் பிருகு என்னு மீவர்களாலே ஜீவர்கள் உலகத்திலே படைக்கப்பட்டுப் பெருகினமையும், சுற்பகாலத்திறுதியி லே நிகழும் சங்காரத்தையும், பிரதிசர்க்ககத்தையும், மனுவந் தத்தள்ள அரசர் பரிபாலனங்களையும், உணர்த்தும் அம்சம்; பலவகைப்பட்ட உலகங்களையும், மேலுலகங்களையும், நரக ங்களையும், கிரகமண்டலங்களையும், சப்தகண்டங்களையும், அவற்றைச் சூழ்ந்த சப்தசாகரங்களையும் விளக்கும் அம்சம்; வியாசபகவான் வேதபுராண இதிகாசங்களை ஒழுங்குபெற அமைத்த வகைகளையும், சாதி ஒழுக்கங்கண் முதலியவற் றையுணர்த்தும் அம்சம்; அரசர்களுடைய பரிபாலனங்களை யும், அவர்கள் இராச்சியங்களையும் விரித்துணர்த்தும் அம் சம்; கிருஷ்ணருடைய சரித்திரத்தை முழுமையும் உணர்த் தும் அம்சம்; கிரேதாயுகமுதல் கலியுகம் வரையினும் மனி தர் படிப்படியே தீச்செயல்களிலே தலைப்பட்டு அவற்றாலெ ய்தும் சலப்பிரளய அக்கினிப்பிரளயங்களினாலே அழிந்து கற்பகாலத்திறுதியிலெய்தும் உலக ஒழிவையும் உணர்த்

தும் அம்சம்; என ஆறு அம்சங்களை யுடையது ஆறாயிரம் கிரந்தமுடைய வைணவபுராணம்.

அத்திபுரத்தரசரும், அருச்சுனருடைய பேருமாகிய பரீட்சித்து என்பவர் ஓர் சாபத்தினாலே, தாம் ஏழுதினங்க ளுக்குள்ளே சர்ப்பந் தீண்டப்பெற்று, இறந்துவிடுவோமெ ன்று அத்திபுரத்தைவிடுத்துக் கங்காதீரத்தை அடைந்து, முனிவர்கூட்டத்தோடு அங்கெழுந்தருளி இருந்த வியாசமு னிவர் புதல்வராகிய சுகமுனிவரைநோக்கி, முனிவர்பெரு மானே! அடியேன் மரணயாதனையை ஒழிக்கும் வகை யாது? என்று வினாவியவினாவுக்கு விடுக்கப்பட்ட விடைகளைப் பன் னிரண்டு ஸ்கந்தங்கள் வாயிலாக உணர்த்துவது பதினெ ண்ணாயிரம் கிரந்தமுடைய பாகவதபுராணம்.

உலகசிருட்டியையும், மதுவந்தரங்களையும், கிருஷ்ணர் வரைக்குமிருந்த சூரியசந்திராகுலத்து அரசர்களையும், சூரிய ன்பொருட்டும், சிவபெருமான்பொருட்டும் சகநாதர்பொரு ட்டும் உள்ள திருக்கோயில்களையும், திருந்தனவனங்களை யும், சகநாதமான்மியத்தையும் உணர்த்துவது பதினாயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமபுராணம்.

உலகசிருட்டி செய்யும்பொருட்டுப் பிரமாவானவர், ஓர்பதமத்திலே தோற்றிய கதைகளை உணர்த்தும் சிருட் டிகாண்டம்; எல்லோருஞ் சென்று தரிசனஞ் செய்வதற் கும், ஸ்நானஞ்செய்வதற்கும் உரிய ஆலயங்களையும், தீர்த்த ங்களையும் மனைவியாகவும், தாய்தந்தையராகவும், குருவாக வும் உவமித்துக்கூறும் பூமிகாண்டம்; பூமியை மத்தியாகக் கொண்டு அதற்கு மேலுள்ள அண்டங்களை விரித்தறிவிக்கி ன்ற சுவர்க்ககாண்டம்; நாகருலதக்களையும், பிறவற்றையுமு ணர்த்தும் பாதலகாண்டம்; நிலிப மகாராசாவுக்கும், வசி ட்டமுனிவருக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த வாதவிஷயங்களா கிய மாகமாசுத்துத் தீர்த்தமாடற்புண்ணியங்களையும், இலக் குமி நாராயணர்பொருட்டுச் செபிக்கற்பாலனவாகிய மந்திர முதலிபுனவற்றையுமுணர்த்தும் உத்தரகாண்டம்; என்னும்

ஐந்துகாண்டங்களால் புனையப்பட்டது, ஐம்பத்தையாமிரம் கிரந்தமுடைய பதுமபுராணம்.

விஷ்ணுவின் அவதாரங்களையும், சிவபெருமானைநோக்கிச் செய்யும் ஞானபூசையையும், பிரபஞ்சவிவரணங்களையும், அரசர் கடனகளையும் உணர்த்துவது எண்ணியிரம் கிரந்தமுடைய ஆக்கினேயபுராணம்.

கிருஷ்ணர் மகிமையையும் பிரமவராகர் கதையையும் உணர்த்துவது, பன்னீராயிரம் கிரந்தமுடைய பிரமகைவர்த்தபுராணம்.

இஃ கற்பபேதங்களினாலே புராணங்களிலே சிலகதைகள் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டிருக்கும்.

சிவபுராணம்.

சிவபுராணங்கள் சிறிதும் குற்றமுறாது மேன்மையனவாம். வேதங்களே அலுவகளுக்குச் சாட்சியமாகும்; சிவபுராணங்களை ஒழித்து, ஒழிந்தபுராணங்கள் குற்றத்தை நீக்கிக் குணத்தைவிரித்து, இல்லாதனவற்றையும் முகமனாக வெடுத்தாரைக்கும்; ஆதலினால், பிறபுராணங்களைப் படிப்பதாலே, மயக்கம் நீங்காது; சிவபுராணங்களைப் படிப்பதினாலேதான் தெளிவு பிறக்கும்.

பிறையணிசடைமுடிப்பிரான்றன்காதைகளிறையுமோர்மறுவிலயாவுமேன்மையே
மறைபலசான்றுளவாய்மையேயவை
யறிஞர்களுடியேயவற்றைக்காண்கவே. (௨௬)

சொல்லியபுராணமாத்தொகையுளீசனை
யல்லவர்காதைகளையர்செய்கையு
ணல்லனவிரித்திடுகவைகண்மாற்றிடு
மில்லதுமுகமனாலெடுத்துக்கூறுமே. (௩௦)

புலியினரேனையர்புராணந்தேரினுஞ்
சிவகதையுணர்சிவரெண்ணிற்றிருமோ

வவர்மயலரசனையடைந்திடாரெனி

லெவரெவராக்கமுமினிதுபோலுமால்.

(௩௧)

சிவபுராணம் சிவபெருமானே உத்கர்ஷமாகவும்; விஷ்ணுபுராணம் அவரை அபகர்ஷமாகவும்; விஷ்ணுபுராணம் விஷ்ணுவை உத்கர்ஷமாகவும்; சைவபுராணம் அவரை அபகர்ஷமாகவுஞ் சொல்வதற்குச் சமாதானம், என்னையெனிக் கூறுதும்:—சைவபுராணங்களெல்லாம் செப்புகின்ற விஷ்ணு அபகர்ஷம் விஷ்ணுவையே சாருமென்றும், சைவபுராணங்கள் செப்புகின்ற சிவோத்கர்ஷம் சிவபெருமானையே சாருமென்றும், வைணவபுராணங்கள் செப்புகின்ற விஷ்ணு உத்கர்ஷம் அவருக்கு அந்தரியாமியாயுள்ள சிவபெருமானையே சாருமென்றும், வைணவபுராணங்கள் செப்புகின்ற சிவ அபகர்ஷம் உருத்திரரைச்சாருமென்றும் பராசரபுராணம் கூறுமாற்றால் அறிக. அறியவே, சிவபுராணங்கள் பத்தும் உருத்திரமூர்த்தியை அதிட்டித்து நிற்கும் துரியமூர்த்தியாகிய சிவபிரான் பரத்துவத்தை விளக்குமாறுபோல, விஷ்ணுபுராணமும் உருத்திரமூர்த்தியின் இயற்றுதற்கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவை அதிட்டித்து நிற்கும் சிவபிரான் பரத்துவத்தையே கூறும் என்பதும், ஏனையபுராணங்களும் அவ்வாறு சிவபரத்துவத்தையே விளக்கும் என்பதும், அதனால், விஷ்ணுபுராணதிகள் அவ்வவ்விஷ்டேய தேவர்களை உபசாரம்பற்றிப் பரமாகக்கூறும் என்பதும், தெளிவாகச் சித்தித்தவாயுயிற்று.

கந்தபுராணம்.

சிவபுராணங்கள் பத்தினுள்ளே சுப்பிரமணியசுவாமியுடைய மான்மியத்தை உணர்த்தும் புராணம் கந்தபுராணமெனப்படும்.

தோற்றமீறின்றித்தோற்றியசூர்ப்பகைக்

கேற்றகாதைக்கெவன்பெயரென்றிடி

அற்றுமைம்புலத்தாறசென்மேலையோர்

போற்றுசுந்தபுராணமதென்பதே.

(௩௨)

சகல வேதாந்த சித்தாந்தங்களின் சாரத்தை உள்ளடக்கினதாய், ஐம்பதுகண்டங்களாற் புனையப்பட்டதாய், ஒரிலக்கம் கிரந்தமுடையதாய் இருக்கும் கந்தபுராணமானது, சனற்குமார சங்கிதை, சூதசங்கிதை, பிரம்சங்கிதை, விட்டுணுசங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரசங்கிதை என ஆறுசங்கிதையுடையது. அவற்றுள், சனற்குமாரசங்கிதை, ஐம்பத்தய்யாயிரம் கிரந்தமும், சூதசங்கிதை ஆறாயிரங்கிரந்தமும், பிரம்சங்கிதை மூவாயிரம் கிரந்தமும், விட்டுணுசங்கிதை ஐயாயிரங்கிரந்தமும், சங்கரசங்கிதை முப்பதினாயிரம் கிரந்தமும், சூரசங்கிதை ஆயிரங்கிரந்தமுமுடையன. முப்பதினாயிரங் கிரந்தமுடைய சங்கரசங்கிதை பன்னிரண்டு கண்டமுடையது. அவற்றுள், முற்பட்டது சிவாகசியகண்டம். அது பதின்மூவாயிரங் கிரந்தமுடையதாய், சம்பவகாண்டம், அசுரகாண்டம், மகேந்திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம், உபதேசகாண்டம், என ஏழுகாண்டங்களை யுடையதாயிருக்கும். அவற்றுள், முதலாறுகாண்டத்தையும் கச்சியப்பசிவாசாரியசுவாமிகள் கந்தபுராணம் எனப் பெயரிட்டுத் தமிழில் அருளிச்செய்தார்.

மூன்றாவது பதிபசுபாசப்பிரகரணம்.

க. அநாதியாயுள்ள பதீர்த்தங்கள் பதி பசு பாசம் என்னும் மூன்றுமாம். பதி ஒன்று; பசுக்கள் பல; பாசம் மூன்று. இயல்பாகவே பாசத்தினின்று நீங்கினவர் பதி; இயல்பாகவே பாசத்தினாலே கட்டுண்டவர் பசுக்கள்; இயல்பாகவே ஆன்மாக்களைப்பந்தித்தது பாசம். (இயல்பாகவே பாசத்தின் நீங்கினவர் = அநாதிமலமுத்தர்; இயல்பாகவே பாசத்தினும் கண்டுண்டவர் = அநாதிமலபெத்தர்.)

சான்றவராய்ந்திடத்தக்கவாம்பொருண்
மூன்றுளமறையெலாமொழியின்றன
வான்றதோர்தொல்பதியாருயிர்த்தொகை
வான்றிகழ்தனைபெனவகுப்பரன்னவே. (க)

பதியரன்பாசந்தன்னிற்பட்டுழல்பசுநாமென்றே
வீதியொமெறைக்கூறுமெய்மையைத்தெளியவேண்டி
னிதுவெனவுரைப்பன்யாங்களிவ்வரசியற்றவீச
னதீர்கழலருச்சித்தேத்துமாலயம்பலவுங்காண்டி. (உ)

பதிபசுபாசம் என்னும் மூன்றுபொருள்களின் இலக் கணத்தை விளக்குவன ஆகமங்களே. இது “பலகலை யாக மவேதம யாவையிலுங் கருத்துப் பதி பசு பாசம் தெரித் தல்.” என்னும் சிவப்பிரகாசச் செய்யுளானும்; “அநாதியே யமலன் சச்சிதானந்தன் பதி யான்மாக்க - ளநாதியே பெத் தர் பந்தமகவிருளநாதிமூன்று - மநாதியே பசுபாசத்திற்பக் குவத்ததுலனான - வநாதியே யமலனாலே யவர்தமை யவை கணீங்கும்.” என்னும் சிவதருமோத்தரச் செய்யுளானும் அறிக.

உ. சிவபெருமானே பரமபதி; பிறரெல்லாம் பசுக்கள்; இதற்கு வேதங்களே சாட்சியமாகும். (பசுக்களுக்குப் பதி—பசுபதி.)

ஆதலாலெவ்விதமேபரம்பொருளல்லா
வேதிவாரொலாமுயிர்த்தொகையாகுமாவதினை

காதலாலுரைத்தேனன்றவாய்மையேகாண்டி.
வேதமேமுதலாகியகலையெலாம்விளம்பும்.

(௩)

விதிசிரங்கள்வியன்முடிவேயந்திடும்
பதிசிவன்றன்பதத்துணையுட்கொடு
மதிசிறந்திடவாலிதின்வைகிய
ததிசியென்னுந்தவமுனிசாற்றுவான்.

(௪)

விதிமுதலுரைக்கின்றவியனுயிர்த்தொகைகட்கெல்லாம்
பதியெனவருநுந்தொன்மைப்பசுபதிதானுமன்றோர்க்
கதிகனென்றெவருந்தேறவாங்கவர் துஞ்சுவெந்த
பொதிதருபலியுமென்புனைபவன்றானுமென்னும்

(௫)

சிவபெருமானைப் “பசுபதி” யென்று யசர்வேதமத்
தியிற்போந்த ஸ்ரீருத்திரமும், நிருசும்மதாபனியோபரிடத
மும் பிறவும் செப்புமாற்றாலறிக.

௩. காண்பரன் காட்சி.காட்சிப்பொருள் என்னும் மூ
ன்றையும் காட்டுபவர் சிவபெருமானே. (காண்பான் =
ஞாதிரு; காட்சி = ஞானம்; காட்சிப்பொருள் = ஞேயம்.)

காண்பவன்முதலியதிறமுகாட்டுவான்
மாண்புடையோனுமாய்வலிகொள்வான்றொடர்
பூண்பதின் றுய்நயம்புணர்க்கும்புங்கவன்
சேண்பொலிதிருநடச்செயலையேத்துவாம்.

(௬)

கருவிமெய்ப்புலன்காட்டுவான்காண்பவன்காட்சிப்
பொருளெனப்படுகான்மையுமைவகைப்பொறியு
மிருதிமத்தியல்வீனைகருங்காலமுமிடனு
மரபின்முற்றுறுபயனுமாய்நின்றனன்வள்ளல்.

(௭)

விடயங்களின் வழியே செல்லாவண்ணம் மனத்தை
நிறுத்திச் சிவத்தைத் தியானிக்கப்புகுந்தவழி ஞாதிருவாகிய
தானும், ஞானமாகிய தியானமும் தோன்றாது, ஞேயமாகிய
சிவமொன்றே விளங்கப்பெறுவது யோகமேயாக, யோகபா
தத்துக்குத் தலையாய்விளங்குவது ஞானபர்தமாமாதலின்,
“நன்மார்க்க ஞானத்தை நாடி ஞானஞேயமொடு ஞாதிருவு
நாடாவண்ணம் பின்மார்க்கச் சிவனுடனும் பெற்றிஞானப்
பெருமையுடையோர் சிவனைப் பெறுவீர்களே.” என்னும்

திருவாக்குக் கிணங்கக் காண்பவன்முதலிய திறமுங்காட்டு வான் என்று கூறப்பட்டது.

சு. முந்தியனவெல்லாம் பிந்த முந்துபவராயும், பிந்து வனவெல்லாம் முந்தப் பிந்துபவராயும், வேதோபநிடதங்க ளுக் கமையாதவராயும் உள்ளவர் சிவபெருமானே.

முன்னதின்முன்னெனமொழிதுமேயெனிற்
பின்னதின்பின்னுமாப்பேசநிறியா
லன்னவையேயெனிலொழிந்ததல்லையோ
வென்னெனநின்னையாமேத்துகின்றதே. (அ)

வேதக்காட்சிக்குமுபநிடத்துக்கியில்விரித்த
போதக்காட்சிக்குங்காணலன்புதியரிந்புதியன்
மூதக்கார்க்குமூதக்கவன்முடிவிற்குமுடிவா
யாதிக்காதியாயுயிர்க்குயிராய்கின்றவமலன். (ஆ)

சிவபெருமான் காலத்தினாலே வரையறுக்கப்படாதவ ரென்பது “முன்னைப்பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம்பொ ருளே பின்னைப் புதுமைக்கும் பெயர்ந்தமப்பெற்றியனே.” என்னுந் திருவாசகத்தானும், “பெருங்கடன்மூடிப் பிரளய ங்கொண்டு பிரமனும்போ, யிருங்கடன்மூடியிறக்கு மிறங் தான்களேபரமுங், கருங்கடல்வண்ணன் களேபரமுங்கொ ண்டு கங்காளராய், வருங்கடன்மீளநின்றெம்மிறை நல்லீ ணைவாசிக்குமே.” என்னுந் தேவாரத்தானுமறிக. சுத்தமா யையிற் பிறந்த சூக்குமை முசுலிய வாக்குக்களைப் பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு வேத சாத்திர மிருதி புராண கலைஞா னங்களை பிறக்கின்றமையானும், சுத்தமாயாதீதர் சிவபெரு மானேயாமாதலினாலும், அவர் வேதக்காட்சிக்கு முபநிடத னுச்சியில் விரித்த போதக்காட்சிக்கும் காணலன் எனப் பட்டார்.

டு. நிலம், நீர், தீ, வளி, வெளி, ஞாயிறு, திங்கள், உயிர் என்பனவாய் நிற்பவர் சிவபெருமானே, (நிலம் முதலிய எட்டும் சிவனுக்கு அடடமூர்த்தமாம்.)

விட்டவிட்டதோர்படைக்கெலாம்வேறுவேறென்று
தொட்டிலானதனாவதுமாற்றுதறுணியான்
கிட்டிமெல்லையிலையெலாங்கவர்ந்தனன்கேடி
லட்டமூர்த்திசேயென்பதுகாட்டினனம்மா. (௧௦)

ஊனாகியுனுளையிராயிர்தோறுமாகி
வானாகியானபொருளாய்மதியாகிவெய்யோன்
றானாகியான்பெண்ணுருவாகிச்சராசரங்க
ளானான்சிவன்மற்றவனீள்கழற்கன்புசெய்வாம். (௧௧)

காலாய்வெளியாய்ப்புனலாய்க்கனலோபாராய்
மேலாகியுள்ளபொருளாயெவற்றிற்கும்வித்தாய்
நாலாயவேதப்பொருளாகிஈண்டுற்றநாதன்
மாலாயவனுக்கிஓதொன்றுவருத்தரைப்பான். (௧௨)

சிவபெருமானுக்கு நிலம்முதலாயின அட்டமூர்த்தமா
மென்பது “இருகிலனாய்த் தீபாகிரீருமாகி யியமானனாயெறி
யுங்காற்றுமாகி, யருகிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி யாகாசமா
யட்டமூர்த்தியாகிப், பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணுமா
னும் பிறநருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி, நெருநலையின்
றாகி நானையாகி கிழிப்புன்சடையடி கணின்றவாமே.” என்
னுந் தேவாரத்தானும்; அவர் நிலமுதலாய அட்டமூர்த்தமா
லலாய் உளபென்பது, “விரிகதிா ஞாயிறல்லர் மதியல்லர்
வேதவிதியல்லர் விண்ணுசிலனுந், திரிதரு வாயுவல்லர் செறி
திபுமல்லர் தெனீருமல்லர் தெரியி, லரிதரு கண்ணியானே
யொருபாகமாக வருள்காரணத்தில் வருவ, ரெரியாவாமா
ர்ப ரிமையாருமல்ல ரிமைப்பாரு மல்லரிவரே.” என்னுந்
தேவாரத்தானும் அறிக.

௬. சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என்னும்
மூன்றினின்றும் பிறங்கன தத்துவங்கள் முப்பத்தாறுமாம்.
பிருதிவிமுதற் குடிசையீறாயுள்ள இம்முப்பத்தாறு தத்துவங்
களிலே அளவிறந்த அண்டங்களும், அளவிறந்தபுவனங்
களும், அளவிறந்த உயிர்களும் அமையும். தத்துவசமூகமா
யும் தத்துவாதீதமாயும் சிற்பவர் சிவபெருமானே.

முந்தியமாயைகண்மூலமாகவே
யந்தமிறத்துவமாறொடாறுமுன்
வந்திடவளித்ததுமரபினைந்தொழில்
சிந்தைகொள்கருணையானடாத்துஞ்செய்கையும். (௧௩)

அற்றமில்வகையாயிரத்தெட்டெனுமண்டம்
பெற்றனம்மெனவியந்தனைதத்துவபேத
முற்றுணர்ந்திலைதரணியோவளப்பிலவுளகாண்
மற்றையண்டங்களுக்கேட்டியென்றருளுகிமன்றோ. (௧௪)

குழலையிறதாவாரியேமுதலதாக்குமுயி
யுடையவண்டங்களிலவென்பொன்றொன்றி
னடைதலுற்றிடுபுவனத்தின்பெருமையாரறிந்தார்
முடிவுறாததோர்பொருளினமுடிவுகூறவற்றோ. (௧௫)

தூயபார்முதலாகவேகுழலையின்றியு
மேயவண்டமுமுயிர்களும்வியன்பொருள்பலவு
மாயுநின்றனனல்லனுமாயினவன்றன்
மாயையாவரேகடந்தனர்மறைகருமயங்கும். (௧௬)

முப்பத்தாறு தத்துவங்களாவன:—சிவம், சத்தி, சாதா
க்கியம், ஈகரம். சுத்தவீத்தை; காலம், கியதி, கலை, வித்தை,
இராகம், புருடன், மாயை; மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்கா
ரம்; செவி, தேதல், கண், நாக்கு, மூக்கு; வாக்கு, பாதம்,
பாணி, பாயுந், உபத்தம்; சத்தம், பரிசம், ஓபம், இரகம்,
கந்தம்; ஆகாயம், வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதிவி என்பன
வாம். சிவம் முதலிய முன்னேந்தம் சிவதத்துவமெனப்படும்;
இது சுத்தமும், பிரேரகாண்டமுமாம். காலம் முத
லிய நடுவனேமும் வித்தியாதத்துவமெனப்படும்; இது சுத்
தாகத்தமும், போக சயித்திருகாண்டமுமாம். மனம் முத
லிய பின்னிருபத்துநான்கும் ஆன்மதத்துவமெனப்படும்;
இது அசுத்தமும் போக்கியகாண்டமுமாம். மனம் முதலிய
நான்கும் அந்தக்கரணம் எனவும், செவிமுதலிய ஐந்தும்
நூனேந்திரியமெனவும், வாக்குமுதலிய ஐந்தும் கண்டீமந்தி
ரியமெனவும், சத்தம் முதலிய ஐந்தும் தன்மாதிரியென
வும், ஆகாயமுதலிய ஐந்தும் பூதமெனவும் படும். சித்தி
யார்:—“ஐந்து சுத்தத்தின்கீழே முதத்தாகத்த மசுத்தந், தந்

திமும்புமான்கீழெண் மூன்றாய்த்தத்துவஞ் சீவற்கு,வந்திதும்
பிரேரகாண்ட மருவுபோக சயித்திரத்தோ, டந்தமிலணுக்க
ருக்குப் போக்கியகாண்டமாமே.”

வ்ஷ்ணுவினுடைய அகந்தைச்சூதை நீக்ருமாறு தமது
அருட்சத்தியோடு சிவபெருமான் ஆடியருது தத்துவச்சூதாமென்க.
இது, பிரகிருதியைக் கரும்பாம்புவடிவாகக்கொண்டும், சுத்தமா
யையைச் செம்பாம்புவடிவாகக் கொண்டும் தத்துவங்களைக் கருவி
களாகப்பரப்பி மேலோர் தற்காலத்தில் அயரும் அதுட்டானங்க
ளிலே காணப்படும்.

எ. மனம் வாக்குக் கதீதராய்,ஊர் பெயர் குணம் குறி
செயல் வரவு போக்கு ஒப்பு இலாத்தோராய், உருவு அருவு
ருவு அருவு கடந்தோராய் உள்ளவர் சிவபெருமானே.

நோக்கினுதுழைகிலைதுவ லுகின்றதோர்
வாக்கினுமமைகிலைமெப்பவொண்கிலை
நீக்கருகிலைமையினிற்றியெந்நைநீ
யாக்கியமாயமீதநிகிலேமரோ. (௪௭)

ஆதியந்தமிலாதவெம்மண்ண லுக்
கோதுபேருமுருவுமொர்செய்கையம்
யாதுமில்லையில்வாற்றினையெண்ணிலா
வேதம்யாவும்வீனம்புந்துணிபினால். (௪௮)

ஊரிலாந்ருணங்குறியிலாந்செயல்லா னுரைக்கும்
பேரிலாந்ருமுண்ணிலாந்பின்னிலாந்பிறிதோர்
சாரிலாந்வரல்போக்கிலாந்மேலிலாந்நனக்கு
நேரிலாநுயிர்க்கடவுளாயென்னுளேநின்றான். (௪௯)

திருவந்ததொல்லைப்புவனத்தொடுதேவர் போற்றிப்
பெருவந்தனை செய்தறிதற்கரும்பெற்றியெய்தி
யருவந்தனையுமுருவத்தையுன்றிநின்ற
னெருவன்றனதுபத்தன்னையுளத்துள்வைப்பாம். (௫௦)

இருமையுமொருமையுமிரண்டுமொன்றிய
வொருமையுமன்றெனவுலகம்பாவையும்
பெருமையினியற்றியபெருமநின்செய
லருமறையானவுமறிதற்பாலவே. (௫௧)

ஆதியுந்நெய் துமருவமுருவுமொப்பு
மேதுவும்வரவும்போக்குமின்பமுந்துன்புமின்றி
வேதமுங்கடந்துநின்றவிமலவோர்குமரன்றனை
நீதரல்வேண்டிகின்பானின்னையேநிகர்க்கவென்றார். (௨௨)

இவ்வுண்மை “உருவமுருவுங் கலப்புமாயன்றிக் குறியுமுரையுமுணர்ந்தறிவரிதாய்க் குணமெல்லையிலவாயானந்தக்குறியாயற்புதமாயநாமயமாய் நிராமயமாயசலமாயின் பாய்த், தெரிவரிதாயனுபவமாய் முத்தசித்தாயனுவாய்ச் செல்கதியாய்ப் பல்லுருவாய்த் தீமைநன்மையின்றியுடையிற்றுந் து கரையிறந்த வொளியாகி வெளியாயோங்குவது தற்சிவமென்றாக் குரைக்குதலே.” என்னுந் தத்துவப்பிரகாசசெய்யுளானறிக.

அ. உருவு, குணம், செயல் இறந்துநின்ற சிவபெருமானு உயிர்களைப்பந்தித்த பாசத்தை ஒழிக்கும்பொருட்டுத் தம்மோடொற்றுமையுடைய சத்தியைக்கொண்டு படைத்தலாதி ஐந்நொழில் நடாத்துவர். அவர் அருளோ சக்தி; அவர் அருளோ பெண்வடிவுற்றது; அவர் அருளோ உமை; அவர் உருவோ சக்தி; அவர் உருவோ அருள்; அவர் உருவோ ஞானம். சிவன் அருளின்றி உயிர் இயங்காது; சிவன் அருளோடே உயிர் இயங்கும். எனவே, சிவமுஞ் சத்தியுமாய் உலகை ஈன்றவர் சிவபெருமானே. இவ்வுண்மைகள் சுத்தவாதுளம் முதலிய ஆகமங்களை உணர்ந்தவர்களே சிறிது அறிவவல்லவராவர்.

உருவொடுகுணஞ்செயலொன்றுமின்றியே
கிருமலமாய்ச்சிவனிறைந்துகின்றதும்
பரவியவுயிர்த்தொகைப்பந்தசீக்குவா
நெருதனிச்சத்தியாலுன்னலுற்றதும். (௨௩)

புல்லியபுரம்பொடித்ததுவுங்காமனை
யொல்லெனவெரித்ததுமுனக்குச்சீர்த்தியோ
வெல்லையில்திமுதலெனைத்துபீண்டிசின்
னல்லருளாலையேநடாத்துமென்கையால். (௨௪)

தேனமர்கமல்த்தண்ணல்செய்தொழின்றுமுற்றுமாற்றூ
லானதன் னனை யாக்கொராவினென

மேனிகழ்கருணைதன்னான்மேவுவதுணராயேனை
வானவர்போலெங்கோனைமதித்தனைமதியிலாதாய். (௨௫)

தந்துழியீசன்றன்னைத்தனயருமயனுமாலும்
வந்தனைசெய்துபோற்றமாயவன்வதனநோக்கி
நந்தமதருளதாருங்கையோடினிதுசேர்ந்தா
முந்தையின்வேதாச்செய்கைமுற்றமும்போதியென்றான். (1)

காமருவடிவாயெங்குங்காண்பதுசத்தியங்கண்
மாமயமாகிநின்றான்மன்னியசிவனாமீது
தூமறைமுதலாவுள்ளதொல்லேதூல்புகலுமன்னார்
தாமொருபுதல்வன்றன்னைத்தந்தவாசாற்றுகின்றாம். (௨௭)

உருவிலைநமக்கெனவொன்றுநம்வயி
னருளுருவவையெலாமென்னவன்னதோர்
பொருளெனவுன்னியேபுவனமீன்றவள்
பெருமகிழ்வெய்தியிப்பெற்றிகூறினாள். (௨௮)

ஞானந்தானுருவாகியநாயகனியல்பை
யானுபூமாயிசைத்துமென்றாலும்தெளிதோ
மோனந்தீர்கலாமுனிவருந்தேற்றிலர்முழுதந்
தானுங்காண்கிலனின்னமுந்தன்பெருந்தலைமை. (௨௯)

ஆட்டுவித்திடுபவனதுசெயாவழிக்
கூட்டுடைப்பாவைகள்சூலைத்துவீழ்ந்தென
நாட்டியபரானருணடாத்தலின்மையா
லீட்டுபல்லுயிர்த்தொகையெனைத்துமாய்ந்தவே. (௩0)

அன்பினர்க்கெளிவந்துள்ளவாகியம்பரமன்மாது
தன்புடையாகச்சீயத்தலிசின்வீற்றிருத்தலோடுந்
துன்பகன்றிருபாலாகித்துவன்றியவுயிர்களுல்லா
மின்பொடுபோகமாற்றியினிதமர்வுற்றவன்றே. (௩௧)

அந்தவெல்லையிற்சத்தியுஞ்சிவமுமாயனைத்தும்
வந்திடும்பரிசளித்தவரிருவரும்வரலுஞ்
சிந்தையின்மகிழ்வெய்தியேயம்மைசேவடியின்
முத்தியோடியேவணங்கினன்முழுதொருங்குணர்த்தோன். (௩௨)

தத்தமாற்றங்கணிறுபியசமயிகன்பலருங்
கத்துபுன்சொலைவினவினரவன்செயல்காணார்
சுத்தவாதனமுதலியதந்திரத்தொருதி
யுய்த்துணர்க்கிடுகீரரோபொருசிறிதுணர்வார். (௩௩)

சிவபெருமானுடைய வடிவம் சத்தியென்பதும், அச்சத்தி ஞானவடிவமென்பதும், “காமமோ மாயையன்று காண்பது சத்திதன்னால்.” என்பதனாலும், “சத்திதன்வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்.” என்பதனாலுமறிக. ஐந்தொழிற்கும் வித்தாயுள்ளது சத்தியாம் என்றது “விமலமாயைந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத்தரந்தைகெட மணி மன்றுளாடல்காணு மன்னையருட்பாதமலர் சென்னிவைப்பாம்” என்பதனாலறிக! சத்தியின்றிச் சிவமில்லையெனல், குணமின்றிக் குணியில்லையாமறுபோல, இயற்கைக்குணமாகிய அநுபெனப்படுகின்ற சத்தியின்றிச் சிவமில்லையாம் என்னும் வாய்மையைத் தன்னுட்கொண்ட! அருளது சத்தியாகு மரன்றனக் கருளையின்றித், தெருள்சிவ மில்லையந்தச சிவமின்றிச் சத்தியில்லை, மருள்னை யருளால்வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட், கிருள்னை யொளியாலோட்டு மிர்வியைப்போல வீசன்! என்னும் திருசெய்யுளானறிக. ‘சிவபெருமானுடைய சிரம், முகம், இருதயம், என்னும் அங்கங்களும், மார்பு, கண்டம், பாகு முதலிய பிரக்தியங்கங்களும், மான் மழு முதலிய சாங்கங்களும், வாகனம், குடை, கொடி முதலிய உபாங்கங்களும் சிவசுந்தரூபமாமென்று ஸ்ரீவாதுளாகமம் செப்புகின்றது.!

க. பிரபஞ்சத்தைப்படைத்துக் காத்துத் துடைத்துப் பின்னர்ப்படைப்பவரும் சிவபெருமானே; அருள்காரது உயிர்களை ஆளும் ஆதிநாயகரும், ஆதியந்தரகிதரும் அவரே; அருவும் உருவுமாகின்ற அநாதிமலமுத்தரும் பரஞ்சோதி சுவரூபரும் அவரே; அநாதியாய் ஞானானந்த வடிவாயுள்ளவரும் அவரே; மகாதேவரும், நித்தியரும், சருவாந்தரியாயியும் அவரே; மூவுலகத்தையும் ஈன்று அருளும் பிராவாகிய திரியம்பகரும், சருவசீவசாட்சியும் அவரே; தானுவும், பராபரனும் அவரே; தம்மை ஒப்பார் மிக்கார் இலாதவரும் அவரே; ஆன்ம நாயகரும், ஏகரும், குணதீதரும் அவரே; பிரம் விஷ்ணுக்கள் காண்டற்கரியரும் அவரே; ஆண், பெண், அலி அல்லாதவரும் அவரே; வேண்டிய வேண்டியாங்கீப

வரும் அவரே; இங்ஙனம், வேதக்கிளைகளெல்லாம் முழங்கு
கின்றன.

கேளினிமைத்தவேதக்கிளையெலாமியம்புகின்ற
சூளுரைசிவனையெல்லாந்தோற்றுவித்தளித்துமாற்றி
மீளவுத்தருகின்றனும்வியனுயர்க்கருளைநல்கி
யாளுநாயகனுமாதியந்தமிலோனுமென்னும். (௩௪)

அத்தனும்பகவன்னுனுமருவமுமுருவுமாகுஞ்
சுத்தனுமுணர்த்தற்கொண்ணச்சோதியுமியாண்டுமேவுஞ்
சித்தனுமநாதிதா ணுத்தேவர்கடேவுமென்று
நித்தனுமுயிர்க்குணீங்காநிருத்தனும்வனையென்னும். (௩௫)

மூன்றெனுமுவகத்தன்னின்முனைத்திடுபொருளையெல்லா
மீன்றருள்புரியுத்தாதையெனுத்திரயம்பகனும்யார்க்குஞ்
சான்றெனநிற்கின்றோனுத்தா னுவும்பரனுத்தன்னைப்
போன்றவருயர்க்கதோரில்லாப்புங்கவன்னுனுமென்னும். (௩௬)

அண்ணலுமேகன்னுனுமளப்பருங்குணத்தினுணங்
கண்ணனுமனுத்தம்மாந்நகானியநல்லான்றானும்
பெண்ணொடாணலியதென்னும்பெற்றியிலோ னும்யாரு
மெண்ணியவெண்ணியாங்கேயீபவன்னுனுமென்னும். (௩௭)

அதர்வசிரசு, அதர்வசிகை, சுவேதாச்சுவதரம், கைவல்
லீயம், காலாக்கினிருத்திரம் முதலிய உபநிடதங்களின் இவ்
வுண்மைகள், ஆங்காங்குக் காணப்படுகின்றன.

௧௦. சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுச்
செய்யுத்தொழில்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறை
த்தல், அருளலென்னும் ஐந்துமாம்.

ஒருதலையைத்தொழிலுலப்புருவகை
புரிதருபகவநம்புண்மைக்கீக்குவான்
கருணையொடுன்னினைகடித்திற்செய்ப்பணி
யருளுதியென்றனராற்றுநோன்பினோர். (௩௮)

அளித்திடல்காத்திடலுதிதன்மெய்யுணர்
வொளித்திடல்பொருளுதவலேயெனக்
கிளத்திடசெயல்புரிசின்நீலமார்
களத்தினன்பதியதுகழறும்வேதமே. (௩௯)

படைத்தலாவது தது கரண புவன போகங்களை முத
ற்காரணத்தினின்றுந் தோற்றுவித்தலாம்; காத்தலாவது
தோற்றுவிக்கப்பட்ட ததுமுதலியவைகளை நிறுத்துதலாம்;
அழித்தலாவது ததுமுதலியவைகளை முதற்காரணத்திலொ
டுக்குதலாம்; மறைத்தலாவது ஆன்மாக்களை இருவீணைப் பய
ன்களாகிய போக்கியப்பொருள்களீ லமிழ்த்துதலாம்; அரு
ளலாவது ஆன்மாக்களுக்குப் பாசத்தைநீக்கிச் சிவத்துவந்
தைவிளக்குதலாம். இவ்வைந்தும் அருட்டொழிலா மென்
பது “அழிப்பினைப்பாற்றலாக்க மவ்வவர் கன்மமெல்லாங்,
கழித்திடலுகாச்செய்தல் காப்பது கன்மவொப்பிற், நெழித்
திடன்மலங்கெல்லா மறைப்பருள்செய்திதானும், பழிப்
பொழிபந்தம்வீடு பார்த்திடினருளேயெல்லாம்.” என்னுஞ்
செய்யுளாலறியப்படும்.

கக. சிவபெருமானுடைய அருட்சத்தி எனப்ப
டும் இன்பசத்தி உமையென்றும், அழித்தற்சத்தி ஐயையெ
ன்றும், சிற்றச்சத்தி காளியென்றும், ஆண்சத்தி அரியென்
றும் கூறப்படும். (உமை=உமாதேவியார்; ஐயை=கொற்
றவை, துர்க்கை; காளி=பழையோள், காடுகிழாள், காமி
கள்; அரி=விஷ்ணு.)

நால்வகைப்படரண்ணியசத்தியுண்

மாலுமாதலின்மற்றதுகாட்டுவா

ளுவகண்டத்தனச்சுதனச்சுதன்

கோலமெய்திக்குறுகினனவ்வடை.

(சுடு)

இறுதிசெய்திடலேசீற்றமின்பமேயான்மையென்னு
வறைதருசத்திரான்காமரன்நனக்கையகாளி
முறைதருகவுரியின்னோர்மும்மையும்பெற்றோரேனைப்
பெறலருஞ்சத்தியாணிப்பெற்றியுமறைகள்பேசும்.

(சுக)

“படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க்கருளும் பாவனைபு
னாலு, மிடப்பாகமாதராளோ டியைந்துயிர்க்கின்ப மென்று
ம்.” எனவும், “கொற்றவை சிறுவ” எனவும், “பழையோ
ள் குழவி” எனவும், “அரியலாற் தேவியில்லை யையனைபா
றனாக்கே.” “வருக்கைத்தடம்பொழின் மாமாதையயர்க்

குமாசொன்றில்லா, முருக்கொத்தமேனி யழகியநாதர்க்கு
மூச்சாவத், திருக்கைக்கமலவானாக் கரிதிருத்தேவியன்றே,
வரிக்குப்பொருளுரையீர் கெடுவீர்தும்மறிவின்மையே.” என
வும் போந்த திருவாக்குக்களினுலே உமையமுதலாயினோர்
சத்தியாமாறு தெளிக.

இரேதசானது ஊர்த்துவவீரியம் அதோவீரியம் என இரு
திறப்படும். ஊர்த்துவவீரியமுடையார் சிவன்; அதோவீரியமுடை
யார் பசுக்கள். சிவனுக்கு ஊர்த்துவ வீரியசத்தி உண்மை, சுப்பிர
மணியர் முதலாயினோர் உன்முகத்தோற்றத்தாலும், “மீதுசேர்தரும்
வீரியனல்லையோ” என்று மகாசாத்தப்படலத்திலே கூறிய வ்ஷ்
னுவாய்ப்பிறந்த வாக்கினாலும் அறியப்படும். சுருதிகளிலே சிவனு
டைய வீரியத்தினுலே மகாமேரு பொன்மயமாயிற்று என்று சொல்
லப்படுகின்றது. சிவன் தமது நால்வகைச்சத்திகளுள் ஒன்றாகிய
மாயாசத்திவாயிலாகத் தோற்றுவித்த உக்கிரரூபராகிய சாத்தாவி
னாலும், அதிதூய்தாகிய கண்டகிந்தி தீர்த்தத்தினாலும், இங்கதியிலே
இப்போதும் சனிக்கின்ற பொற்கீடங்களாகிய வச்சிரதந்திகள்சாள்
க்கிராமங்கள் வாயிலாகக் காணப்படுகின்றமையானும் மேலேசொ
ல்லிய சுருதி உண்மை வலியுறுத்தப்படும்.

கஉ. சிவபெருமான் உயிர்களின் பொருட்டுப் பிர
மாவை யதிட்டித்துப் படைத்தலும், விஷ்ணுவை அதிட்டித்
துக்காத்தலும், உருத்திரரை அதிட்டித்து அழித்தலும் செய்
வர். பின்னர்முன்போல(மலரீக்கம் பெறாமையினுலே) உயிர்க
ளைத் ததுகரணங்களைக்கொடுத்துத் தாம் பிதா மாதாவாகிப்
படைத்தலும் செய்வர். பிரம விஷ்ணுக்களைக் காப்பார்; பின்
னர் அவர்களையும் ஒடுக்குவார். சங்கார கிருத்தியம் ஆதிமத்
தியாந்தகீனராகிய தம்மாலன்றி அழிதன்மாலையராகிய தேவ
ர்களாலே இயலாமையினுலே, அதனை அவர் தம்வயிற் கொ
ண்டார். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் மூன்றும் சாத்து
விகம், இராசசம், தாமசம் என்னும் முக்குணத்தின் பாலன
வாம். அதனுலே, படைத்தலாதி முத்தொழில்புரியும் பிர
மாதி மூவரும் முக்குணவயத்தராவர். ஆகவே, தாமசகுண
ம் சங்காரகாலத்துக் கிருத்தியமொன்று நோக்கிச் சிவபெ
ருமானுக்குச் செப்பப்படும்; படினும், ஞானானந்த வடிவின்

ராகிய அப்பதிக்கு யாண்டுமுள்ளதோர் இயற்கைக்குணமா
காது; அவரோ குணதீதர். பிறந்திறந்துழலும் உயிர்களை
உலேவுறாது தடுத்து ஒடுக்குதலினாலே, சங்கார கிருத்திய
முந் தீயதாகாது. பிரம விஷ்ணுக்களென்னு மிருவர்க்குமோ
காலத்துக்கியைந்த குணங்களினாலே சாத்துவிக இராசச
தாமசங்கள் முறைமுறையே பொருந்தும்.

நிலவுதின் தன்னருளுருக்கொண்டிடுநிமலன்
நிலைமைபெற்றிடுபுங்கவர் தம்மைமுன்றந்தே
யுலகம்யாவையுமளித்தருள் செய்திடுவுதவி
யவகிலாவுயிர்யாவையுமயன்கணின் றளிப்பான். (சஉ)

மாயவன்கணின் றவையெலாம்போற்றி மற்றவைக்குத்
தூயதுப்புரவருத்தியேமேல்வினைதொலைச்சி
மாயவற்றிலோர்பற்பலவீழிறவருளி
மேயவாருயிருலகெலாம்பின்னரேவீட்டும். (சஉ)

நாரணனென்னுந்தேவநான்முகத்தவனுமூக்கட்
பூரணன்றானுமாகிப்புவிபடைத்தளித்தமாற்றி
யாரணமுடிவுந்தேளுவநாதியாயுயிர்கட்கெல்லாங்
காரணனாயமேலோன்கழலினைகருத்துள்வைப்பாம். (சச)

செங்கண்மாறன்னையென்னைத்திண்டிறன்மொயம்பினல்கி
யங்கண்மாளுலங்காப்புமளிப்பதுமுதவியாழு
முங்கன்பாலிருத்துமென்றெம்முயிருணின்றியற்றாநின்ற
னெங்களான்முடியுஞ்செய்கையாவதும்இலகண்டாய். (சரு)

ஆன்னவேலையிலவையெலாமழித்தபின்னளிப்போ
ரென்னநின்றவர்தம்மையுமொடுக்குறுமிதற்பின்
முன்னருள்ளதோரேகமாயுறையுமெம்மூர்த்தி
பின்னுயிம்முறைபுரிந்திடுமென்றமிப்பெற்றி. (சசு)

அந்தமாதியின்றுகியையுயிரெலாமளிக்குந்
தந்தையாகியதனக்கன்றிமுமுதந்தைகமை
மைத்தராகியவமரரான்முடிவுறுமையினு
லெந்தைதன்வயிற்கொண்டனனீறுசெய்யியற்கை. (சஎ)

ஈசனேகாப்பனல்லால்யானாயும்பிறராற்றம்மா
லாசறப்போற்றலாகாததுதுணிவரூமீண்டுப்

பேசியதிநனுமன்னேன்பேரருண்மறுதியென்ன
சேசமோடியைத்திட்டன்னைநினைந்தநோன்பியற்றுகென்றான். (சுசு)

எங்குளபொருளுங்கோளும் தலுந்தானேயாகுஞ்
சங்கரனுலகமெல்லாந்தந்திசங்கன்னிதன்னை
மங்கலமுறையாற்கொண்டான்மலைமகன்கொடுப்பவென்ற
வங்கவனருளினீர்மையாரறிந்துரைக்கற்பாலார். (சுசு)

ஊன்புகுமெவரையுந்தன்னென்குணத்தொடுக்கித்தானே
வான்புகலாகிநின்றமற்றவர்குணங்களுநி
தான்புகவல்லாதோனுத்தன்னியலினையதென்றே
யான்புகலரியதேவுமீசனுமவனெயென்னும். (சுசு)

துன்றுதொல்லுயிர் தொலைவுசெய்திடு
மன்றுதாமதத்திடுவதன்றியே
நன்றுநன்றதுஞானநாயகந்
கென்றுமுள்ளதோரியற்கையாகுமோ. (சுசு)

நிர்க்குணத்தனைநிமலன்னவன்
சிற்குணத்தனய்த்திகழுவானொரு
சொற்குணத்தனொடுதொலைக்குநாளி
முற்குணத்தினைமுன்னுமாறலால். (சுசு)

கற்குணமுடையகல்லோருநாடொனஞ்ச்
சிற்குணனாகுமச்சிவன்பராபான்
சொற்குணமுவகைத்தொடர்புமில்லதோர்
நிர்க்குணனவன்செயனிகழ்த்தற்பாலதோ. (சுசு)

தீயதன்றிஞ்செயலுநல்லரு
ளாயிலாவிடமுந் துந்தோன்றியு
மோய்விலாதுமுன்றுலையுமலே
மாய்வுசெய்திறைவருத்தமாற்றலால். (சுசு)

மேனிபொற்கென்றலின்விமலவான்பொரு
ணனெனுமருட்கையினவையிலீசனைத்
தானுணர்நெளியினிற்றவத்தின்பூசையி
லானதுகுணனெலாமயன்றனக்குமே. (சுசு)

நேமியாற்குருவெலாகீலமாயதுந்
தோமறுகடலிடைத்துயில்கொள்பான்மையு
மேமுறுமகந்தையும்பிறவுமெய்துமேற்
முமதராசத்தானுமுற்றவே. (சுசு)

அறிவொருங்குற்றுழியினையன்கண்ணுத

லிறைவனைவழிபடஇயேத்தியின்னரு

ணெறிவருதன்மையுநீடுபோதமும்

பெறுதலிற்சாத்திகமுறையும்பெற்றுளான்.

(௫௭)

சிவபெருமான் படைப்பாதிதொழிலை இடையறாதிபற்
றுதலினாலே அவர் பாரமெய்தி விகாரமெய்தார். இவ்வுண்
மை சூரியசந்தியிலே கமலமொன்று அலர்ந்தும், மற்றொ
ன்றுமுகைத்தும், வேறொன்று உலர்ந்தும் நின்றலினாலே
அறிக. சங்காரகருத்தாவாகிய சிவபெருமானாலே அழிவெய்
தியவுலகம் பின்னர் அவரினின்று தோன்றுவது மலபரிபா
கம் வரும்பொருட்டேயாம். முன்னர்த் தோன்றியவாறு நிற்
கவொட்டாது மீட்டும் மீட்டும் அழிப்பது உயிரின் இளைப்பு
ஒழித்தற்பொருட்டேயாம். சித்தியார்:—“உயிரவையொடு
ங்குப்பின்னு முதிப்பதென்னரன்பாலென்னிற், செய்யுறாம
லத்தினுஞ் சிதைந்ததென்னிற்சித்தத், தயர்வொழிகாரி
யங்க ளழியுங்காரணங்கிடக்கும், பயிறுகாரியமபின் பண்டு
போற்பண்ணுமீசன்.” அவர் சங்காரத்தொழில் செய்யுமிட
ந்து, பிரமவிஷ்ணுக்கள் அழியாது நிலையுதலுடையாயின்,
அது சங்காரத்தொழிலாகாதாமாதலின், அவர்களையும் ஒழித்
துவிட்டு, அவர் ஒருவரே எஞ்சிநிற்பா ரென்க. சித்தியார்:—
“இறுதியாங்காலந்தன்னி னொருவனேயிருவருந்தன், முறுதி
யினின்றாரென்னி னிறுதிதானுண்டாகாதா, மறுதியிலானே
யெல்லா மழித்தலாலவொலின்னும், பெறுதுநாமாக்கநோக்
கம் பேரதிகரணத்தாலே.” சிவபெருமானுக்கு உட்குணம்
சாத்துவிகமும், வெளிக்குணம் தாமசமும்; விஷ்ணுவுக்கு
உட்குணம் தாமசமும், வெளிக்குணம் சாத்துவிகமும்; பிரமா
வுக்கு உட்குணமும் வெளிக்குணமும் இராசசமுமாமெனச்
சூதசங்கிதை, சிவதருமோத்தரம் முதலாயின செப்புசின்
றன. சிவபெருமானுடைய சங்காரம் ஆன்மாக்களை இளைப்
பாற்றுங் குணமாய்முடிதலின், அது உள்ளபடி சாத்துவிக
குணமாகி, வெளிநோக்கத்துக்குத் தாமசம் போன்றும்; விஷ்
ணுவுடைய திதி சுகம் பிறப்பியாது துக்ககாரணமாயிருத்த

வினாலே, அது உள்ளபடி தாமசகுணமாகி, வெளிநோக்கத்
துக்குச் சாத்துவிகம் போன்றும்; விளங்குகின்றன.

கங். எவ்வெவ்வடிவமாய், எவ்வெவ்வண்ணமாய், எவ்
வெப்பெயர்கொண்டு எவ்வெத்தெய்வத்தை எவ்வெவ்வழி
படினும், அவ்வவ்வடிவமாய், அவ்வவ்வண்ணமாய், அவ்வப்
பெயர்கொண்டு அவ்வத்தெய்வத்தைத் தமதுசத்தியால் அநி
ட்டித்துநின்று அவ்வவர் வழிபாடுகண்டு அதனையங்கீகரித்து
அதுக்கிரகிக்கும் சிவபெருமானோ என்றும் எண்ணெ
யும் போன்றும், சேகண்டியும் ஒளியும்போன்றும், மலரும்
மணமும் போன்றும், அரதனமும் ஒளியும் போன்றும் பிர
பஞ்சமெங்கும் ஏகமாய் நீக்கமற வியாபிப்பர்.

யாதொருபொருளையாவரிதைஞ்சினுமதுபோய்மூக்க
ஐதியையடையும்மாவங்கதுபோலத்தொல்லே
வேதமதுரைக்கின்றவியன்புகழ்நீத்துமேலா
நாதனையனுருமெல்லாநதிகளுக்கடல்சென்றென்ன (௩௮)

எவ்வெவ்வர்தம்மையேனும்யாவரேயெனினும்போற்றி
னவ்வவரிடமாக்கொண்டேயவர்க்கருடருவாய்போற்றி
மெய்வருதெளிவ்ஒன்னவெளிப்படவுணர்க்துள்ளோர்க்குத்
தெய்வதபோகமுத்திசிறப்பொழிதருவாய்போற்றி. (௩௯)

எள்ளுறமெண்ணெயென்னவெறிமணியரவமென்னக்
கள்ளுறபோதுகான்றகடியெனச்சலாகைதன்னிற்
றள்ளுறவரியசொதிநானெனவுலகமெங்கு
முள்ளொடிபுறமுமாகியொருமையாற்பரவுமன்றே. (௪௦)

அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், சாராயசம் என்னும்
நால்வகை யோனிகளுள் ஒருயோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறப்ப
லையாவை அவையெல்லாம் பசுக்கள்; அப்படிப் பிறத்தலி
ல்லாததுயாது, அதுபதிப்பொருள் என்னும் இதுவொன்றே
எளிதில் அவ்விரண்டுக்கும் தம்முள் வேற்றுமை அறியும்
வண்ணம் கிற்பது. சிவஞானசெத்தியார்:—“யாதொருதெய்
வங்கொண்ட ரத்தெய்வமாகியாங்கே, மாதொருபாகனூர்தாம்
வருவர்மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படுமிறக்கும் பிறக்கு

மேல் வினையுஞ்செய்யு, மாதலானிவையிலாதா னறிந்தருள் செய்வனன்றே.” அருணகிரியந்தாதி:—“எல்லார்பிறப்புமி தப்புமியற் பாவலர்தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தே நஞ்சோ ணேச, ரில்லிற் - பிறந்தகதையுங்கேளேம் பேருலகில்வாழ்ந் துண், டிறந்தகதையுங் கேட்டிலேம்.” இதனால், வேதபுரா ண இதிகாச முதலிய நூல்களிலே அநாதி முத்த சித்துரு வாகிய பரமபதி சிவபெருமானே என்பது தெள்ளிதிற் றுணியப்படும். பசுக்கள் பிராமணர் பிதா மாதா முதலாயினோரை இம்மையிலே வழிபட்டோர்க்கு, அஃதறிந்து மறுமையிலே பலன்கொடுப்பார் வேறென்பது எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தபட்சமாகும். அப்படியாமாயின், தம்மைவழிபட்டவர்களுக் கு அவ்வத்தேவரே எதிர்்தோன்றிநின்று பலன்கொடுத்தா ரென்றும் ஆணடாண்டுக் கேட்கப்படுதலின், அவ்வத்தேவரும் அதற்குவல்லுநர் போலுமாலோவெனின், அன்று: அர சன் ஆணையே மந்திரி முதலாயினோர்மாட்டு நின்று பிறர்க்கு அளிக்ருமாறுபோல, சிவபெருமானே தன்னுணையைத் தன்னேவவ்வழிநிற்கும் அவ்வக்கடவுளர்மாட்டு வைத்துப் பலன்கொடுப்பானுதலினென்க. அங்ஙனமின்றி, தாமே வினை த்துடக்கிற்பட்டுப் பரதந்திராய் நிற்கும் அக்கடவுளர் பிறர்க்குப் பயன்கொடுத்தல் ஓர்போதும் பொருந்தாதாம் என்க. சமயகோடிகளுக்கெல்லாம் அவ்வச்சமயகடவுளரைத் தமது சத்தியால் அறிட்டித்து நின்று அருளுபவர் சிவபெருமானே யாமாயின், ஒருவன் எந்தச்சமயகதில் இருந்தாலுமென்னை? அவன் இந்தச் சைவசமயத்திருந்துகொண்டுதானே, மற்றெவ்வெச்சமய கடவுளரை வழிபட்டாலு மென்னை? அவனுக்கு யாண்டும் அருள் உண்மையாமோவெனில், அது ஓர் போதும் கூடாது; எங்ஙனமெனின், அகண்டபூமண்டலாதி பதியாகிய அரசனது ஆஞ்ஞாயானது, இராஜபதமுதற்சே வகபதமிறுதியாயுள்ள எவ்வெக் கீழ்க்கீழ் அதிகாரிகள் மாட்டும் செல்லுமாயினும், அவ்வவ்வதிகாரிகள் தம்மை அடுத்தோர்க்குத் தத்தம் சக்திக்கேற்ப அளிக்கும் பயனானது, அப்பூமண்டலாதிபதி தன்னை அடுத்தோருக்கு அளிக்கும் பய

னுக்குத் திணைத்துணையேனும் ஈடாகாது அழிதன்மாலையது போலாம்.

சிவபெருமான் யாண்டும் வியாபிப்பரென்பது “இந்த னத்தினெரிபாலி னெய்பழத்தி னிரதமெள்ளின்க ணெண்ணெயும்போலெங்குமுளரிறைவன், வந்தனைசெய்தெவ்விடத் தும் வழிபடவேயருளும்” என்பதனாலும், சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு எவ்வெவ்வடிவமுற்று அருளினும், அவ்வவ் வடிவம் அவ்வவ்வண்ணம் இறந்து நிற்பாரென்பது “மைப் படிந்தகண்ணாளுந் தானுங்கச்சி மயானத்தான் வார்சடையா னென்னினல்லா, நெப்புடையனல்லனொருவ னல்லனொரு னல்லனொருவமனில்லி, யப்படியும்நீறமு மவ்வண்ணமு மவ னருளேகண்ணாகக் காணினல்லா, லிப்படியினிந்திறத்த னிவ் வண்ணத்தனிவ னிறைவனென்றெழுதிக் காட்டொனாதே.” என்னுந் தேவாரத்தானும் அறிக.

திருமங்கலியத்தைத் தரித்துக்கொண்டு தமது நாயகனு க்குத் துரோகஞ் செய்து இல்லொழுக்கிறந்த மகளிர்போல, வேதியர்குலத்திற் பிறந்து, சிவசின்னங்களாகிய விபூதி ருத்திராக்ஷந்தரித்து, சிவபெருமானை வழிபடாது மற்றைத் தேவர்களை வழிபடுவோர் சிவத்துரோகியராமென்பது “வே தியர்குலத்திற் பிறந்தவர்தமக்கு விசேடமாமிக்கலியுகத்தில், வேதகீதைய்வெனப் புராணங்கள்விளம்பவு மன்பினாலுன் றன், பாததாமரையை வழிபடாதேனைப் பண்ணவர்தமைவ ழிபடுவோர், பாதகமறையோர் மூடர்களவர்க்குப் பயன்றா பரதெய்வங்களுமே” என்னும் சிவதத்துவவிவேகச் செய்யு ளாலே வெளிப்படும்.

கசு. பிறப்பிறப்பிலராய் உருவு செயல் பெயரிலதாய் (அகண்டாகாரித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாயுள்ள) பதியாகிய சிவபெருமான் ஐந்தொழில் நடாத்தி, உயிர்க ளுடைய பாசத்தைலீட்டி, வீடுபேற்றை அருளவேண்டு மென முகிழ்த்த பெருங்கருணையினாலன்றோ, அருவம்,

அருவுருவம், உருவம் என்னும் முத்திறத் திருமேனிகொண்டருளிஞர்.

உருவுஞ்செய்கையுமோங்கியபேருமுன்
 னருளிணற்கொண்டனைத்தையுமுன்புபோற்
 றெரியநல்கித்திசைமுகனாதிபாஞ்
 சுரர்களையாரையுந்தொன்முறையீந்துபின். (சுக)

அருளினீர்மையலைந்தொழில்புரிபவனநாதி
 பரமனின்மலனேதுவுக்கேதுவாம்பகவ
 னொருவர்பாலினும்பிறத்திடானருவதாயுருவா
 யிருமையாயுறையூணனியாவர்க்குமீசன். (சுஉ)

தன்னைநெரிலாப்பரம்பொருடனியுருக்கொண்ட
 தென்னகாரணமென்றியேலைந்தொழிலியற்றி
 முன்னையாருயிர்ப்பாசங்கண்முழுவதுமகத்திப்
 பின்னைவீடுபேறருவானினைந்தபேரருளே. (சுக)

ஒன்றாயிருதிமாயோரைந்தாயையையந்தா
 யன்றாதிபின்மீட்டுமைந்தாயளப்பிலவாய்
 நின்றாய்சிவனையிநீர்மையெலாந்தீங்ககற்றி
 நன்றாவிடருநலம்புரிதற்கேயன்றே. (சுச)

இருபதின்மேலுமைந்தீசன்கேவல
 வருவமதாகியேயுறைத்தபெற்றியும்.
 வீரவியகுடிலையின்விளைவுசெய்துபின்
 னருள்புரிமூர்த்திகளாயபேதமும். (சுரு)

சிவபெருமான் முத்திறத் திருமேனிகொண்டமை “உருமேனிதரித்துக்கொண்ட தென்றலுமுருவிறந்த,வருமேனியதுவுங் கண்டோ மருவுருவானபோது, திருமேனியுபயமபெற்றோஞ் செப்பியமூன்றுநத்தம்,கருமேனிகழிக்கவந்தகருணையின்வடிவுகானே.” என்னுந் திருவாக்கானும்; அருவத்திருமேனி சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என நான்காமென்பதும், அருவுருவத்திருமேனி சதாசிவன் என ஒன்றாமென்பதும், உருவத்திருமேனி பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன் எனநான்காமென்பதும் “சிவஞ்சத்திநாதம்விந்து சதாசிவன் றிகழுமீச, னுவந்தருளுருத்திரன்றான் மாலயனென்றினென்றாய்ப்,பவந்தருமருவநாலிங் குருவநாலுபயமொன்றாய்,நவந்த

‘ருபேதமாக நாதனேஷிப்பனென்பர்.’ என்னுந் திருவாக்
கானும் உணர்க. அருவத்திருமேனி நிஷ்களமென்றும், அரு
வுருவத்திருமேனி நிஷ்களசகளம், உபயம் என்றும், உருவத்
திருமேனி சகளம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சதாசிவத்தி
னின்னுதித்த இருபத்தைந்து கேவலவடிவங்கள்:—சந்திரசே
கரர், உமாமகேசர், இடபாருடர், சபாபதி, கல்யாணசுந்தரர்,
பிக்ஷாடனர், காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, சலந்தராரி, மாதங்
காரி, வீரபத்திரர், ஹரியர்த்தர், அர்த்தநாரீசுரர், கிராதர், கங்
காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்கரப்பிரதர், கச
முகாநுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், ஏகபாதர், சுகாசினர், தக்ஷி
ணமூர்த்தி, லிங்கோற்பவரர்; என்பனவாம்.

கரு. அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமான் தம்மை
உத்தேசித்து வழிபடும் அடியார்களுக்கு ஞானவடிவமாகிய
இஷ்பாரோகணராய், உமாசமேதராய், பவளமேனியராய்,
செஞ்சடிவராய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய், நான்குபு
யம் நான்குகாமுடையராய், சர்ப்பாபரணராய் வெளிப்பட்ட
ருளுவர்.

வாலிதாமதிச்சடிவமும்பவளமால்வரையே
போலுமேனியுமுக்கணுநாற்பெரும்புயமு
நீலமாமணிக்கண்டமுக்கொண்டுநின்றனனான்
மூலகாரணமில்வதோர்பரபரமுதல்வன். (சுசு)

மைக்களமுமான்மூவுமவரதமுடனபயமுறு
மெய்க்கரமுநாற்புயமும்விளங்குபணிக்கொடும்பூணுஞ்
செக்கருறுமதிச்சடையுஞ்சேயிழையோர்பரகமுமாய்
முக்கணிறையங்காணமுன்னின்றேபருன்புரிந்தான். (சுஎ)

நாரிபாகமுமிமைபாமுக்கண்ணுந்திருப்புயங்கணுந்ருமாகி, மூ
ரிமால்விடைமேல்கொண்டெம்பெருமான்மேவுதலுமுன்னிநோக்கி
ப், பாரின்மீயிசைவீழ்த்துபணித்தெழுந்தபலமுறையும்பரவிப்போற்
றிச்சூராராதபெருமகிழ்சிறத்துணைவரோடுதொழுதுநின்றான்
சொன்மறைத்தொகையாகம்முதலியதுதிப்பப்
பொன்மைபெற்றதன்கோநகர்நீங்கியேபொற்றான்
வன்மைபெற்றருண்டோதரன்மொய்ம்பிடைவைத்துச்
சின்மயத்தனிமால்விடையேநின்னன்சிவனே. (சுகு)

இவ்வுண்மை “ஆகத்தோர்பாம்பசைத்துவெள்ளேறே
றி யணிகங்கைசெஞ்சடைமேலார்க்கசூடிப், பாகத்தோர்
பெண்ணுடையாராணுமாவர் பசுவேறியுழிதருமெம்பாமயோ
கி, காமத்தாலேங்கணையான்றன்னேவீழக் கனலாவெரிவிழித்
தகண்மூன்றினு, ரோமத்தானுன்மறைகளோதலோவா வெ
ளிதிகழுமொற்றியூ நுறைகின்றாரே.” என்னுந் தேவரத்
தாலறிக.

கசு. உருத்திரன் என்னும் நாமமானது சிவபெரு
மானுக்கே உரியது; அங்ஙனமாயினும், அது அவரினி
ன்று பிறந்தோர்க்கும், அவரைக் கணிப்போர்க்கும், அவர்
உருவடைந்தோர்க்கும், தீக்கடவுளுக்கும் செல்லும். பிறவி
யாகிய துன்பசாகரத்தில் அமிழ்ந்தி வருந்தி அழுவோரை
அருட்கரை யேற்றுபவர் சிவபெருமானேயாதலின் அவரு
க்கு அப்பெயரெய்திற்று.

உருத்திரமூர்த்தியென்போனுயர்பரம்பொருளாயுள்ளே
நிருத்தமதியற்றுநின்றித்தனமவன்றன்பொற்றான்
கருத்திடைநீண்டதோரன்னுன்காயமுந்திருப்பேர் தானும்
பரிப்பராலனையரெல்லைபகர்த்திடினுலப்பின்றாமால். (௭௦)

உருத்திரனென்னுநாமமொப்பிலாவரற்குமன்னான்
நரத்தகுசுரர்களாரோர் தங்கட்குமனையன்பாதங்
கருத்திடையுன்னிப்போற்றுங்கணங்கட்குமவன்றன்மேனி
பரித்திடுவோர்க்குஞ்செந்திப்பண்ணவன்றனக்குமாமால். (௭௧)

இன்னலங்கடலுட்பட்டோர்யாரையுமெடுக்குரீரா
லுன்னரும்பரமமூர்த்தியுருத்திரனெனும்பேர்பெற்று
ன்னவன்றாவந்தோர்க்குமடியடைந்தோர்க்குமன்னான்
நன்னுருவெய்தினோர்க்குஞ்சார்த்ததாலவன்றனிப்பேர். (௭௨)

சதர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம்.—“உருத்திரபதம் அக்
கினியை உணர்த்தற்குப் பிரமாணமென்னையென்றிற் கூறு
தும். முன்னோர்காலத்திற் தேவர்கட்கும் அகரர்கட்கும்
போர்நிகழ்ந்தது. அப்போழ்து, தேவர்கள் தம்முடைய தன
த்தைப் பாதுகாக்க அக்கினிமாட்டுவைத்தனர். வைக்கப்
ட்ட தனத்தை அக்கினி அபகரித்துக்கொண்டனன். அது

பற்றி அவர் அவனை வலிசெய்யலுற்றுழி, அவன் ரோத னஞ் செய்தனன். அதனான், அக்கினிக்கு உருத்திரப்பெ யர் வழக்குண்டாயிற்றென்றறிக. ஆந்தேல், மருத்துக்களு க்குஞ் சிவகணங்கட்டும் உருத்திரப்பெயர் வழங்குமாறென் னையெனின்:—உருத்திரனினின்றுங் தோன்றினமையின் அ வர்க்கும் அப்பெயர் வழக்குண்டாயிற்றென்க. சிவபிரானுக் கோவெனின், உயிர்களுக்குச் ஸம்சாரரோகத்தை யொழித்த ற்காரணத்தால் அப்பெயர் உடைமையாயிற்றென்க.”

கௌ. தேவர்களுக்குச் செலுத்தப்படும் அவிசை ஏற் போரும், அக்கினிக்குத் தலைவரும், யாகரக்ஷகரும், யாகாதி பதியும் உருத்திரராகிய சிவபெருமானே என வேதத்து க் கருமகாண்டம் செப்புகின்றது.

புங்கவரெவர்க்குநல்கும்புவிபுகழவிகொள்வானு
மங்கியின்முதலும்வேள்விக்கதிபனுமளிக்கின்ற னுஞ்
சங்கரன்றானேவேதஞ்சாற்றுமான்மகத்துக்காதி
யிங்கொருதேவுன்டென்னினெழுக்கெனவுரைத்திமாதோ. (௭௩)

சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகம்:—“யாகங்களிற் செய்ய ப்படும் சோமவியியும் பசு நியோசனமும் சிவபெருமான் பொருட்டிச் செயற்பால என்றும், பால் தயிர் முதலிய அவி சும் அவருடையனவென்றும் வேதங்கூறும். எல்லாக்கிரி யைகளும் சிவபெருமானதாணையாற் செயற்பாலவெனச் சா மவேதமுடையாரும், அக்கினியிற் செய்யப்படும் சோமாகு தியும் சிவபெருமானுக்கே உரியதென யசர்வேதமுடையாரு ங்கூறுவர். யாகங்களில் எஞ்சிநின்ற பொருள்களும் யாகாதி பதியாகிய சிவபெருமானுடைய என்று யசர் வேதங்கூறும். கவ்வியத்தானுஞ் சோம அவிசானுஞ் பக்குவ சருவானுஞ் செய்யப்படும் இருபத்தொரு யாகங்களுக்குஞ் சிவபெரு மானே அரசர் என வேதங்கூறும். துவம் அக்கினியென் னும் மந்திரமும், உருத்திரணையுடைத்து அக்கினியென்னும் அமித்தமந்திரமும் உடைப்பொருளாகிய சிவபெருமானுக் கே அரசைச் சாற்றுகின்றன.”

கஅ. மகாதேவரென்றும், ஈசரென்றும், மும்மூர்த்திதலைவரென்றும், ஏகரென்றும், முடிவிகந்தவரென்றும், சருவாந்தரியாமியென்றும், ஆதியென்றும், பிராமணனென்றும் சிவபெருமானைத் துதித்தமைபோல வேதத்து ஞானகாண்டம் மற்றோர்தேவரைப் புகழ்ந்திலது.

தேவதேவன்மாதேவன்சிறப்புடையீசனெங்கோன்
மூவரின்முதல்வனேகன்முடிவிற்குமுடிவாய்கின்றோ
ஹவியுளாவிடாஹோனத்தணனாதியென்றே
யேவரைவிசைத்தவம்மாவெல்லையின்மறைகளெல்லாம். (எச)

அத்தணர்க்காதியீசனேனையோர்க்கரியேவேதா
விந்திரனென்றும்வேதமியம்பியமறையோர்தங்கண்
முந்தையின்முதலீத்துமுறையகன்றொழுகல்பெற்ற
தந்தையைவிலக்கிவேறுதேடுவான்நன்மையன்றே. (எடு)

சிவபெருமானுக்கு இத்திருநாமமுண்மை, “பெரிதுமானத்தாலுயர்ந்தவன் பிறரைப்பேசிடாவரன்சிவன்முதலா,மரியநின்னாமக்குருமணிக் கோவையாலுடன்முழுதலங்கரித்தாள், கரியவற்கரியாய்கின்றொடொப்பவரே கருதினுமிலையெனத்துணிந்துள், றிருவடிக்கேதன்காந்தத்தெலாமமைத்தாள் சிருபரிடதமாமியனே.” என்னும் சிவதத்துவவிவேகச் செய்யுளாலறிக. சிவபெருமானைத் தேவர்களுக்கெல்லாம் பிராமணரென்றும், விஷ்ணுவைக் கூத்திரியரென்றும், பிரமாவைவைசியரென்றும் சாந்தோக்கியோபரிடதமும், “திருமார்பன்முதலானதேவருக்கெல்லா மறையோன் சிவனையாமென், றொருவாய்மைமறைகரைத்துண்மையெனத் தெளிந்துலகமுய்யமுத்தீ, மருவாருங்குழலுமைபத்தினிவளர்ப்ப விடக்காத்துவயங்கவேந்திப், பெருவாழ்வு தரவரசம் பலத்தாடும் பெரொளியைப்பேணிவாழ்வாம்” என மேலேச்சிதம்பரபுராணமும் செப்புமாற்றாலறிக.

கக. சிவபெருமானே முப்பத்தாறுதத்துவங்களின் வரம்பைக்கடந்தவர்; பிரமவிஷ்ணுக்களோ இருபத்தைந்து தத்துவ வரம்புள் அடங்கினவர். பிரமவிஷ்ணு தேவர்களை அயன் அச்சுதன் அமரர் என்பது முகமனே; அவர்,

களைச் சிருட்டிகர்த்தா திதிகர்த்தா சங்காரகர்த்தா என்பதும் முகமனே. அக்கினிமுதலிய பூதங்களோடு இத்திரன் விஷ்ணுமுதலிய பசுக்களைப் பிரமமென வேதம்புகழ்ந்தமை சிவ பெருமானுக்காதலே உண்மை; பிறருக்காதல் முகமனே. அவ் வேதமானது சிவனைத் துதித்தமைபோல மற்றொருவரையும் புகழ்ந்ததில்லை; பிறரைப் புகழ்ந்தனவும் முகமனானுமென்று உலகறிய முன்னும் பின்னும் விலக்கியது. பிரமவிஷ்ணுக்களைச் சிவனுக்குத் திருவடித்தொண்டு செய்து, திருவெலாம் பெற்றுப் பிழைக்குஞ் சிவனடியார்களை எனக் கொண்டு வணங்குவோரே உய்குவர்; அங்ஙனஞ் செய்யாது அவர்களை அவருக்கு மிக்காரென்றாவது ஒப்பாரென்றாவது கொண்டு வழிபடுவோர் சிவத்துரோகியரேயாம்.

உறைதருமமரய்யாருமுழையராய்ச் சூழநாப்பன்
மறைபயில்பெரியோருந் துவழிபடவிருந்தாய்போற்றி
யறுவகையைத் துமாறுமாகியவரைப்பின்மேலா
மிறைவனேபோற்றிபோற்றியென்பிழைபொறுத்தியென்றான். ()

ஞாலமுள்ளதோர்பாரம்பொருணமெனப்புகழ்
மாலும்வேதனுமாயையாம்வரம்பினுட்பட்டார்
மூலமாகியதத்துவமுழுவதங்கடந்து
மேலுயர்ந்திடுதனிமுதவவனன்றிவேறார். (எஎ)

அச்சுதன்னயனமராகியபெயரவர்க்கு
சிச்சயம்படுமுகமனையானபோனினைது
வச்சிரத்தனியாக்கையுமழிலாவரமு
மூச்சகத்தொழப்பல்லுகமிருத்தலாய்முடியும் (எஅ)

மெய்ச்சுடர்கெழுமியவியன்பொற்கோபுர
முச்சியிற்றொடுத்திடமுழங்குகேதன
மச்சுதனஞ்சிவனளவைதீர்முகத்
துச்சிதொற்றிருந்தராவொலித்தல்போலுமால். (எஆ)

மாணுத்தரைத்தேவென்பர்வானகத்தவரை
பேனைமுத்தொழிலவரென்பரிருவர்தக்கையு
காணிலத்தினிற்பாரம்பொருளிலரெனவிலவா
ரானசொற்றிறமுகமனேசரதமற்றன்றால். (அ0)

அவனிதுபுகறலோடுமருண்மகனிசைப்பான்மேலாஞ்
சிவனருள்வேதம்பூதத்திறத்தையுமுயிர்களோடு
மேவரையும்பிரமமென்றேயிசைப்பதென்னெனதுநெஞ்சங்
கவலுறுகின்றதெந்தைகமுறுதிகழ்தினென்றான். (அக)

என்னலுங்கமலத்தண்ணலியாவருந்தெரிதறெற்றா
வுன்னரும்பெற்றியீதென்றுணர்ந்தாக்கேட்டியன்னான்
சொன்னதோர்மறைகடம்மிற்றுணிபுகேளிறுதியில்லா
முன்னவற்காதலுண்மையொழிந்தனமுகமனாமால். (அஉ)

காரொழில்புரையுமேனிக்கண்ணையென்னைப்பின்னை
யாரையும்புகழும்வேதமரன்றனைத்துறித்ததேபோ
லோருரைவிளம்பிற்றுண்டோவுணாத்ததுமுகமென்றே
பேருலகறியமுன்னும்பின்னரும்விலக்கிற்றன்றே. (அங)

மாலயன்முதலோர்யாரும்வரம்பிலித்திருவையெய்த
மேலேநாளளித்தோன்றானும்விமலனுமினையர்க்கெல்லா
மூலமுந்தனக்குவேரோர்முதலிலாதவனுமெங்க
ளாலமர்கடவுளன்றியமரரில்யாவரம்மா. (அச)

காணுறுபுலித்தோலாடைக்கண்ணுதற்கடவுட்கன்ப
ரானவரென்றுமன்னாற்கடித்தொழில்புரிந்துவாழும்
வானவரென்றுமெம்மைவழுத்தினர்க்கருள்வோமல்லா
வேனையர்தம்மைத்தெவ்வென்றெண்ணியேயிருத்தும்பாமே. (அரு)

நம்மையும்பரமென்றுன்னிநாதனிற்சிறப்புச்செய்யும்
வெம்மைகொணெஞ்சர்திராவிடும்வெந்திரயம்வீழ்வர்
தம்மையெதெடுத்தெய்யாசமமெனப்புகல்கிற்போர்க
ளெம்மையுந்துயரமென்னுமிருக்கடற்படுப்பரன்றே. (அக)

சிவபெருமான் சுத்தமாயையிற் கிருத்தியமைந்துந் தா
மேசெய்வார். அசுத்தமாயையிற் கிருத்தியமைந்தும் அநந்
தேசுரரை அதிட்டித்து நின்றுசெய்வார் பிரகிருதியின் கீழு
ள்ள கிருத்தியமைந்தும் அநந்தேசுரர்வாயிலாக ஸ்ரீகண்ட
உருத்திரரை அதிட்டித்துநின்று செய்வார். ஸ்ரீகண்ட உரு
த்திரர் பிரமாவையதிட்டித்து நின்று படைத்தலும், விஷ்ணு
வை அதிட்டித்து நின்று காத்தலும், கால உருத்திரரை அதி
ட்டித்துநின்று அழித்தலுஞ் செய்வார்: செய்யவே, பிரகிரு
திமுதற் பிரதிவியீரூயுள்ள ஆன்மதத்துவம் இருபத்துநா

ன்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திராராலும், வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் அநாதேசராராலும், சிவதத்துவம் ஐந்தும் சிவனாலும் ஒழிங்குமென்பது பெறப்படும். படவே, விஷ்ணு முதலாயினோர் பிரகிருதிவரையுள்ளார் என்பதும், சிவபெருமான் சுத்தமாயாதிரென்பதும் தெளியப்படும். சித்தியார்:—“தத்துவமென்முன்றுஞ் சென்றான்மதத்துவத்தொழிங்கும், வித்தையினைங்குமாறுஞ் சிவத்தினினைங்குமுன்று, நித்ததத்துவமும்முன்று மென்பர்களிரண்டு நின்ற, சுத்தமாஞ்சிவத்தொழிங்குந் தோற்றமுமிதுபோலாகும்.”

அச்சுதன், அமரர் என்பன அழியாதவரென்றும், அயன் பிறவாதவரென்றும் பொருள்படும். படவே, அழியாதவர் பிறவாதவரென்றும், பிறவாதவர் அழியாதவரென்றும் செப்பப்படுதலின், அச்சுதன் அயன் முதலாயினோர் பதியாவர்போலுமாலோ எனின்; அது “நூறுகோடி பிரமர்களுந்நினை, நூறுகோடிநாராயண ரங்ஙனே, யேறுகங்கை மணலெண்ணிலிந்திர, ரீறிலாதவ னீசனெருவனே.” என்னுந் தேவாரத்தால் மறுக்கப்படும்.

வேதங்கள் பிறரைத்துதித்தனயாவும் சிவபெருமானையே சார்வனவாம். இது “அறப்பெருங்கடலேயளவிலாவணக்க மறைந்திடுமெண்ணிலாமனுக்கள், பிறர்க்குரித்தாகச்சிறந்ததோர்பெருமை பேசிடும்வெளிப்படையுனக்கே, கறைப்பெருமிடற்றாய்க்குத்திரர்முதலோர் காலினும்விழுந்திடுமூர்க்கர், குறித்துணைவணங்கக் கூசுவரந்தோ கொள்ளுவரோதெரிந்தவரே.” என்னும் சிவதத்துவவிவேகச் செய்யுளாலறிக.

பிரமவிஷ்ணுக்கள் உயிர்பிழைத்துத் திருவைப்பெற்றாரென்பது “அண்டர்கடல்கடைந்த வந்நாளுண்டானவிடம், கண்டமட்டிற் கண்ணுதலோன்கண்டத்திற், கொண்டிலனே—லங்கமலைவாணியெனு மாயிழையார்தங்கமுத்தின், மங்கலநானேதுவரமின் மற்று.” என்னும் வெண்பாவானறிக.

சிவனுக்கு ஒருவரை மிக்காரென்றாவது, ஒப்பாரென்றாவது கொள்வது சிவத்தரோகமாகும்.

உக. உண்மைமுத்தியானது அநாதிமலமுத்தராகிய சிவபெருமான் ஒருவராலே சித்திக்கும். சிவஞானமில்லாது வீடுபேறு அடைதமெனல், ஒருவன் ஆகாயத்தினின்றுதோலை உரித்து உடுத்தலை நிகர்க்கும். எல்லாப்பேற்றையுங்கெடுக்க வல்லனவாகிய எத்துணைத்தீமைகளும் சிவஞானத்தாற் பெறப்படும் பெரும்பேற்றைக் கெடுக்கவல்லன அன்று. சிவனை விடுத்து முத்திபெற்றுவரு மெல்லை; சிவனருளின்றி வாழ்வவரும் இல்லை; சிவனருள்பெற்றுப் பெறாததுமில்லை; சிவனின்றிப் பரமபதியு மில்லை; இது ஆணையே.

அன்றியுமொன்றுகேண்மோவம்புயனதியாகி
நின்றவர்தம்மையெல்லாக்கீகியச்சிவனென்றள்ள
வொன்றொருமுதல்வன்றானேயுய்த்திடுமுத்திவேண்டி.
னென்றமஃதியம்பிற்தென்னின்பாவரேதேவராவார். (அஎ)

பரசிவனுணர்ச்சியின்றிப்பல்லுயிர்த்தொகையுமென்றும்
விரவியதுயர்க்கீற்றெய்திவீடுபேறடைதுமென்ற
ஒருவமில்விசம்பிறோலையுரித்துடுப்பதற்கொப்பென்றே
பெருமறையியம்பிற்தென்னின்பின்னுமோர்சான்றுமுண்டோ. (அ)

துயக்குறுபவத்திடைதொடர்ச்சியறதுயோர்
கயப்பொடுவெறுப்பகலினாளுமடமாறார்
முயக்குறினுமாதவமுயன்றிடினுன்னோர்
வியத்தகுமனத்துணர்வுவேறுபடுமோதான். (அக)

அவனருன்பெறாதுமுத்தியடைந்தனரில்லையல்லா
வவனருளின்றிவாழுமமரமும்யாருமில்லை
யவனருளெய்கினெய்தாவரும்பொருளில்லையானை
யவனலதிறைவனில்லையவனைகீயடைதியென்றான். (க௦)

சிலர் சிவபெருமானையும், சிலர் விட்டுணுவையும், சிலர் ஏனைத்தேவர்களையு முபாசிப்பர். அவ்வுபாசனைகள் உலகத்திற் பயன்றருவனவன்றி வீடுபேற்றினைத்தாராவாம். ஒருவன் ஆகாயத்தை ஆடையாக்கிக் கொள்ளுமாயின் சிவபிரானை உபாசியாது துக்கத்தினிங்கி வீட்டினைத்தலைப்படும் என்று கவேதாச்சுவதாச் சுருதி கூறுதலின், வீடுபேற்றின் பொருட்டுச் சிவபெருமானையே உபாசிக்க. உடைந்த மரக்கலம்

பிறிதொரு மரக்கலத்தைக் கரையடைவிக்கமாட்டாது; அது போலப் பிறந்திறந் துழலுந்தேவர், அவ்வாறுமுதலும் எம்ம னோர்க்குச் சரணாகமாட்டார். முயலிற் கோமம், ஆகாயத்திற் பூவும், கானலினீரும், மலடிமாட்டு மகப்பேறு முள்வாயின், ஏனைத்தேவரை உபாசித்தலான் வீடுபேறுந் தலைப்படுமெ ன்க. சிவஞானப்பேற்றைக் கெடுக்கவல்லன யாவுமில்லை என்பது “நாடுகளிற்புகுமுன்றுங்காடுகளிற்சரித்து நாகமுழைபுகிருந்துந்தாகமுதறவிர்ந்து, நீடுபலகாலங்கணித்தராயிருந்துகின்மல ஞானத்தை யில்லார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி, னேடுதருமலர்க்குமுலார்முலைத்தலைக்கேயிடைக்கே யெறிவிழியின்படுகடைக்கேகிடந்துமிறைஞானம், கூடுமவர்கூடரி யவீடுங்கூடிக் குஞ்சித்த சேவடியுந் கும்பிட்டே யிருப்பர்.” என்னுந் திருவாக்கால் அறிக.

உக. தம்மை மறந்தவர்களுக்குப் பேரருள்புரியும் நித்தரும், தமது சத்துருக்களையும் நினைத்து அருள் செய்யும் அநாதிமல முத்தருஞ் சருவகிருபாலுவாகிய சிவபெருமானே.

பொறுத்தியெம்பியழையென்றேபோற்றிசெய்முனிவர்தங்க
முறத்தினைநோக்கிகந்தஞ்செந்நெறியொழுகித்தீய
மறத்தினையகற்றிமேலைமாதவம்புரிதிரொன்று
நிறுத்தினனடையாதார்க்குடீருள்புரியுரித்தன். (சுக)

இனைத்தருள்புரிதனுமெண்ணலாரையு
கினைத்தருள்புரிதருசிமலன்றொடொழாச்
கினைத்தொடுமகத்தைமுன்சிதைத்துளோனையு
மணத்தருமன்பினுல்வணங்கிப்போற்றவே. (சுஉ)

“அடையாதார்க்கு டீருள்புரியுரித்தன்” “எண்ணலாரையுநினைத்தருள் புரிதருசிமலன்” என்னும் வாக்கியங்களால், சமயங்களினைத்தினும் சமயாதிதமாகிய சைவசித்தாந்தத்தின் இரக்கமிருதியுண்மை நன்குவிளக்கப்படுகின்றது.

உஉ. வைநாயக வைரவ வீரபத்திர சுப்பிர மணிய மூர்த்தங்கள் ஒவ்வோர்போது துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனத்தின் பொருட்டுச் சிவபெருமான் கொண்டருளிய மூர்த்தங்களாம். விநாயகர் முதலிய நால்வரும் சிவகுமாரர் எனப்படுவர். இவர்கள் சிவனினின்றும் வேறாகாதவரென்க.

விநாயகர்.

பாங்கரில்வருவதோர்பரமனானையா
லாங்கதனமெவனிலா தியாகியே
யோங்கியதனியெழுத்தொன்றிரண்டதாய்த்
தூங்குகைம்மலைகளிற்றென்றிறன்பவே. (கூஉ)

மூலமாமெழுத்திவைமுயங்கிமால்கரித்
கோலமாய்ப்புணர்வதென்கூறுகென்றலு
மேலவார்கருங்குழலிவைவிகேளென
வாலமார் களத்தினனருள் செய்கின்றனன். (கூ௩)

முன்புகீகாண்டலின்மூலமாயுடையதோர்
மன்பெருந்தொல்பொறிமருவியீருருவநீதி
யன்பினுலானேபோற்புணருமாலாகையா
னென்பெருந்தகவினைகினைகிலாய்நீயுமே. (கூ௪)

காட்சியாலிதுசெயுங்காரணம்பெற்றநின்
மாட்சிதான்யாமலான்மற்றியாருணர்சூடா
ராட்சியாயுற்றதொல்லருமறைக்காயினுஞ்
சேட்செலாநிற்குகின்றிருவருட்செய்கையே. (கூ௫)

என்னவேமுகமனெம்பிரானம்பிகை
தன்னொடேமொழியவத்தந்தியும்பிடியுமாய்த்
துன்னியேபுணர்வுறுந்தூயசெய்தொழில்விடா
முன்னமேபோன்றதான்முடிவிலாக்குடியே. (கூ௬)

அக்கணத்தாயிடையைக்கரத்தவனருண்
முக்கனாஸ்வரயினுன்மும்மத்தாறுபாய்
மைக்கருங்களிறெனாமாமுகத்தவன்மதிச்
செக்கர்வார்சுடையனோர்கிறுவன்வந்தருளினான். (கூ௭)

ஒருமையாலுணருவோருணர்வினுக்குணர்வதாம்
பெருமையானெக்கனும்பிரிவரும்பெற்றியா

னருமையானேவருமடிதொழுத்தன்மையா
னிருமையாமீசனெயென்னகின்றருளுவான். (௬௯)

மோனமேகுறியதாமுதலெழுத்தருளிய
ஞானமாமதலைபானண்ணவேபூதவெஞ்
சேனையாயினவருள்செய்துசிற்பரையொடு
மானைமாமுகஞெடுமமலன்மீண்டருளினான். (௭௦)

வைவரவார்.

எகினமதுயர்த்தவண்ணலிரும்பவந்தொழிப்பவேனைப்
பகவர்தமகந்தைமாற்றப்பண்ணவர்மதர்ப்புச்சிந்த
மிகுபெருங்கருணைதன்னுல்வேதநாயகனுள்ளத்து
மகிழ்வொழிபுரிந்தானென்பவைரவக்கடவுடன்தனை. (௭௧)

நீலாசுடரின்மெய்யுஞெகிழிகளரற்றுந்தாரு
மாலமதுயிர்க்குஞ்செங்கேழரவவெற்றையஞ்சென்னி
மாலைகளந்தகோடிவயின்வயின்பெயருமார்புஞ்
குலமும்பரகூரணுந்தடியுமேந்தியபொற்றோளும். (௭௨)

முக்கணுந்திக்களேபோன்முனைத்தவாளெயிறுமவன்னிச்
செக்கரஞ்சடையின்சீருஞ்செயிர்கெழுநகையுமாக
வக்கிரவடிவுகொண்டாங்குதித்திடுவங்கன்றன்ன
மைக்கிளர்கண்டத்தெந்தைநோக்கியேவருத்துச்சொல்வான். (௭௩)

வீரபத்திரார்.

அந்தவெல்லையெமையாளுடையவண்ணலகிலந்
தந்தமங்கைதனதன்பினைவியந்துதளருஞ்
சிந்தைகொண்டசெயன்முற்றியிடுமாறுசிறிதே
புத்தியுள்ஞறகினைந்தனனினைந்தபொழுதே. (௭௪)

போன்னின்மேருவினிருந்திடுபொலங்குவடெலா
மின்னும்வெள்ளிமுனைமேற்கொடுவிளங்கியதென
மன்னுதண்சுடர்மதிக்குறைமிலைச்சுமவுலிச்
சென்னியாயிரமும்வான்முககிசென்றொளிரவே. (௭௫)

அந்திவான்பெருமேனியன்கறைமிடறணிந்த
வெந்தைதன்வடிவரயவனுதல்விழியிடையே
வந்துதேன்றியேமுன்னுறகின்றனன்மாதோ
முந்துவீரபத்திரனெனுத்திறனுடைமுதல்வன். (௭௬)

சுப்பிரமணியர்.

நிப்புறுமமர்யாருநெஞ்சுதுண்ணென்னநீடு
மற்புதநீரராகியருண்முறையுன்னிப்போற்றச்
சிற்பரன்றான்கொண்டிள்ளதிருமுகமாறுதன்னிற்
பொற்புறுதுதற்கண்டோறும்புலிங்கமொன்றென்றுதந்தான். (1)

செத்தழன்மேனியன்றீயின்வண்ணமாத்
தத்தனன்குமரனைத்தனுகண்ணினு
லுயந்திடயாமெலாமுலகின்முன்னரே
வந்திவீரனாமதலைமானவே. (சு0அ)

சிவபெருமான் உயிர்களுடைய வினையை வீட்டுதற்கும், அவர்களுக்குப் போகத்தை ஊட்டுதற்கும் கோரமுடந்தம் சிவமூர்த்தங்கொண்டருளுவர். வைரவ வீரபத்திரமூர்த்தங்கள் பிரமன், தக்ஷப்பிரமன் முதலாயினோருடைய சிவதூஷண சிவத்தரோகவினையை வீட்டுதற்கும், வைநாயக சுப்பிரமணியமூர்த்தங்கள் கயமுகன் சூரன் முதலாயினோரால் எய்திய இடையூறுகளினின்று நீக்கித் தேவர்களுக்குப் போகமுட்டுதற்கும் எழுந்தமூர்த்தங்களாமென்க. சிவபெருமானோருவரை அழித்து மற்றொருவரைக் காத்தல் சூற்றமாகாமை “தந்தைதாய்பெற்றதத்தம் புதல்வர்கடஞ்சொலாற்றின், வந்திடாவிடினுறுக்கி வளாரினுலடித்துத்தீய, பந்தமுமிவெரெல்லாம் பார்த்திடிற்பரிவெயாகு, மிந்தநீர்முறைமையன்றோ வீசனார்முனிவுமென்றும்.” என்னும் திருச்செய்யுளான் அறிக. செய்கையினாலே கோபம்போலத் தோன்றினும் கருத்துவகையான் அவை அருளேயாம் என்பது இதனாற் பெறப்பட்டது. வாக்குமனாதிக்கோசரமாகிய சிவபெருமான் திருமூர்த்தங்கள் கொள்வது சுத்ததத்துவங்களிலேயாம் என்னும் வாய்மை விநாயகர் முதலாயினோர்க்குச் செப்பிய தோற்றங்களினாலே உணரப்படும்.

“பரமனாணியால்” என்றமையானும், “தனியெழுத்தொன்றிரண்டதாய்” என்றமையானும், பிரணவமாகிய தனியெழுத்தே இருவடிவுற்ற தென்பதும்; “முன்புநீகாண்டனின்” “காட்சியாலிதுசெயும்” என்னுஞ் செய்யுட்களினாலே

இவ்வீருவடிவமும் சத்தியுஞ் சிவமுமாமென்பதும்; “தூய செய்தொழில்விடா” என்றமையால், இவ்வீருவடிவங்களின் கலப்பு அசுத்தமாயாதத்துவங்களிலே உள்ளோர் அசுத்தக் கலப்புப்போலாகாது சுத்தமாம் என்பதும் பெறப்பட்டன. நட்சத்திரவடிவு, தண்டவடிவுகளாக முதலாம், இரண்டாம் உறுப்புக்கள் அமையப்பெற்றது பிரணவமென்று காமிகா கமம் செப்புகின்றமையால், அவ்வீரண்டுறுப்பும் கலந்தவடிவம் ஊமையெழுத்து என்றும், பிள்ளையார்சுழி என்றும், மௌனாக்ரமென்றும், மௌனக்குறி என்றும் சொல்லப்படும். இது “மோனமேகுறியதாமுதலெழுக்கருளிய” என்றமையான் அறிக. யானைத்தலையோடு சேர்ந்த துதிக்கையிலே பிரணவத்தை அமைத்துக்காட்டுவர் மேலோர்.

வைரவமூர்த்தம் சிவபெருமானுடைய இருதயத்தினின்று உதித்தமை “வேதநாயகனுள்ளத்தும்சிழுவொடு புரிந்தா னென்ப வைரவக்கடவுடன்னை” என்றமையாலே போதரும்.

வீரபத்திரமூர்த்தம் “சிந்தையுள்ளுறநீனைந்தனன்” என்றும், “சென்னியாயிரமும் வான்முகடுசென்றொளிர்” என்றும், “எந்தைதன்வடிவாயவனுதல்விழியிடையே வந்துதோன்றியே முன்னுறநின்றன் முநதுவீரபத்திரனெனுந் திறனுடைமுதல்வன்” என்றும் கூறப்பட்டமையினால் அறிக.

சுப்பிரமணியமூர்த்தம், “சிற்பரன்றான் கொண்டுள்ள திருமுகமாறுதன்னிற் பொற்புறுதுதற்கண்டோறும் புலிங்கமொன்றொன்றுதந்தா னென்றும், “நியினவண்ணமாதந்தனன குமாளைத்தனதுகண்ணினால்” என்றும் செப்பியவாற்றால் அறிக.

சுத்தசிவசோதி மத்தியசோதி வீஷ்கள நிருத்த சிவத்தினின்று முகிழ்த்த அதிக்கிரந்த வீந்துக பாசிவத்தினின்று அதிக்கிரந்த வீந்துக பராசத்தி தோற்றிற்று; இதில் நின்றும் அதிக்கிரந்த வீந்துக பாசிவம் தோற்றிற்று; இதில் நின்று அதிக்கிரந்த வீந்துக பராசத்தி தோற்றிற்று; இதில் நின்று ஆதிசுத்திமுதலிய நான்குசத்திகள் தோற்றிய; பராச

த்திமுதலிய ஐந்து சத்திகளில் நின்று சிவசாதாக்கியம் முதலிய ஐந்துசாதாக்கியங்கள் தோற்றிய; பஞ்சசாதாக்கியங்களுள் ஒன்றாகிய சன்மசாதாக்கிய மெனப்படும் சதாசிவகதினின்று மனோன்மனியும், மனோன்மனியிலிருந்து மகேசானும், மகேசானிலிருந்து மகேசையும், மகேசையிலிருந்து ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரும், ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரினின்றி உமையும, உமையினின்றி வீஷ்ணுவும், வீஷ்ணுவின்னின்றி இலகருமியும், இலகருமியிலிருந்து பிரமாவும், பிரமாவின்னின்றி வானியுமாகத் தோற்றுவர். (அதிக்கிரூதநவீரதுகபரசிவம்=பாசிவம்=சிவம்; அதிக்கிரூதநவீரதுகபராசத்தி=பராசத்தி=சத்தி; அநதிக்கிரூதநவீரதுகபாசிவம்=பரநாதம்=நாதம், அநதிக்கிரூதநவீரதுகபராசத்தி=பரவீர்து=வீர்து.)

முன்னாக்கூறிய ஸ்ரீகண்ட உருத்திரரும் இவரின்னின்றித்த சுப்பிரமணியர் முதலாயினோரும், இடபாநாடாமுதலிய இரூபநாதனது செவலவடிவங்களும் மகேசரில் அடங்குவர்; அடங்குவே, வீராயகாமுதலிய நால்வரும் சிவபெருமானின்னின்றி வேறுநாதவர் என்பதனையும், அவர்கள் சிவபெருமானுடைய சத்திகளாமென்பதனையும், மாணிக்கரத்தினத்தினும் அகினின்றிற்றந்த ஒளியினும், அகினியின் சூரிதல் அடுதல விளக்குந்த் திகளினும் அமைத்து வேறின்மையை உப்ததுணாநதுகொளக.

நித்தமுத்த சுத்தசிவன், ஒன்றின் ஒன்றாகத்தோன்றி ஒவ்வொரு ததகுவங்களினின்றிகொண்டு தத்தம் தொழில்களைச்செய்யும் சிவமமுதற் பிரமஸீருகிய நவபேதங்களினும் வேற்றுமை உறுது நின்று, அவ்வத்தொழில்களைச் செய்வர். செய்யவே, சிவபேதங்கள் எல்லாம் சூருமூர்த்தங்களாமெனவும், நித்தமுத்த சுத்த சிவனொருவரே நித்தியராமெனவும் தெளிக.

உபபாதகம், மகாபாதகம், அதிபாதகமெனப் பாவங்கள் மூவகைப்படும் என வேதாசுமங்கள் செப்பும். உபபாதகம் பிரமணர்பொருட்டு வைத்தபொருளை அபகரித்தல்,

பிராமணர் திரவியத்துக்குப் பிறராகேடுவினைத்தல், தவத்தி
 னரைக் கோபித்தல், செய்ந்நன்றிகொல்லல் முதலியன
 வாம். மகாபாதகம் பிராமணரை வதைத்தல், பிராமணன்
 கள்ளுணல், ஒருவர் பொன்னைத் திருடல், குருமனைவியைப்
 புணர்தல், இந்நால்வரோடு கூடுதல், பிராமணரை வைதல்,
 சபையிலே பெரியோரை இசுழ்தல், குருவை எதிர்த்தல்,
 வேதாத்தியயனம் சந்தியாவந்தனம் அக்கினிகாரியம் செய
 யவொட்டாது தடுதல் முதலாயினவாம். சிவபெருமானை
 நிந்தித்தல், அவரை வழிபடும் முறைமையைப் போதிக்குங்
 குருவைநிந்தித்தல், அவருடைய அடியாரை நிந்தித்தல்,
 அவர் அருளிச்செய்த வேதாகமங்களை நிந்தித்தல், இந்
 நிந்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருத்தல், சிவத்திரவியங்கவர்
 தல் முதலியன சிவத்துரோகமாகிய அதிபாதகம் எனப்பட
 டும். குடிகளுக்குச் செய்யுந் தீமையினும் மகாராஜாவுக்குச்
 செய்யுந் தீமை மிகக்கொடியது; அதுபோலவே, ஆன்மாக்க
 ளுக்குச் செய்யுந் துரோகத்தினும் சிவபெருமானுக்குச் செய்
 யுந் துரோகம் மிகக்கொடியது. குடிகளுக்குச் செய்த தீமை
 இராசாவினாலே பொறுக்கப்பட்டனும் பொறுக்கப்படும்; இரா
 சாவுக்குச் செய்த தீமையோ பொறுக்கப்படமாட்டாது;
 அதுபோலவே, ஆன்மாக்களுக்குச் செய்த துரோகம் சிவபெ
 ருமானாலே பொறுக்கப்பட்டனும் பொறுக்கப்படும்; சிவபெ
 ருமானுக்குச் செய்த தீமையோ பொறுக்கப்படமாட்டாது.
 ஆதலால், மேற்கூறிய சிவத்துரோகங்களுள் ஒன்று செய்த
 வரும், அதற்குடன்பட்டவரும், அது செய்வாரைத் தண்டி
 த்தாயினும் கண்டித்தாயினும் விலக்காது பொறுத்தவரும்,
 அது செய்வாரோடு கூடினவரும் இருபத்தெட்டுக்கொடி நர
 கங்களினும் அளவில்லாத கற்பகாலம் கிடந்து வருந்துவர்.
 தேவர்களாயினு மாகுக; அரசராயினு மாகுக; ஐம்பொறிய
 டக்கல், சந்தியாவந்தனம், சிவதரிசனம், சிவஞானம் முத
 லிய பலவற்றானும் மிகச் சிறந்தவராயினு மாகுக; சிவநூஷ்
 ணங்களைத் தாம் நேரே செய்யாராயினும் பிறர்செய்வதை
 இசைந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பாராயின், அவர் தண்டிக்க

ப்படுதல் தப்பாது! தப்பாது!! சித்தார்த்தசிகாமணி. “கண்டன னாயின் முக்கட் கடவுளை நிந்திப்போனைத், தண்டனைபுரிந்து கொல்க வரிதெனிற் சமிக்கரின்று, மண்டனில் வலியனன் றேல் வான்செவித் துளைகள் பொத்திக், கொண்டவணக ன்றுசெல்க சூலைசூலைந்தமலபத்தன்.”

சிவபெருமான் தம்மை இகழ்தலாகிய அதிபாதகம் செய்த பிரமாவுடைய உச்சசிசிரைசை வைரவர்வாயிலாக நகமொ ன்றினாலே கிள்ளிக்களை உதுவிட்டு விஷ்ணுமுதலிய தேவாக ளுடைய குருதியைவாங்கி, அவர்கள் எல்லோருடைய அகந தையையுமடக்கிச் சுத்தர்களாக்கினார்.

சிவபெருமானைத் தூஷித்த நக்கன் சிரம் அறுப்புண் டும், அச்சிவதூஷணத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தேவ ருள்ளே விஷ்ணு புடைப்புண்டும், பிரம தேவர் குட்டுண்டும். சந்திரன் உடல் தேய்ப்புண்டும், சூரியன் பல் உடைப்புண் டும், பகன் கண் பறிப்புண்டும், இயமனும் எச்சனும் குபேர னும் வாயுவும் வெட்டுண்டும், சூரிலுருவம் கொண்டு பறந்த இரதிரன் வெட்டுண்டு வீழ்ந்துண்டும், அக்கினி கையும் நாக் கும் அறுப்புண்டும், அக்கினி தேவியாகிய சுவகாதேவி மூக் குக் கிள்ளுண்டும், சரசுவதியும் சாவித்திரியும் காயத்திரியும் குயமும மூக்கும் கொய்வுண்டும், நிருதி புடைப்புண்டும், வருணன் எற்றுண்டும், பிறரும் இங்ஙனம் தண்டிப்புற்றனர் வீரபத்திரக்கடவுளாலென்க. சிவபெருமானையும், அவர் அடியார்களையும், சிவசின்னங்களாகிய விபூதி உருத்திராக்ஷங்க ளையும் நிந்திக்கும் பிராமணரும், நாயகனுக்குரிய திருமங்கலி யத்தைத் தரித்துத் தமது நாயகனுக்குத் துரோகஞ்செய்து இல்லொழுக்கிறந்த மகளிர் போல, சிவசின்னங்களாகிய விபூ தி உருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அவைகளுக்கு ரிய சிவபெருமானை விடுத்துப் பாதெய்வங்களைப்புகழ்ந்து வழிபட்டுலையும் பிராமணருமாகிய தக்கன்யாகத்துண்டார், எந்நாளும் மேலாகிய சிவகதி பெறுது வருந்தும்படி திருநந் திதேவராலும், பிரமாவாலும், தருவாசமுனிவராலும், பிரு குமுனிவராலும், கண்ணுவமுனிவ

ராலும், ததீசிமுனிவராலும் சாபமேற்றவராமென்க. திருக் குற்றாலப்படலம்:—“சிட்டர்புகழ் கயிலைமலை காத்தருளுந் திருநந்தி தேவன்செங்கேழ், மட்டுறுபங் கயத்துறையு நான் முகத்தோன் றுருவாசன் மறைதூல்யாவுந், தட்டறவே யுண ர்பிரகு கௌதமன கண்ணுவமுனிவன் ததீசியின்னோ, ரிட்ட பெருஞ் சாபமெலாம் பொய்த்தடுவோ வெனவுன்னி யே கலுற்றான்.” அனந்தன் சாபநீங்குபடலம்:—“பேசரிய மறை கௌலாம் பராபரனீ யெனவணங்கிப் பெரிதுபோற்று, மீச னையு மன்பரையு நீற்றொடுகண் டிகையினையு மிகழ்ந்துநீயிர், காசினியின் மறையவரா யெந்நாளும் பிறந்திற்று கதியு ருது, பாசமதனி டைப்பட்டு மறையுரையா நெறியதனிற் படுதினென்றான்.”

தக்கன் சிவதூஷணஞ்செய்தபோது அச்சமிருதியினு லும், பொருளாசையினாலும், அதனைக் கேட்டுக்கொண்டு மௌனமாக இருந்த தேவர்கள் வீரபத்திரக்கடவுளாலே முன்னர்த் தண்டிக்கப்பட்டுப் பின்னர்ச் சூரபன்மனாலே சிறையில் ஈட்டப்பட்டுக் கிடந்து, தூற்றெட்டுகம் வரையும் துன்பமனுபவித்தனரென்பதும், அவர்கள் சிறையினின்று சுப்பிரமணிய சுவாமியினாலே நீக்கப்பட்டனரென்பதும் கந்தபுராணத்திலே விசேஷமாக விரித்துச்சொல்லப்பட்டன.

வேண்டிய வேண்டிய போகங்களை எல்லாம் கொடுக் கின்ற சிந்தாமணி, காமதேனு, கற்பகதரு முதலியன அமை ந்த சுவர்க்கலோகத்திலே இருந்து தனது ஆசாரியராகிய பிரகஸ்பதியினாலே வேதாகம புராணதிகளை ஒதியுணர்ந்து நல்லொழுக்கத்தின் வழுவாதொழுகித் திரிகால சந்தியாவந்த னம், அக்கினிகாரியம், சிவபூசை முதலியனவற்றைத் தவ ருது அதுட்டித்துவந்த இந்திரகுமாரானிய சயந்தனும் மற்றைய தேவர்களும், தக்கன் செய்த சிவநீர்தையை இந்திரன் அச்சமிருதியோடுமே வெறுப்பினோடும் மௌனமாகக் கேட் டுக்கொண்டிருந்த குற்றமொன்றுக்காக வைதிகநெறி பிறழ் ந்து, சிறையிலே கிடந்து, மீன்சுமந்து இத்துணைக்காலம் இந்

துணைத்துன்பம் அனுபவித்தார்களாயின், பரசமயிகளுடைய சகாயத்தையாயினும், பிரீதியையாயினும் பெறும்பொருட்டு அப்பரசமயிகளுடைய ஆலயங்களுக்குச் சென்று மகிழ்ந்து சிவதுஷணங்களைக் கேட்போரும், அப்பரசமயிகளைத் தங்கள் வீடுகளிலே வருவித்துச் சிவதுஷணப்பிரசங்கம் கேட்போரும், சிவதுஷணவீருத்தியின் பொருட்டு அமைக்கப்படும் விததியாசாலை ஆலயம் முதலியவைகளுக்கு இடம் கொடுப்போரும், அவைகளின்பொருட்டுப் பொருளுதவி செய்வோரும், தங்களுக்கும் தங்கள் குடும்பங்களுக்கும் தங்கள் காமக்கிழத்தியர்களுக்கும் அன்னம் வஸ்திரம் ஆபரணம் முதலியவற்றின்பொருட்டு எந்நாளும் சிவத்திரவியங்களை உபயோகிப்பவர்களும் படுந்துன்பம் எவ்வளவோ யாவர் சொல்லவல்லவர்! சிவத்துரோகம் பொல்லாது! பொல்லாது!! ஆதலால், கந்தபுராணத் துண்மையையறிந்து, எந்நாளும் சிவத்துரோகத்துக்குப் பயந்து நடுநடுங்கி விலகிச் சாவதானமாக ஒழுகி, கங்காஸ்நானம் சிவாலயவாசம் செய்தவர் சிவபெருமானுடைய திருவடிநீழலை அடைந்து பேரானந்தப்பெருவாழ்வு எய்துதற்கு அருகராவர். தேவாரம்:— “தக்கனது பெருவேள்விச் சந்திரனிரதிர நெச்ச னருக்க னங்கி, மிக்கவிதா தாவினெடும் விதிவழியே தண்டித்த விமலர்கோயில், கொக்கினிய கொழும்வருக்கை கதலிகமுரு யர்தெங்கின் குவைகொள் சோலை, முக்கனியின் சாரொழு கிச் சேறுலரா நீள்வயல்குழம் முதுகுன்றமே.” திருவாசகம்:—“ஆட்டின்றலையை விதிக்குத தலையாகக், கூட்டியவா பாடி யுந்தீபற, கொங்கைகுலுங்கரின் றுந்தீபற.” திருவிசைப்பா:—“தக்கன்வெங்கதிரோன் சலந்தரன்பிரமன் சந்திரனிரதிரனெச்சன், மிக்கநெஞ்சரக்கன் புரங்கரிகருடன் மறலிவே ளிவர்மிகை செஞுத்தோன், நிக்கலாநிறைந்த புகழ்த்திருவிழிமிழலைபான் நிருவடிநிழற்கீழ்ப், புக்கிருந்தவர்தம் பொன்னடிக்கமலப் பொடியணிந் தடிமையூண்டேனே.” பிறப்பாட்டு:—“அங்கியோட வம்புயன் மயங்கியோட வங்கணன், மங்கியோட வாசவன் மலங்கியோட மாலவன், சங்கியோட

மாத்ருங் கலங்கியோடவே சவம், பொங்கிநீடவே மகம் பொ
டித்ததார் புகன்றிடே.” தேவர்களை வேதநெறி பிறழ்வித்து
வருத்துதலாகிய மகாபாதகம் செய்த சூரனை வதைத்து அத்
தேவர்களைக்காத்தவர் சுப்பிரமணியரேயாம்.

சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்குச் சிவபெருமானினின்றும் வேறா
காது மூன்னர்கூறிய பதி இலக்கணங்கள் உண்மையாமுறை
யைக் கந்தபுராணத்தினின்றும் நிரூபிப்பாம்.

உங். அருவமும் உருவுமாய், அநாதியாய், ஒன்றாய்,
பலவாய், பரப்பிரமமாய்கின்ற பரஞ்சோதிப் பிழம்பாகிய
முருகக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுளாக உலகமும்புமவ
ண்ணம் உதித்தருளினார்.

அருவமுமுருவுமாகியநாதியாய்ப்பலவாயொன்றாய்ப்
பிரமமாய்கின்றசோதிப்பிழம்பதோர்மேனியாகக்
கருணைகூர்முகங்களாறுங்காங்கள்பன்னிரண்டுக்கொண்டே
யொருதிருமுருகன்வந்தாக்குதித்தனனுலகமும்பு. (௧௦௭)

சாதனுத்தொலைவுமில்லாத்தானவர்க்கிறைவனேனோ
ரேதிவர்தம்மால்வீடானென்றுதன்னுளத்திலெண்ணிச்
சோதிகொள்பரமமாகித்தோன்றிடுமுதல்வனீயே
யாதலின்விமலமூர்த்தியவரைமேலெதிரெயன்றான். (௧௧௦)

ஏயதோரண்டமொன்றினிழைத்தனவிவ்வாறேன
யாயிரத்தோரேழண்டத்தவன்செயலறிதறேற்றாக்
கூயதோர்பரத்தின்மேலாஞ்சோதியாயெம்மைக்கரப்பான்
மேயினவொருகீயன்றிவேறியார்தெரிதற்பாலார். (௧௧௧)

விரிஞ்சன்மாறேவராஜம்வெலற்கரும்விறலோனாகிப்
பெருஞ்சுரப்பதமும்வேதவொழுக்கமும்பிறவுமாற்றி
யருஞ்சிறையவர்க்குச்செய்தவவுணர்கோளுவிகொள்வான்
பாஞ்சுடருருவாய்வந்தருமரீனப்பணிதல்செய்வாம். (௧௧௨)

சுறிலாதம்பரமனேருழவியினியல்பா
யாறுமாமுகங்கொண்டுதித்தானென்பதல்லால்
வேறுசெப்புதற்கியையுமோமேலவன்றன்மை
தேறியுத்தெளிதென்றிலவுமதுசுத்தையுமே. (௧௧௩)

உச. பிரமாவாய் இறந்தகாலத்திலே சாத்துவிக்ருண
முற்று உலகத்தை ஆதியிலே படைத்தும், விஷ்ணுவாய்
நிகழ்காலத்திலே இராசதகுணமுற்று உலகத்தை மத்தி
யிலே காத்தும், உருத்திரராய் எதிர்காலத்திலே தாமசகுண
முற்று உலகத்தை அந்தத்திலே அழித்தும், கோலம் காலம்
குணம் ஞாலம் ஆதி கருமம் இறந்துநின்ற அநாதியாகிய
பரஞ்சோதிப் பிழம்பே ஆறுதிருமுகமும்; அபயகரம்,
கொடி குலிசம் தோட்டி அஸ்திரம் வேல் என்னும் ஐந்தம
முறையே அமைந்தகரங்களென்னும் வலத்திருக்கரமாமும்,
வரதகரம், தாமரை மணி மழு தண்மி வில் என்னும் ஐந்தும
முறையேயமைந்த கரங்கள் என்னும் இடத்திருக்கரமாமும்;
பொருந்திய அருட்டிருவடிவங்கொண்டருளிஞர்.

காலமாய்க்காலமின்றிக்கருமமாய்க்கருமமின்றிக்
கோலமாய்க்கோலமின்றிக்கருணங்களாய்க்கருணங்களின்றி
ஞாலமாய்ஞாலமின்றியநாதிபாய்நகட்கெலலா
மூலமாயிருந்தவள்ளன்மூவிருமுகங்கொண்டிருண். (ககச)

வீறுகேதனம்வச்சிரமங்குசம்வ்சிக
மாநிலாதவேலபயமேவலமிடம்வரத
மேறுபங்கயமணிமழுத்தண்டுவில்லிசைந்த
வாநிரண்டுகையறுமுகங்கொண்டிவேளடைந்தான். (ககச)

முழுமதியன்னவாறுமுகங்களுமுந்நான்காகும்
விழிகளினருளும்வேலும்வேறுளபடையின்சீரு
மழுகியகரமீராறுமணிமணித்தண்டையார்க்குஞ்
செழுமலரடியுங்கண்டானவன்றவஞ்செப்பற்பாற்றே. (ககச)

முண்டகமலர்ந்ததன்னமூவிருமுகங்கண்ணும்
குண்டலநீரையுஞ்செம்பொன்மவுலியுங்கோலமார்பு
மெண்டருகரமீராறுமிலங்கெழிற்படைகளையாவுந்
தண்டையுஞ்சிலம்புமார்க்குஞ்சரணமுந்தெரியக்கண்டான். (ககச)

முந்நான்குதோளுமுகங்களோர்மூவிரண்டு
கொன்னூர்வைவேலுக்குலிசமுமேனைப்படையும்
பொன்னூர்மணிமயிலுமாகப்புனக்ருதவர்
மின்னுள்ளகண்காணவெளிரின்றனவிறலோன். (ககஅ)

மாறுமுகங்கொண்டுபொருவல்லவுணர்மாளாம
 ஹாறுமுகமெட்டுநோதக்கனபுரியத்
 தேறுமுகமின்றித்திரிந்தேமையாளவன்றோ
 வாறுமுகங்கொண்டேயவதரித்தாயெம்பெருமான். (கக௯)

உரு. சருவவியாபகராயும் பிரம விஷ்ணு உருத்திரராயும் நிற்பவர் அறுமுகக்கடவுளோ.

எங்கணும்பணிவதனங்களைங்கணும்வீழிக
 னெங்கணுந்திருக்கேள்விகளைங்கணுங்கரங்க
 ளெங்கணுந்திருக்கமுலடியெங்கணும்வடிவ
 மெங்கணுஞ்செறிந்தருள்செயுமறுமுகத்திறைக்கே. (க௨௦)

முக்கண்மூர்த்தியுமாங்கவன்முண்டகாசனனுஞ்
 சக்கரப்படையண்ணலமாங்கவன்றானே
 துக்குப்பாலருங்கதிர்களுமுனிவருஞ்சிறப்பின்
 மிக்கதேவருமாங்கவன்யாவர்க்குமேலோன். (க௨௧)

பொன்னுருவமைந்தகஞ்சப்புங்கவனாநில்கு
 மென்னுருவாக்காக்குமீசன்போலிநுதிசெய்யு
 மின்னுருவென்னபார்க்கும்வெளிப்படையோலுமன்னான்
 நன்னுருமறைகளா ஓஞ்சாற்றுதற்கரியதன்றே. (க௨௨)

உசு. ஒங்காரமுகத்தினராயும், ஒங்கார மூலப்பொரு
 ளாயுமுள்ளவர் ஷண்முகக்கடவுளோ.

முகத்திலொன்றதாவவ்வெழுத்துடையதொர்முருக
 னைகைத்துமுன்னெழுத்தினுக்குரைபொருளெனநவில
 மிகைத்தகண்களைவீழித்தனன்வெள்கிணன்வீக்கித்
 திகைத்திருத்தனன்கண்டிலனப்பொருட்டிறனே. (க௨௩)

தாமரைக்கணுன்முதலியபண்ணவர் தமக்கு
 மேமுறப்படுமறைக்கெலாமாதிபெற்றியலு
 மோமெனப்படுங்குடிசையெயொப்பிலாமுருகன்
 மாமுகத்தொன்றாமவன்நன்மையார்வகுப்பார். (க௨௪)

ஆங்காரமெல்லையருமறையுந்தேறரிய
 லோங்காரமூலத்தணர்வாயுறைபகவ
 னீங்காரெறியானிறைபேரருள்புரியப்
 பாங்காகின்றபரிசனர்கன்போற்றினரே. (க௨௫)

உ௭. சமஷ்டிப்பிரணவ முகத்தினராகிய அறுமுக
க்கடவுள் அகார உகார மகார நகார வியஷ்டிப்பிரண
வமாவர்.

அகரமதாதியானவெழுத்தெலாமாகிப்பின்னர்
மகரமுமானமேலோன்வடிக்கணைதுணித்துவீசுந்
சிகரமுந்துகரமுற்றுஞ்சேணிடைச்சென்றுமாயோன்
நகரமுந்தாவியண்டகோளகைநண்ணுகின்ற. (௧௨௬)

மேலேச்செய்யுளின் மூன்றாமடியிலே “சிகரமுந்து
உகர” மென்றமையால், உகாரம் முதற்கண்ணே அமையும்.
அமையவே, முதலாமடிமுதலிலும், மூன்றாமடிமுதலிலும்,
இரண்டாமடிமுதலிலும், நான்காமடி முதலிலும் அகார
உகார மகார நகாரங்கள் நின்றவாறு காண்க. யந்திரஸ்தாப
னத்திலே அகாராதிபக்டரங்கள் அமையுமுறையும் இச்செய
யுளிஞலே தொனிக்கின்றது.

உ௮. வீஸ்வரூபியும், வீஸ்வகாரணரும், வீஸ்வாதீதரும்,
வீஸ்வசேவியரும், வீஸ்வாந்தரியாமியும் அறுமுகக்கட
வுளோ. (வீஸ்வம=உலகம.)

திண்டிறலுடையென்றான்நீத்திற்படையாவுக்கீக்
கொண்டவென்மாயமுற்றங்கொடுஞ்சரமதனன்மாற்றி
யண்டமும்புவனம்யாவுமமரமும்பிறவுத்தன்பாற்
கண்டிம்வடிவமொன்றுகாட்டியென்கண்முனின்றுன். (௧௨௭)

கோலமாமஞ்ஞதன்னிற்குலவியருமரன்நன்னைப்
பாலனென்றிருத்தேனந்நாட்பரிசுவையுணர்ந்திலேன்யான்
மாலயன்நனக்குமேனவானவர் தமக்கும்யார்க்கு
மூலகாரணமாய்நின்றமூர்த்தியிம்மூர்த்தியன்றோ. (௧௨௮)

ஒற்றெனமுன்னம்வந்தோனொருதனிவேலோன்றன்னைப்
பற்றிகலின்நினைப்பராபரமுதல்வனென்றே
சொற்றனன்சொற்றவெல்லாந்துணிபெனக்கொண்டிலேன
லிற்றையிப்பொழுதிலீசனிலனெனூந்தன்மைகண்டேன். (௧௨௯)

குமுதல்வேண்டித்தாள்கடொழுதிடல்வேண்டுமங்கை
தாமுதல்வேண்டுஞ்சென்னிதுதித்திடல்வேண்டுந்தாலு

வாழுதல்வேண்டுத்திமையகன்றுநானிவற்காளாகி
வாழுதல்வேண்டுகெஞ்சந்தடுத்துமானமொன்றே.

(கக௦)

ஒன்னலர்பொருட்டாலேகியுறுசமரிழைத்தசெம்ம
றன்னுருவதனைக்காண்கின்முனிவதேதருதியாகும்
வன்னிகொள்வெண்ணெயேபோல்வலியழிந்துருகிற்றென்ற
லென்னுடைவயத்தவன்றோவுணர்ச்சியுமியாக்கைமுற்றும். (கக௧)

“அண்டமும் புவனம்யாவு மமரரும் பிறவுந்தன்பாற்
கண்டிடும் வடிவம்” என்றமையால் உலகமே வடிவாகவு
வுடையரென்பதும், “மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி யிம
மூர்த்தி” என்றமையால் உலககாரண ரென்பதும், “பரா
பரமுதல்வனீசன்” என்றமையால் உலகிறந்து நிற்பவரெ
ன்பதும், “சூழுதல்வேண்டும், தாமுதல்வேண்டும்” என்ற
மையால் உலகினராற் சேவிக்கப்படுபவரென்பதும், “என்னு
டைவயத்த வன்றோ வுணர்ச்சியும் யாக்கைமுற்றும்” என்ற
மையால் உலகைக் குயிராயினாரென்பதும் பெறப்பட்டன.
“உலகினை யிறந்துநின்ற தரனுரு வென்பதோரா, நுலகவனு
ருவிறன்றோன்றி யொடுங்கிடு மென்றுமோரா, நுலகினுக்குயிரு
மாகி யுலகுமாய் நின்றதோரா, நுலகினி லொருவனென்ப
ருருவினையுணரா ரெல்லாம்.”

உக. சிவபெருமானுடைய நெற்றிநாட்டத்துதித்த
முருகக்கிடவுள் உருவம் அனைத்திற்கும் உறைவிடமா
யும், ஞானமாயும், உணர்ந்தார்க் குணர்வரியராயும், தியான
ப்பொருளாயும், அறிவுக்கறிவாயுமுறைவர்.

மண்ணளத்திமையனும்வனசமேலவனு
மெண்ணரும்பகதேடியுக்காண்கிலாதிருந்த
பண்ணவன்னுதல்வியிடைப்பரஞ்சுடருருவா
யுண்ணிறந்தபேரருளினும்மதையாயுதித்தான்.

(கக௨)

எவ்வுருவினுக்குமாக்கோரிடனதாயுற்றவுன்றன்
செவ்வுருவதனைக்கண்டுசிறந்தனமறம்பாவத்தி
னவ்வுருவத்தின்றுப்புமகலுதமின்னும்பாங்கள்
வெவ்வுருவத்திற்செல்லேம்வீடுபெறடைதமன்றே.

(கக௩)

ஓதியாகியுமுணர்ந்தவர்க்குணரவுமொண்ணு
நீதியாகியுநிமலமதாகியேசிகழுஞ்
சோதியாகியுந்தொழுதிடுமெம்மனோர்க்கெல்லா
மாதியாகியுநின்றவனறுமுகனன்றோ. (க௬ச)

ஆயபுல்லியபுகழ்ச்சிபோற்கொள்ளலையறிவோர்
தேயமாவதுயார்க்குமெட்டாததெனியிற்
றாயவீசிபேறருளுவதுபரிடத்துணிவாம்
வாய்மையாவதுபுகழுவன்கேளெனவகுப்பான். (க௬ரு)

அறிவினுளறிவாய்வைகும்றமுகவமலவெஞ்சு
ரிறுசெயனினைக்கிலாகுமீண்டையோராடலுன்னிக்
குறுகினையதுபோலன்னோன்கொள்கையுந்தோந்தாய்சிந்தோர்
சிறியனேனுரைத்தேனென்னுந்தீப்பிழைபொறுத்தியென்றான். ()

ந.ய. சராபுசம், அண்டசம் முதலிய யோனிவாய்ப்பட்
பிப் பிறக்கும் மானுடர் விலங்கு பறவை முதலிய பசுக்கள்
போலாகாது, பாஞ்சோதிப்பிழம்பாகிய சிவபெருமானுடை
ய நெற்றிக்கண்ணினின்றும் அபேதமாபுதித்த பதியாயுள்ள
வர் அறுமுகக்கடவுளே.

மானுடத்தரின் விலங்கினிற்புட்களின்மற்று
மூனமுற்றுமூல்யாக்கையிற்பிறந்துளாரொப்ப
கீரினைக்கலைபாஞ்சுடர்நெற்றியந்தலத்தே
தானுதித்தனம்மறைகளுங்கடந்தோர்தலைவன். (க௬௭)

ந.க. ஞாதிரு ஞான ஞேயங்களாய் நின்றவர், கந்த
சுவாமிக்கடவுளே.

ஈட்டுமென்னுயிரெவற்றிற்குமிருவினைப்பயனைக்
கூட்டுவானவனாகவ துலையெனக்கூடின்
வேட்டமேனிலைக்கதிபுரிவானவன்மேலாய்க்
காட்டுவான்முதற்றிறமெலாமாங்கவன்கண்டாய். (க௬அ)

செய்யுமவனும்புலனுஞ்செய்வித்துநிப்போனு
மெய்தவரும்பொருளும்பாவையுநீயெயென்கை
யையவடியேங்காளறிந்தனமாலன்னதனூல்
வெய்யபவமகன்றுவீடுமிளிக்கடுதூமால். (க௬க)

௩௨. பாலருமாய், குரவருமாய், திணையிற் சிறியருமாய், கெடியருமாய், வேண்டியவடிவங் கொள்பவராயுள்ள அறுமுகக்கடவுளுடைய ஆஞ்ஞையின்றி ஓரணுவஞ் சலியாது.

சிறுவன்போலுறுங்குரவனேபோலுறுத்திணையிற்
குறியன்போலுறுகெடியவனாகியுங்குறுகு
கெறியின்னணம்வேறுபல்லுருக்கொடுக்கவு
மறிவர்காடருங்கத்தவேளாடலாரறிவார். (௧௪௦)

சிவனதாடலின்வடிவமாயுற்றஞ்செவ்வே
ளவனதானையினன்றியேபெயர்கிலாதனுவு
மெவரவன்றனியாற்றலைக்கடத்தவரிவனீ
தவமயங்கிணையவன்றனிமாயையிற்சார்வாம். (௧௪௧)

௩௩. கந்தசுவாமிக்கடவுள் குடிசையாயும், பஞ்சாக்ஷரமாயும், வேதங்களாயும், ஆகமங்களாயும், கலைகளாயும், குடிசைமுதலியவைகளின் போதமாயும், முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாயும், ஈசராயும், அந்தரியாமியாயும், அருவுருவமாயும், பிதாமாதாவாயும் உள்ள பரமனையாம்.

ஆதிபாகியகுடிசையுமைவகைப்பொறியும்
வேதம்யாவையுந்தத்திரப்பன்மையும்வேறா
வோதநின்றிடுகலைகளுமய்வவற்றுணர்வாம்
போதம்யாவையுங்குமாவேள்பொருவிவாவுருவம். (௧௪௨)

முன்னவர்க்குமுன்னொருவோர் தமக்குமுற்பட்டுத்
தன்னைநேரிவாதிகளுந்தனிப்பெயர்தாங்கி
யின்னுயிர்க்குயிராயருவுருவமாயெவர்க்கு
மன்னைதாதையாயிருத்திம்பரமனையவன்கான். (௧௪௩)

௩௪. சுப்பிரமணியக்கடவுள் மேலோ ரென்பது, சிங்கன் இரணியன் என்னு மிருவர்க்கன்றி, மாயை குரன் பானுகோபன் என்னும்மூவர்க்கும் கருத்தாகும்.

வரமளித்தயாமழிப்பதமுறையன்றுவரத்தாற்
பெருமைபெற்றுளருணியடுவதபிறர்க்கு

மரிதெனப்பரனுன்னியேதன்னுருவாகு
மொருமகற்கொடுமுடித்துமென்றுன்னினுளத்தில். (கசச)

தூதெனமுன்னர்வந்தோனெருவனற்றொலையுமிந்த
மூதெயினகரமுற்றுமவுணருமுடிவரென்னி
னாதியுமுடிவுமில்லாவறுமுகனடுபோருன்னிப்
போதுமேலிமைப்பினெல்லாப்புவனமும்பொன்றிடாவோ. (கசரு)

பன்னிருதடந்தோள்கொண்டபகவண்ப்பாலனென்றே
யுன்னலையவன்கைவேலாலொல்லையிற்படுதிகண்டா
யின்னுயிர் துறக்கநின்றயென்மொழிகேட்பாயன்றே
சென்னியில்விதியையாவராயினுந்தீர்த்தாருண்டோ. (கசசு)

பன்னிருசெங்கைபடைத்துளசேயோன்
றன்னெடுதீர்த்துசமர்த்தொழில்செய்வா
ரென்னலதில்லையவன்சிறியோனென்
றுன்னலையவன்மையினெப்பிலனேகாண். (கசஎ)

ஆரணன்றையுலகொடுமுண்டுமுன்னளித்த
காரணன்றனியாழியைக்களத்திடையணிந்த
தாரகன்றனைநெடியமால்வரையொடுத்தடிந்த
வீரவீரனையாவரேவன்மையால்வெல்வார். (கசஅ)

நடு. உமாதேவியாரால் ஆறுதிருவுருவமும் ஒன்றாகிக்
கந்தன் என்னுந் திருநாமம்பூண்ட குமாரசுவாமிக்கட
வுள்ள, காங்கேயன் என்றும், கார்த்திகேயன் என்றும்,
மான்மருகன் என்றும், உரைப்பது ஏழைமையே; அவரோ
பிரமவிஷ்ணுக்கள் அறியாத பரஞ்சோதிப்பிழம்பு.

எந்தைசத்திகளாயிரொலாமொடுங்குறுமெல்லை
முந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுறைபோ
லத்தயில்லதோர்மூவிருகூடிவுமொன்றாகிக்
கத்தனென்றுபேர்பெற்றனன்கவுரிதன்குமான். (கசக)

கங்கைதன்புதல்வனென்றுங்கார்த்திகைமைந்தனென்றுஞ்
செங்கண்மான்மருகனென்றுஞ்சேனையின்செல்வனென்றும்
பங்கயன்முதலோர்தேரூப்பாஞ்சுடர்முதல்வன்றன்னை
யிங்கிவைபலவுஞ்சொல்வதேழைமைப்பாலதன்றோ. (கசு)

சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு அவர் அருட்டொழில்களி
னாலே, அப்பெயர்கள் எய்தியவன்றி வாஸ்தவமாய் அவரு
க்கு அப்பெயர்கள் இல்லையாமென்பது பெற்றும்.

நக. உட்டிருவடியிலே பருவதசமுகமும்; புறவடியி
லே சலசமுகமும்; பாதாங்குலியிலே இடியேறும், நகஷத்தி
ரமும், கிரகமும்; கரட்டிலே வருணனும், சோமனும், நிருதி
யும், அரக்கரும்; கணைக்காலிலே இருஷிகளும், சிந்தாமணி
யும்; சானுவிலே விஞ்சையராதியோரும்; ஊருவிலே இந்திர
னும், சயந்தனும்; ஊருமூலத்திலே இயமனும், காலனும்;
கடிதடத்திலே அசுரரும்; கடிதடப்பக்கத்திலே தேவரும்;
சூகியத்திலே நாகரும்; சேபத்திலே அமிர்தமும்; நாபியிலே
சீவராசியும்; மார்பிலே கலைஞானமும்; யஞ்ஞோபவீதத்தி
லே சிவஞானமும்; உரோமகூபத்திலே அண்டமும்; அகங்
கையிலே அகிலபோகமும்; தோளிலே விஷ்ணுவும், பிரமா
வும்; கைவிரலிலே தேவரம்பையரும்; கண்டத்திலே அக்கி
னியும்; சப்தசாலமும்; வாயிலே வேதமும்; தந்தவரிசையி
லே அக்ஷரசமுகமும்; நாவிலே சிவாகமமும்; உதட்டிலே
சப்தகோடி மஹாமந்திரமும்; நாசியிலே வாயுவும்; நெத்திரத்
திலே சந்திரனும், சூரியனும்; காதிலே திசையும்; நெற்றி
யிலே பிரணவமும்; சிரசிலே பரமான்மாவுமாக இங்ஙனம்
கடல், உலகம், திக்கு, புவனம், அண்டம், தேவர் முத
லிய வெல்லாம முறைப்படி அறுமுகக்கடவுளுடைய
பாரமேசுரரூபம் எனப்படும் விஸ்வரூபத்திலே அமையும்.

உள்ளடிவரைகளையாமொன்புறவடியினீத்தம்
வள்ளுகிரவிரல்கண்முற்றம்வானுருமேறுநாள் கோ
ளெள்ளரும்பரதென்னிலிரும்புனற்கிறைநின்சோம
னன்னிருனனையமேனிருதியோடரக்கர்நண்ண (௧௫௧)

அடிநிள்கணைக்காறன்னிலாரிடர்மணிகன்சாணு
வடிவமைமுத்தாள்விஞ்சைவானவராதியானோர்
தொடைதனின்மகவான்மைத்தன் தொடைமுதனவேன்காலன்
கடிதடத்தசர்பக்கக்கடவுளாய்நிற்ப. (௧௫௨)

இருப்பினினுகர்கோசவெல்லையின்மருந்தேயுந்திக்
கருப்படுமுயிற்கண்மார்பிற்கலைகண்முந்நூலிற்போத
மருப்பயிலுரோமத்தண்டமங்கையிலகிலபோகந்
திருப்பெருந்தடந்தோள்வைப்பிற்செங்கண்மால்விரிஞ்சன்மேவ. ()

மெல்லிதழ்நையசெங்கைவிரன்மிசையணங்கினல்வா
ரொல்லொலியங்கிகண்டமொப்பிலாமணிவாய்வேதம்
பல்லிடையெழுத்துநாவிற்பரமவாகமத்தின்பேத
நல்லிதழ்மனுவினவிஞ்சைநாசியிற்பவனன்மன்ன. (௧௫௪)

கருணைகொள்வியிற்சோமன்கதிரவன்செவியிற்றிக்குத்
திருதுதற்குடிலைவப்புச்சென்னியிற்பரமவான்மா
மரபினின்மேவித்தோன்றமாரிலாதிருக்குந்தொல்லை
யொருதன் துருவங்காட்டிநின்றலுமும்பர்கண்டார். (௧௫௫)

மண்ணளவுபாதலமெலாஞ்சரணமாதிரவரைப்புமிகுதோள்
வண்ணளவெலாமுடிகள்பேரோளியெலாநயன மெய்ந்கடுவெலாம்
பண்ணளவுவேதமணீவாயுணர்வெலாஞ்செவிகள்பக்கமயன்மா
வெண்ணளவுசிந்தையுமையைத்தொழிலுநல்கியருளீசனுயிரே. ()

கூறிமற்றினையதன்மைகுரைகடலுலகந்திக்கு
மாறிலாப்புவனமண்டம்வானவருயிர்களையாவு
மாறுமாமுகத்துவள்ளன்மேனியிலமைத்ததன்றி
வேறிலையென்னவாங்கோர்வியன்பெருவடிவங்கொண்டான். ()

௩௭. சிவனுக்கும் உமைக்கும் மத்தியிலே குமாரசுவா
மி எழுந்தருளி இருக்கும் மூர்த்தம் சோமாவஸ்கந்தமூர்
ந்த மெனப்படும்.

எலவார்குழலிறைவிக்குமெம்பிரான்றனக்கும்
பாலனாகியருமாவேணடுவுறும்பான்மை
ஞாலமேலுறுமிரவொடுபகலுக்குநடுவாய்
மாலையானதொன்றழிவின்றிவைகுமாறொக்கும் (௧௫௮)

அம்மைதன்பொருட்டாலிடையூறிங்கடைத்தென்றுமாலகந்
சனிலுன்னி, யெம்மையாளுடையிறையவன்றையுமிறைவிதன்னை
புமிளங்குமாரையு, மெய்மைசேர்வடிவாகவாக்கமைத்துவேதவாக
மவிதிமுறைவழாமற், பொய்மைதீர்க்கதிமென்பினாற்பூசைபுரித்தபி
ட்டும்வருந்தியேநோற்றான். (௧௫௯)

பார்த்தியாலெனதெனும்பைம்பொன்மார்பத்திடை
மூர்த்தியாய்வையமுதல்வியைக்குமரனைத்
தீர்த்தனைப்பூசனைசெய்துநின்றீவினை
யார்த்திகீங்குதியெனுவாதரத்தருளினான். (க௭0)

௩௮. ஞானிகளாலே அறிதற்கரிய வுண்முகநாத
சுவாமியை முன்னுளையிற் செய்த தபோமிருதியினுலே
அடைந்து கண்களினுலே தரிசனம் செய்தோர் தீவினை நீங்கி
வரம்பில்லாத அருளைப்பெற்றுய்வர்; அவர் பின் இருந்தாலு
மென்! இறந்தாலுமென்!!

எஞ்சலிலவுணர்செம்மலிங்ஙனமமரதாற்றித்
துஞ்சிலென்றொலைவற்றாலென்றாயவாலறிவின்மிக்கோர்
நெஞ்சினுமளத்தற்கொண்ணிரும்பலக்குமாமூர்த்தி
செஞ்சுடர்வடிவங்கண்டுதிவீனைநீங்கியுய்த்தான். (க௭௧)

தீயவைபுரித்தாரோனுக்குமரவேடிருமுனுற்றற்
றுயவராஃமேலத்தொல்கதியடைவரென்கை
யாயவும்வேண்டிங்கொல்லோவடுசமரிந்நாட்செய்த
மாயையின்மகனுமன்றோவரம்பிலாவருள்பெற்றுய்த்தான். (க௭௨)

குரேனுமவுணர்கோமான்றொல்லோநானேற்றவாறும்
பாரிடைமுடிவின்றாகிப்பல் லு கமிருந்தவாறு
மாரணமறிததேற்றாவாறுமாமுகத்தெம்மையன்
பேரொழிவருவநோக்கிப்பெரும்பயன்கோடற்கேயோ. (க௭௩)

௩௯. சுப்பிரமணியக்கடவுள் சிவபெருமானுடை
ய சத்தியெனப்படுதலால், அவ்விருவரும் வேற்றுமையுறார்.

ஆதலினமதுசத்தியறுமுகனவனும்யாமும்
பேதகமன்றானம்போற்பிரிவிலன்யாண்டுகின்ற
னேதமில்லுழவிபோல்வான்யாவையுமுணர்ந்தான்சீரும்
போதமுமழிவில்வீடும்போற்றினர்க்கருளவல்லான். (க௭௪)

தேவரயாவருஞ்சென்றுதொழப்படு
மூவராகிமொழிந்திடுதற்கனைத்
தாவிலாதஞ்சத்தியொன்றேயலா
வேவரவெல்பவரென்றுவிளம்பிமேல். (க௭௫)

எத்திறத்தருதல்களைவெல்வெலமொது
சத்திவென்றிமென்றனன்கண்ணுதற்றலைவ

னத்திறத்தினுல்லவோவறுமுகக்குமா

னுய்த்தசெய்யவே லுண்டதுதாரகனுயிரை. (கசுசு)

ச0. சிவபெருமானுக்குரிய சருவஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி, சுவதந்திரத்துவம் என்னும் சுத்தசாட்குணங்களும் கந்தசுவாமிக்கடவுளுக்கு ஆறுமுகங்களென்பர். (சருவஞ்ஞதை=முற்றறிவு; திருப்தி=வரம்பிலின்பமுடைமை; அநாதிபோதம்=இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல்; அலுப்தசத்தி=பேரருளுடைமை; அநந்தசத்தி=முடிவிலாற்றலுடைமை; சுவதந்திரத்துவம்=தம்வயமுடைமை.)

ஏவர்தம்பாலுமின்றியெல்லேதீரமலற்குள்ள

மூவிருணனுஞ்சேய்க்குமுகங்களாய்வந்ததென்னப்

பூவியல்சரவணத்தன்பொய்கையில்வையுமைய

ஞவிகளருளுமாற்றலறுமுகங்கொண்டானன்றே. (கசுஎ)

சக. சிவபெருமானே ஓராடலினால், சிறுபாலராய் அருள்வடிவம் பூண்டெழுந்தருளினார் என்பது, கந்தசுவாமியுடைய அறுமுகத்துன்மையினாலே துணியப்படுமாதலின், அவ்விருவரும் மாணிக்கமும் அதனொளியும்போலப் பேதமுறார்.

ஈசனேயவஞடலான்மதையாயினன்கா

ஞ்சிலாவவனறுமுகத்தன்மையாலறிகீ

பேசிலாங்கவன்பரனெடுபேதகனல்லன்

நேசலாவகன்மணியிடைக்கதிர்வருதிதம்போல். (கசுஅ)

சஉ. அறுமுகக்கடவுளுடைய திருக்காங்களிலே அமைந்த கோமரம் கொடி வாள் குலிசம் அம்பு அங்குசம் மணி தாமரை தண்டம் யில் மழு என்னும் பதினொரு ஆயுதங்களும் பதினொரு உருத்திரரே. வேலாயுதமோத்தியாயும், அளவிலா ஒளியாயும், ஆறுதலையுடையதாயுமுள்ளது.

பொன்றிகழ்ச்சுடித்தண்ணறன்பெயரும்பொருவிலாவுருவமு
பொன்னுணன்றுபெற்றுடையவருத்திரகணத்தோர்விலருத்தோ

மரங்கொடிவாள், வன்றிறற்குலிசம்பகழியங்குசமுமணிமலர்ப்பங்க
யந்தண்டம், வென்றிவின்மழுவுமாகிவீற்றிருந்தார்விறன்மிகுமறுமு
கண்கரத்தில். (கசக)

ஆயதற்பின்னரேவின்முதண்டத்தைம்பெரும்பூதமுமடுவ, தே
யபல்லுயிருமொருதலைமுடிப்பதேவர்மேல்விடுக்கினுமவர்தம், மாயி
ருந்திறலுமவரங்களுஞ்சிந்திமன்னுயிருண்பதெப்படைக்கு, நாயக
மாவதொருதனிச்சுடர்வேனல்கியேமதலைகைக்கொடுத்தான். ()

அந்தமிவொளியின்சீராலறுமுகம்படைத்தபண்பா
லெந்தைகணின்னும்வந்தவியற்கையாற்சத்தியாம்பேர்
தத்திம்பனுவல்பெற்றதன்மையாற்றனிவேற்பெம்மான்
கந்தனெயென்னகின்னைக்கண்டுளக்கவலைத்தேம். (கஎக)

சக. தெய்வயானையம்மை வள்ளியம்மை
என்னும் இருவரும் முறையே சுப்பிரமணியசுவாமியு
டைய ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியுமாவர்.

கல்லகங்குடைந்தசெவ்வேற்கந்தனோர்தருவதாகி
வல்லியர்கிரியைஞானவல்லியன்கிரியாய்ச்சூழப்
பல்லுயிர்க்கருணைப்பூத்துப்பவநெறிகாய்த்திட்டன்ப
ரெல்லவர்தமக்குழுத்தியிருங்கனியுதவுமென்றும். (கஎஉ)

சச. உற்றவிடத்துதவும் அறுமுகக்கடவுள் தம
து திருவடைய அன்பினோடு தியானித்துத் துதித்த வீரவா
குதேவர், உக்கிரர், விசையர், இந்திரன்முதலாயினோர்க்
கருளினார்.

ஆண்டகைதொழுதபாணியணிமுடிக்கொண்டிவ்வாற்று
லீண்டுசீர்க்குமாவேனையேத்தலுமன்பின்கண்ணீர்
லீண்டுதென்கடலுளேகிவெள்ளமிக்குவரைமாற்றப்
பூண்டகண்டிகையைமானத்தோன்றினபொடிப்பின்பொம்மல். ()

மீதுகொள்பொடிப்புழுடமெய்ப்புலன்சிந்தையொன்ற
வோதுவதவறவென்புழுருகியசெருககாட்டங்
கோதில்பொருளின்மூழ்கிக்குதாகலித்திடுதலோடு
மூதுலகனைத்துமாலிமுழுவதும்மிழ்த்தவன்றே. (கஎச)

ஆவதோர்காயெந்தையாறிருதடந்தோள்வாழ்க
மூவிருவதனம் வாழ்கமுழுதருள்வீழிகன்வாழ்க

தூவுடைநெடுவேல்வாழ்க்தொல்படைபிறவும்வாழ்க
தேவர்கடேவன்சேயோன்றிருவடிவாழ்கவென்றான். (க௭௫)

இணையதுன்னியேயறுமுகப்பண்ணவனிருநா
ணிணையுமெல்லையினங்கவனருளினுனிசியிற்
றினகரத்தொகையாயிரகோடிசேர்ந்தென்னக்
கனகமா மணித்தலிசொன்றுபோந்ததுகடிதின். (க௭௬)

ஆசைதோறுமழல்சிந்தமாற்றலன்
வீசுவெம்படைவீரத்தைநோக்கியே
யீசன்மைந்தனிணைமலர்த்தாள்களை
நேசமோடுகிணைந்தனன்போற்றினான். (க௭௭)

எவ்வெவர்க்குமிறையவனாகியோ
னவ்வழித்தன்னருள்செயவுக்கீரன்
செவ்விறிச்செலுந்தீச்சரமபற்றியே
கவ்விறுங்கினன்கண்கனல்கான்றிட. (க௭௮)

ஆறுமா முகப்பிரானன்றியில்லிடை
வேறொருதுணையிலெமய்மையிதெனத்
தேறினனவனடிசிந்தைசெய்தனன்
மாநழியருவிகீர்வழியுங்கண்ணினான். (க௭௯)

நண்ணினர்க்கினியாயோலனானநாயகனேயோலம்
பண்ணவர்க்கிறையேயோலம்பரஞ்சுடர்முதலேயோல
மென்னுதற்கரியாயோலம்பாவையும்படைத்தாயோலங்
கண்ணுதற்பெருமானல்குங்கடவுளேயோலமோலம் (க௮௦)

தேர்கடேவேயோலஞ்சிறந்தசிற்பரனேயோல
மேவலர்க்கிடையேயோலம்பேற்படைவிமலாவோலம்
பாவலர்க்கெளியாயோலம்பன்னிருபுயத்தாயோல
மூவருமாகிநின்றமூர்த்தியேயோலமோலம். (க௮௧)

சுரு. முருகக்கடவுளைத் "திருமுருகாற்றுப்படை"
யினாலே நக்கிராரும், திருப்புகழினாலே அருணகிரிநாதரும்,
துதித்து அருள்பெற்றவரேயாம்.

பொய்யற்றேன்முதலாம்புலவோர்புகழ்த்த
வையற்கெனதுகிறசொல்லுமொப்பாருமிப்பார்
செய்யுற்றவன்மாலுமைபூசைகொடேவதேவன்
வையத்தவர்செய்வழிபாடிமகிழும்ன்றே. (க௮௨)

சக. யாவையும் யாவருக்கும் கொடுக்கவல்லுநரும்,
பின் அவற்றை மாற்றவல்லுநரும் கந்தசுவாமிக்கடவு
ளே; சிறிது தன்னருள்பெற்றோர்க்கு முப்பத்தாறு தத்து
வங்களின் மேற்பட்ட திருவடியைச் சேர்தலாகிய உண்மை
முத்தியையுங் கொடுப்பர்.

பூதமைந்தினுட்கீழ்நிலைத்தாகியபுவியு
ளோதுகின்றபல்லண்டத்தினொராயிரத்தெட்டுங்
கோதிலாக்கமும்படைகளுமுன்குமுன்கொடுத்த
வாதியீசனையவனெனின்மாற்றுவதரிதோ. (கஅ௩)

ஏதமில்புவியண்டங்கள்பெற்றனமென்றே
பேதையுன்னினைசிறிதவன்றன்னருள்பெறுவோர்
பூதமைந்தினுமேனையதிறத்தினும்புறத்து
மீதுமாமண்டமெவற்றிற்கும்வேத்தியல்புரிவார். (கஅ௪)

மருத்துவன்மாடிறைமந்திரகீரா
லொருத்திபொருட்டினிலொண்புனலுய்ப்பக்
கரத்திடையேற்றனனூற்கழல்சேர்த்தார்க்
கருத்திகொண்முத்தியுமாக்கமுமீவோன். (கஅ௫)

புன்னெறியதனற்செல்லும்பொக்கினைவிலக்கிமேலா
நன்னெறியொழுக்கச்செய்துவையறகாட்சிசுலகி
யென்னையும்மயனாக்கியிருவினைகீச்சியான்ட
பன்னிருதடத்தோள்வள்ளல்பாதபங்கயங்கள்போற்றி. (கஅ௬)

“பூதமைந்தினுமேனையதிறத்தினும்” எனவே ஆன்ம
தத்துவம் இருபத்துநான்கும், “புறத்து” மெனவே வித்தி
யாதத்துவமேழும், “மீதுமாமண்ட மெவற்றிற்கும்” என
வே சிவதத்துவம் ஐந்துமாக முப்பத்தாறுதத்துவங்கள் பெ
றப்பட்டன. உண்மைமுத்தியானது முப்பத்தாறு தத்துவ
த்துக்கும் மேலாம் என்பது “ஆறுதையு நீத்ததன் மேனிலை
யைப், பேராவடியேன் பெறுமாறுளதோ, சீராவருஞர் சிதை
வித்திமையோர், கூறுவுலகங் குளிர்வித்தவனே.” என்னுங்
கந்தரனுபூதிச் செய்யுளானறிக. அகங்கார மமகாரங்களா
கிய உட்பற்றுப் புறப்பற்றுக்கள் அறநின்ற இடமே திருவ
டியாகும். “யானெனதென்றற நின்றதடியாம்” என்றார்

மேலோர். திருவடிக் கீழிருத்தலே விடுபேறாகும். “இறுமாந் திருப்பன் கொலோ வீசன் பல்கணத் தெண்ணப்பட்டிச், சிறுமா னேந்திதன் சேவடிக் கீழ்ச்சென்றங், கிறுமாந் திரு ப்பன் கொலோ.” என்னுந் தேவாத்தான் அறிக.

சுப்பிரமணியக்கடவனுக்குச் சரீரம் எனப்படுவது முற்றறிவு வரம்பிலின்பம் இயற்கையறிவு தன்வயமுடைமை குறைவிலாந் தல் வரம்பிலாற்றல் என்னுந் ஆறுகுணங்களும் ஆறு திருமுகங் களாகவும், மற்றை அநுட்குணங்கள் மற்றை அவயவங்களாகவும் அமையப்பெற்ற அநுட்டிருமேனியாமென்பது இப்பிரகரணத்தி னாலே தொனிக்கும். அவர் கையிலுள்ள மூன்றுபத்திரமுடைய வேலாயுதமெனப்படுவது, அவர் ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியின்பம் கொடுக்க விரும்பும் விருப்பமெனப்படும் இச்சாசத்தியும், அதற்கு வேண்மெவைகளை அறியும் அறிவெனப்படும் ஞானசத்தியும், அறிந் தவைகளைச் செய்யும் செயலெனப்படும் கிரியாசத்தியுமாகிய மூன்று சத்திகளின் அச்சாமென்க. திருத்தணிகைப்புராணம்:—இச்சா ஞானக்கிரியையெனு மிவைமூன்றிலையாய்க் கிளைத்தெழுந்திட், டச் சாநாழி யறச்சுவற்று மயில்வெலொருகை வலத்தமைத்து, நச்சாத வரைத்தெறுமொருகை நள்ளங்குறங்கி னமைத்திமையோர், விச் சாதார்குழ்ஞானசத்தி தரனதுருவம் விதிப்போரும்.” இவற்றால் சுப்பிரமணியக்கடவனுடைய திருமேனியைத் தோல் இரத்தம் மு தலிய தாதுககளாலாகிய நமது சரீரம் போலுமாமெனலும், அவர் கையில் வேலாயுதத்தைக் கொல்லலையிற் செய்யப்பட்டு உயிர்வ தைசெய்து இரத்தத்தோயும் நமதுகையில் வேலாயுதம்போலுமா மெனலும், அவர் தேவிமாரை நமக்குச் சிற்றின்ப அனுபவத்தை வீணாவிட்டு நமது மனைவிமார்போலுமாமெனலும் பொருந்தாவாயி ற்று, வள்ளியம்மையார் என்னுந் கண்ணிலகையை, நம்மைப்போலக் காமமேலீட்டிநூலே நாம வந்துநூரல்லரென்ற கருத்துவகையி ஞாலன்றோ, கச்சியப்பசிவாசாரியகவாயிகள் வள்ளியம்மை திருமண ப்படலத்திலே “உலைப்படுமெழுக்கென்ன வருகியேயொருத்திகா தல்-வலைப்படுகின்றான்போலவருந்தி” என்றும், “கலைப்படுமுகியப் புத்தேள் கலங்கலம்புனலிற்றென்றி - அலைப்படுதன்மைத்தன்றோ வறுமுகனூடெல்லாம்” என்றும், “தொல்லையினுருக்கொடு தோ ன்றிகின்றவே-ளெல்லையின்மையலுந் திரங்குவானென” என்றும், “குமரந்தே திருவினையாடல்போலாம்” என்றும் “வாழ்த்தியும் மாயைகள்செய்தும்” என்றும் ஆங்காங்குப் பிரஸ்தாபித்தருளினார். முருகக்கடவுளும், அவர்சத்திமாரும் மானிடர்போலத் திரைகரை

மூப்பு ஓர்போதும் அடையாதவரென்பது தோன்றக் கந்தபுராணத்திலே, “மருந்துபோன்மொழிக்கு மரியுக்குமரனும்” என்றும், “செச்சைமௌலியான் செருத்தணிவரையிசைப் - பச்சிளங்கொங்கைவனசார் பாவையோடொன்றி” என்றும் பேசப்பட்டது; இங்ஙனம், இவர்கள் பிதாமாதாவாகக் கூறப்படுதலும், “புவனமன்னுயிர்த்தொகையுந்நிட முயங்கிவைகினனா” என்றும், “இச்சகத்துயிர்யாவையு முய்யவீற்றிருந்தான்” என்றும், தெய்வயானை வள்ளியம்மை திருமணப்படலங்களிலே போந்த அகிரகசியவாக்கியத்துண்மையும், “உவந்திருவரும்புணர்ந்தக் குலருயிரெல்லாயின்றும் - பவன்பிரமசாரியாகும் பான்மொழிகன்னியாகும் - தவந்தருளுனத்தோர்க்கித் தன்மைதான்றெரியும்” என்னும் சித்தாந்தவாக்கியத்துக்கு மாறுபடாது நன்குதுணியப்படும்.

தாரகன் சிங்கன் சூரன் என்னும் மூவரும் முறையே, கன்மம் மாயை ஆனவம் என்றும், அவர்களாலே பந்திக்கப்பட்ட தேவர்கள் பசுக்களென்றும், தாரகன் முதலிய அசுரர் மூவரையும் அழித்து முருகக்கடவுள் தேவர்களை ஆட்கொண்டமை, கன்மமுதலிய மும்மலங்களைவீட்டி உயிரைப் பரமாசரியர் ஆட்கொள்ளுமுறையாமென்றும்; வேடர்களிடத்திலே நெடுநாளாக இருந்து வளர்ந்த வள்ளியம்மையை முருகக்கடவுள் அடிமைக்கொண்டமை, வேடர்களிடத்திலே மன்னவருமாரன் மன்னையறியாது வந்து வளர்ந்த வீடத்து மன்னவன் அஃதறிந்து நாடிவந்து தன்முமாரனை அப்பேடரினின்றி கீக்கித் தன்னிடத்தாக்கினமைபோல, ஐம்புவேடரிடத்தே தன்னையுந் தலைவனையுமறியாது வளர்ந்த உயிரைப் பரமாசரியர் அவ்வைம்புலன்களின் சிக்கறுத்து அடிமைக்கொள்ளுமுறையாமென்றும்; முருகக்கடவுள் தமது தகையவனாகிய யானைமுகக்கடவுள் வாயிலாக வள்ளியம்மையாருடைய முற்படுகையை ஒழித்தமை குடிலோபதேசம் வாயிலாக ஆன்மாவுடைய நானென்னும் முனைப்பை அறுக்குமுறையாமென்றும்; அவர் அம்மையாரை அருளொடு நோக்கினமை சாக்ஷி தீக்ஷயாமென்றும்; “செங்கண்வெய்யருர் செருத்தொழிலினுஞ் சிலவேடர் தங்கனிற்செயுஞ் செருத்தொழிலினுந் தணிந்து” அவர் எழுந்தருளிய செருத்தணிமலை முப்பாசங்களோடு ஐம்புலன்களும் ஒழித்துநின்ற இலாடத்தானாமென்றும்; அம்மலையிலே ஓர்போதும் வீடாத கீலோற்பலங்கள் மூன்றும் முத்திபஞ்சாக்ஷராமென்றும் குறிப்பர்த்ததும் கொள்வாருமுனர்.

சிவபெருமான் தாம் பிக்ஷாடனமூர்த்தியாகி வீஷ்ணுவை மோகினியாக்கித் தாருகாவனத்திற்குச் சென்றமை முதலாயின குற்றமாகாது குணமாமென்பது கோயிற் புராணத்திலே எந்-ம் பக் கத்தினும் சிவதுஷணகண்டன பத்திரிகையினும் விரிவாகக்காண ப்படுகின்றமையால் ஆண்டுக் காண்க.

யாப்பியலிற்போந்த பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்கு அமை தியாயிருத்தலின், இப்புராணகாவியமும் உண்டாட்டுக்களியாட்டு முதலியன அமையப்பெற்றது.

காஞ்சி செருத்தணியென்னுந் தலங்களிலே உள்ளனவாகச் சொல்லப்பட்ட அசிசயங்கள் பல கலியுகத்திலே சில துறவிகளு க்கே தோன்றும், முன்னையுகங்களில் எல்லோர்க்குந் தோன்றும். காஞ்சிபுராணம்:—இன்னனவாமதிசயங்கள் மற்றுமுள்ள வெலலை யிலை யவைமுழுது மறிவார்யாரே, முன்னுகத்தி நெல்லார்க்கும் சாட்சிமெய்து மூண்டகொடுங் கலியுகத்திற்படிமைவாழ்க்கை,மன் னினோர்சிலர்க்கன்றித் தோன்றமுத்தி மருவினர்க்கு மேலுலகின் வைத்தவண்ண, மன்னமலிவயற்காஞ்சி வரைப்பின்வாழ்வாரகங்க ளிப்பக் கண்ணுதலாரமைத்தவாகும்.”

புராணச் செம்பொருள் குறிப்புப்பொருளென இருவகைப்ப டிமென்று இலக்கணநூல்கள் விதிக்கின்றன; சிவபுராணங்கள் சிலவிடங்களிற் குறிப்பாகப் பொருள்கொள்ளக் கிடக்குமென்பது மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமார்கள் இயற்றிய சாத்திரங்களினும் குருசம்பிரதாயத்தினாலும் துணியப்படுகின்றது. இங்ஙனமாகவும், தேவாலயங்களிலே வருஷந்தோறும் கந்தபுரா ணம் பிரசரிக்கப்படும்போது, செம்பொருளாகிய சிற்றின்பப்பொ ருளே மெய்ப்பொருளெனப் போதிக்கப்படுகின்றமையினாலே, சை வசமயிகளுக்குப் பெருங்கேடு விளைகின்றது; அதுகண்ட புறச்சம யிகள் நம்மையும் நமது சமயத்தையும் நமது கடவுளையும் தூஷிக்கி ன்றார்கள். அநேர் காமாதிதோஷமுடையவர் கடவுளாவது எப்ப டியென்று சைவசமயத்தை வெறுத்துப் புறச்சமயங்களிற் பிரவே சிக்கின்றார்கள். ஆதலால், கோயில்களெங்கும் சைவாகமங்களை ஓதியுணர்ந்தவர்களும் கல்லொழுக்க முள்ளவர்களுமாகிய மேன்ம க்களைக்கொண்டு கந்தபுராணத்துண்மைப்பொருளைப் பிரசரிப்பிக் கிற் கேட்போர்களுக்கு இவ்வாறு கேடுவிளைதலின்றிச் சிவபத்தி யேவனரும்.

உருத்திரகணிகையர் வியபிசாரம் மதுமாமிசபக்ஷணம் முதலிய பாதகங்களின்றிச் சிவவேடம்பூண்டு சிவபத்தியிற் சிறந்தவர்களென்று சைவராகமங்கள் செப்புகின்றன; இதற்கு மாறாக இக்காலத்தார் மதுமாமிச பக்ஷணமுடையவர்களாய் வரைவின்றி யாவரையும் சேரும் பெண்களை உருத்திரகணிகையரென்று தேவாலயங்களெங்கும் நியோகிக்கின்றார்கள். இது மகா சிவாபராதமாய் முடியும்.

தேவர்கள் முதலாயினோர் ஆகாயத்திலே நின்று, யுத்தம் செய்தமை எங்ஙனமென்றும், அவர்கள் அளவிறந்த மாயாபூபங்களைக் கொண்டமை எங்ஙனமென்றும், ஆதலால், அவையெல்லாம் கட்டுக்கதை என்றும் இகழ்ந்து நமது தேசத்து நமது பாஷைக்காரராகிய சைவசமயிகளுட்சில அறிவிலார்புலம்பு; இவர்கள் முன்னோர்கள் ஆகாயத்திலே பிரயாணஞ் செய்தார்களென்றும், ஆகாயத்திலே நின்று சண்டைசெய்தார்களென்றும், அதனால் அவைகளுக்கு வேண்டற்பாலனவாகிய பல சாஸ்திரங்களையும், ஆகாயத்திலுள்ள சகல காற்றிக்குக்களையும், ஓட்டங்களையும், அங்கங்கே உள்ள சீதோஷ்ண நிலைகளையும், வெவ்வேறு வாயுவின் விசிட்டருந்துவம் முதலியவைகளையும் அறிந்திருந்தார்கள் என்றும், சத்துருக்களுடைய சேனைகளை விஷவாயுக்களாலும், அச்சுறுத்தும் மாயாவடிவங்களாலும் பயங்கரசத்தங்களினாலும் ஆகாயத்திற் குழ்ந்து மறைந்து நின்று அழித்துவிடுவார்கள் என்றும், இச்சாஸ்திரவித்தைகளின் உணர்ச்சி ஐரோப்பிய அமெரிக்க தேசத்து வித்துவான்களுக்கு இற்றைப்பொழுதும் சிறிதுமில்லையாமென்றும், பறதேசத்துப் புற பாஷைப் புறச்சமயிகளுள் அறிவின்முதிர்ந்த அங்கிலேயபண்டிதர்கள் நயந்து வியந்து நமக்கு இப்போது பிரசங்கிக்கின்றார்கள்.

சுஎ. பசுக்கள் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சுகலர் என மூவகைப்படும்; பசுக்களைப் பந்தித்த பாசமும் ஆணவம் மாயை கன்மம் என மூவகைப்படும்.

மும்மையினுயிர்கள் பெற்றமுகிழ்முலைக்கன்னியாகு
மம்மையைமணந்ததன்மையாங்கவளிமாவீங்கோர்
செம்மலையளித்தற்கன்றேநிலினைக்கடற்பட்டுள்ள
வெம்மையானுவதற்கேதுக்காட்டியவியற்கையல்லால். (௧௮௭)

விதித்திமுவகைவியனுயிர்த்தொகை
கதித்திமிதத்துவக்கணங்களங்குளா
ருகித்திமிறைமையினெடுங்கச்செய்துதான்
மதித்தொருதன்மையாய்மன்னிநிற்பதும். (க அ அ)

ஈசனையேநினைந்திறஞ்சியேத்தியே
பேசருமருந்தவம்பிடித்துமுவகைப்
பாசமதகனெறிபடரச்சிந்தியீ
ராசறுபடைப்பினுக்கார்வஞ்செய்திரோ. (க அ கூ)

விஞ்ஞானகலர் ஆணவமலமென்னும் ஓர்மலமுடைய
வர்; பிரளயாகலர் ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமலமு
டையர். சகலர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மல
முடையர். அது “உரைதருமிப் பசுவர்க்க முணரின்மூன்றா
முயரும்விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் நிரையின்மல
மலங் கன்மமலங் கன்மமாயைநிற்கும்” என்பதனாலறிக.
ஆணவம் முதலிய மும்மலங்களுள்ளே, ஆணவத்துக்கு விக
ற்பம் முதலிய எண்குணங்களும், மாயைக்கு அஞ்ஞானம்
முதலிய ஏழுகுணங்களும், கன்மத்துக்கு இருத்தல்முதலிய
அறுகுணங்களு முளவாம். இருபாவிருபஃது:—“கூறியமூ
ன்று மலத்தின்குணக்குறி-வேறுகிளக்கின் விகற்பங்கற்பங்-
குரோதமோகங் கொலையஞர்மதநகை - விராயெண்குணனு
மாணவமெனவிளம்பினை - யஞ்ஞானம்பொய் யயர்வேமோ
கம்-பைசாகுந்நிய மாச்சரியம்பய-மாவேழ்குணனு மாயைக்
கருளினே-யிருத்தலுங்கிடத்தலு மிருவினையிறறலும் - விமி
த்தலும்பரநிந்தை மேவலென்றெடுத்த-வறுவகைக்குணனுங்
கருமத்தகருளினே” சிவன் முவகை ஆன்மாக்களுள் விஞ்ஞா
னகல ராயினோர்க்குத் தன்மையின் நின்றவாறே தத்துவஞா
னத்தை வினைவிப்பார்; பிரளயாகலருக்கு நாற்றோளும் முக்
கண்ணும் கறைமிடறுமுதலிய உறுப்பிற்றாய் முத்தொழில்
நடாத்திநின்ற தன்னியற்கைவடிவே குருவடிவாகக் காட்டி
முன்னாக நின்று தத்துவஞானத்தை உபதேசித்துணர்த்து
வர்; அவிச்சையை உடைய சகலராயினோர்க்கு அவர்வடிவு
போலும் வடிவுடைய குருவாகி அவ்வடிவிற்பிள்ளாக மறை
ந்துநின்று தத்துவஞானத்தை உணர்த்துவார்.

சஅ. ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்க ளினாலே பந்திக்கப்பட்டுள்ள உயிர்கள் எண்ணில்லாதன; அவை அநாதியே உள்ளன; அவை தாம் தாம் செய்த தீவி னைகளினாலே இடையறாது பிறந்திறந்துழலும். பிருதிவிய ண்டத்தும், அப்புவண்டத்தும், தேபுவண்டத்தும், வாயுவ ண்டத்தும், ஆகாயவண்டத்தும் உதிக்கும். அவற்றிற்கு ஓரி டமே நிலையென்று சொல்லற்பான்மையதன்று. அவை தே வர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றத்தையுடையனவாம். அவை பிறக்குமுன் கருப்பத்திலும் அழியும்; மூப்பினும் அழியும். அவற்றினிலையாமை இத்தன்மைத்தென்று சொல்லுதலும் அறியாமையே. இறந்தவுயிர்களும், பிறந்தவுயிர்களும் இவ் வளவையுடையனவென எண்ணற்பாலனவனறு.

மூவகையெனுந்தனைமூழ்கியுற்றிடு
மாவிகளுலப்பிலவநாதியுள்ளன
தீவினைகல்வினைத்திறத்தின்வன்மையா
லோவறமுறைமுறையுதித்துமாயுமே. (கக0)

பாரிடையுதித்திடும்பாரைச்சூழ்தரு
நீரிடையுதித்திடுநெருப்பில்வாயுவீற்
சீருடைவிசும்பிடைச்சேருமன்னவைக்
கோரிடைநிலையெனவுரைக்கற்பாலதோ. (ககக)

மக்களாம்விலங்குமாமாசில்வானிடைப்
புஞ்சூலாம்பறவையாம்புல்லுமாமதின்
மிக்கதாவரமுமாம்விலங்குறானுமாந்
திக்கெலாமிறைபுரிதேவுமயாவுமாம். (ககஉ)

பிறந்திடுமுன்செலும்பிறந்தபின்னர்மெய்
தறந்திடுஞ்சிலபகவீருந்துதுஞ்சுமாற்
சிறந்திகாணையிற்றேயுமூப்பினி
லிறந்திடுமதன்பரிசியம்பலாகுமோ. (கக௩)

சுற்றுறுகதிரெழுதுகளினும்பல
பெற்றுளவென்பதம்பேதைரீதாற்
கொற்றமதுடையதோர்கூற்றங்கைக்கொள
லிற்றவும்பிறந்தவுமெண்ணற்பாலவோ. (கக௪)

சக. ஆன்மாக்கள்பொருட்டுத் தருமம் என்னுமோர் பொருளுண்டு. அது இருமை இன்பத்தையும் எளிதிலே கொடுப்பது. அது அருமையின் எய்தும்பொருள். அது ஒருமையுடையோர்க்கன்றிப் பிறர்க்கு அறிவது அரிது. இத்துணைச் சிறப்பினதாகிய தருமத்தை ஒருயிர் செய்யுமாயின் அன்பும் அருளும் உண்டாகும்; அது உண்டாகத் தவமுண்டாகும்; அது உண்டாக அவ்வுயிர் சிவபெருமானை அடையும். அடையின், பிறவிக்குக் காரணமாகிய மும்மலங்களினின்று நீங்கிப் பேரின்பத்தை அனுபவிக்கும்.

தருமமென்றொருபொருளுளதுதாலிலா
விருமையினின்பமுமெளிதினாக்குமா
லருமையில்வரும்பொருளாகுமன்னது
மொருமையினோர்க்கலாலுணர்தற்கொண்ணுமோ. (ககரு)

தருமமேபோற்றிடினன்புசார்ந்திடு
மருளெனுங்குழலியுமணையுமாங்கவை
வருவழித்தவமெனுமாட்சியெய்துமேற்
றெருளுறுமவ்வுயிர்சிவனைச்சேருமால். (ககக)

சேர்ந்துழிப்பிறவியுந்தீருந்தொன்மையாய்ச்
சார்ந்திடுமுவகைத்தனையுநீங்கிடும்
பேர்ந்திடலரியதோர்பேரின்பந்தனை
யார்ந்திடமதன்பரிசறைதற்கேயுமோ. (கக௪)

அன்பானவருக்கருளுதியாற்பத்திரெறி
யென்பாலிலையாலிறையுமெவனளித்தி
நன்பான்மதியிலைச்சநாயகனேநல்லருள்கூ
ருன்பான்மிகநொந்தேயோதியதென்பேதைமையே. (கக௮)

பாசங்கொண்டாவிபலவும்பிணிப்போனு
நேசங்கொண்டாங்கதனைநீக்கியருள்செய்வோனு
மீசன்சிவனென்றியம்புமறைநீயிழைத்த
வாசொன்றுமித்திமையார்தவிர்க்கவல்லாரே. (கக௯)

தருமம், அறம், புண்ணியம் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். புண்ணியம் மனம்வாக்குக் காயங்களினாலே செய்யப்படும். அருணியைவு, பொறை, பிறப்பொருள் விரும்

பாமை, செய்ந்நன்றிமறவாமை, அபிமானம்பேணல், அழுக் காறினமை, அவாவெறுக்கை, பிறர் துன்பங்கண்டிரங்கு தல், பிறருக்கு அறிவு செல்வம் அழகு முத்தி என்பன விருத்தியாகவேண்டுமென விரும்புதல் என்பன மானசிக தருமங்களாம்; தருமங்களைப் பிரசங்கஞ்செய்தல், புறங்கூ றுமை, உண்மைபேசுதல், நூலுரைசெய்தல், இனியன சொ ல்லுதல், கடுஞ்சொல் தவிர்தல், வேதாகமங்களை ஒதுதல் என்பன வாசிக தருமங்களாம்; அரியதவங்களைச் செய்தல், பூசைசெய்தல், ஓமம் வளர்த்தல், பகுத்துண்ணல், பூமரங் கள் அமைத்தல், தோப்புக்கள் வைத்தல், பிறர்மனைவிழை யாமை, குளம்வெட்டுதல், கிணறுதோண்டுதல், தருமசீலா பள்ளிக்கூடங் கட்டுதல், ஆலயங்கட்டுதல், மடங்கட்டுதல் என்பன காயிக தருமங்களாம்; புண்ணியம் வளரப் பாவந் தேயும்; பாவந்தேய அறியாமைநீங்கும், அறியாமை நீங்க றித்த அரித்தங்களது வேறுபாட்டுணர்வும் அழிதன்மலை யவாய இம்மை மறுமை இன்பங்களின் உவர்ப்பும் பிறவித் துன்பங்களுந் தோன்றும்; அவைதோன்ற வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாம்; அஃதுண்டாகப் பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனின் முயற்சிகளெல்லாம் நீங்கி, வீட்டிற்குக் காரணமா கிய யோகமுயற்சியுண்டாம்; அஃதுண்டாக மெய்யுணர்வு பிறந்து புறப்பற்றுகிய எனது என்பதும் அகப்பற்றுகிய யான் என்பதும் விடும். திருவுந்தியார்:—எட்டுக்கொண் டார்சுமைத் தொட்டுக்கொண்டேநின்றார், விட்டாருலகமெ ன்றுந்தீபற, வீடேவீடாகுமென் றுந்தீபற.”

௫௦. சரீரம், செல்வம், வலி, வீரம் முதலாயின அரி த்தியம்; சுவர்க்கலோகம், சத்தியலோகம், வைகுண்டலோ கம் என்பவைகளும், அவற்றின் போகங்களும் துன்பத்து க்கு உறைவிடமும், அரித்தியமுமாம்; முத்தியொன்றுமே நித்தியமும், பேரின்பமுமாம்.

கலைபடுமுணர்ச்சியுக்கற்பும்வீரமு

மலைபடுவெறுக்கையுமவலியுமற்றது

மலைபடுபுற்புதமாகுமன்னவை
நிலைபடுபொருளெனநினைக்கலாகுமோ. (௨௦௦)

மெய்யுயிரகன்றிடவிளிகிலேனெனி
னெய்யுறுமலக்கணித்தினிதுமேவலன்
வையுறுநெடும்புரிவடிவம்வெந்தெனப்
பொய்யுடல்சுமந்தனன்புலம்புற்றேனெனும். (௨௦௧)

வந்திப்பவர் பவங்கண்மாற்றுலோயெத்தேவர்
சிந்தைக்குமெட்டாச்சிவனேசெழுஞ்சுடரே
யிந்தப்பிறவியிடருழப்பச்செய்தினையோ
வந்தித்தநின்புணர்ப்பையாரேகடந்தாரே. (௨௦௨)

வென்றியரக்கரான்மேதகையதானவரா
லன்றிமுனிவராலண்டராலேனையரா
லொன்றுசெய்வொன்றாயுறுதுயரத்தாழ்த்ததன்றி
யென்றமகிழ்வாயிடாற்றிருந்தனமே. (௨௦௩)

கீற்றுமதியுங்கிளர்வெம்பொறியரவு
மாற்றிநொடுமிலைந்தவாதுயேநின்னருளா
லேற்றமிருமலக்கணைகிணிழிந்தவளம்
போற்றுகிவனோற்றல்புரிவேன்புரிவேனே. (௨௦௪)

அல்லற்பிறவியலமலம்விண்ணொறைந்து
தொல்லைத்திருநுகருந்துன்புமலமலமாற்
றில்லைத்திருநடஞ்செய்தேவையினித்தமியேற்
கொல்லைத்துயர்தீர்த்துனதுபதந்தந்தருளே. (௨௦௫)

தண்டேன்றுளிருந்தருநிழற்கீழ்வாழ்க்கைவெஃகிக்
கொண்டேன்பெருந்துயரம்வான்புதமுங்கோதென்றே
கண்டேன்பிறர்தம்பதத்தொலைவுங்கண்டனனாற்
றொண்டேன்சிவனெநின்றொல்பதமேவேண்மிவனே. (௨௦௬)

மாதேருழ்வார்தம்மொடுமைந்தன்சிறைபுக்கான்
காதேபோனாணிர்திரனேனோர்கவலுற்றார்
பாதேவிண்ணோர்தம்பதமுக்கட்பரனல்கும்
வீடேயல்லாற்றுன்பறுமாக்கம்வேறுண்டோ. (௨௦௭)

காடுபோந்தனனிர்திரன்பொன்னகர்கரிந்து
பாடுசேர்ந்ததுசயந்தனுஞ்சிறையிடைப்பட்டா
னாடிவ்விண்பதச்செய்கையீதெம்பிரானல்கும்
வீடேயலாற்றுன்பறுமாக்கம்வேறுண்டோ. (௨௦௮)

மனுடசரீரம் நமக்குக்கிடத்த அருமையை ஆராயுங்
காலத்துச் சமுத்திரத்தைக் கையினிலே நீந்திக் கரையேறு
தல்போலாம். இங்ஙனம், மனுடசரீரம் எடுப்பினும் சாஸ்திர
மணமும் மணவாத மலைகளினும் வனங்களினும் குறவர் மற
வர் முதலியவர்களாய்ப் பிறவாது, சாஸ்திரங்கள் வழங்கும்
தேசங்களிலே பிறப்பது மிகுந்தபுண்ணியம்; அதினும் வே
தாகமங்கள் வழங்காத மிலேச்சதேசத்தை விடுத்து, அவை
வழங்கும் ஆரிய தேசத்திலே பிறப்பது மிகுந்தபுண்ணியம்;
அதிலும், புறசமயிகள் வயிற்றிலே பிறவாமல், சைவசமயி
கள் வயிற்றிலே பிறப்பது மிகுந்தபுண்ணியம்; இங்ஙனம் மனு
டசரீரம் மிக அருமையாக வாய்த்தது, பெரியோர் எனப்படும்
போலிப்பிரபுக்களுக்கும், இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கும்
பணிசெய்து பிழைக்கும்பொருட்டோ, சிவபெருமானுக்குத்
திருவடித்தொண்டுசெய்து பிழைக்கும்பொருட்டோ எனின்
யோசிப்பாம்:—பிரபுக்களுக்கும் மஞ்சள் பூசப்படுகின்றமை
யானும், பிணங்களுக்கும் மஞ்சள் பூசப்படுகின்றமையானும்;
பிரபுக்களுக்கும் சுகந்தமாலை தரிக்கப்படுகின்றமையானும்,
பிணங்களுக்கும் சுகந்தமாலை தரிக்கப்படுகின்றமையானும்;
பிரபுக்களுக்கும் கனகாபரணங்கள் அணியப்படுகின்றமையா
னும், பிணங்களுக்கும் கனகாபரணங்கள் அணியப்படுகின்ற
மையானும்; பிரபுக்களுக்கும் பீதாம்பரங்கள் உடுத்தப்படுகி
ன்றமையானும், பிணங்களுக்கும் பீதாம்பரங்கள் உடுத்தப்ப
டுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்குப் பின்னும் பரிசனங்கள்
தொடர்கின்றமையானும், பிணங்களுக்குப் பின்னும் பரிச
னங்கள் தொடர்கின்றமையானும்; பிரபுக்களையும் காக்காரர்
காவுகின்றமையானும், பிணங்களையும் காக்காரர் காவுகின்ற
மையானும்; பிரபுக்களுக்கும் வாத்தியங்கள் கொட்டப்படு
கின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் வாத்தியங்கள் கொட்ட
ப்படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் சின்னங்கள் ஊத
ப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் சின்னங்கள் ஊதப்
படுகின்றமையானும்; பிரபுக்களுக்கும் மேற்றொங்கல் பிடி
க்கப்படுகின்றமையானும், பிணங்களுக்கும் மேற்றொங்கல்

பிடிக்கப்படுகின்றமையானும்; கல்வீ குலம் பணம் உத்தியோகம் முதலியவைகளான் மதிமயங்கி, சூரியன் சந்திரன் முதலிய யாவும் தம்மாலேதான் நடைபெறுகின்றனவெனத் தம்மை மதித்து, தம்மை அடுத்தடுத்துப் பன்முறையும் பொருள்காரணமாகப் பிரார்த்தித்து வரும் ஏழைகளுக்குப் பொருளின்றி இனியவார்த்தையேனும் சொல்லாது, இறுமாந்து பிரபுக்களும் பேச்சின்றிக் கிடத்தலினாலும், உயிரில்லாமையாற் பிணங்களும் பேச்சின்றிக் கிடத்தலினாலும் (போலிப்) பிரபுக்களும் பிணங்களும் சமமாவார். சித்தியார்:—“அரிசனம்பூசுமாலையணிந்து பொன்னாடைசாத்திப், பரிசனம்பின்பு செல்லப் பாரகர்பரிக்கக்கொட்ட, வருசின்னமுதத்தொங்கல் வந்திடவுணர்வுமாண்டு, பெரியவர்பேச்சுமின்றிக் கிடத்தலாற் பிணத்தோடொப்பர்.” இப்பிணப்பிரபுக்களை நடைப்பிணங்களாகிய ஏழைகள் பன்முறையும் அடுத்தடுத்து இரந்தமையால் வாய்த்த பொருளின் பழுமோ எனின்; அதுவும், யானையொன்று ஒருவனைத்தொடர, அவன் அதனைக்கண்டு பயந்து ஒடிக்கிணறென்றினுள்ளே வீழ, அவ்வேளையில், அக்கிணற்றினுள்ளே கிடந்த ஐந்தலைநாகத்தைக் கண்டு, அவன் அவ்விடிகிணற்றருகின் வேரைப்பற்றுக் கோடாமெனப் பிடித்துத் தூங்க, அவ்வேரையும் எலியொன்றுவந்து கறிக்க, அவ்விடை நின்றோனுடைய நாக்கின் துணியிலிட்ட தேன்றுளி அவனுக்குப் பயந்த இனிமைக்கு ஒப்பாகும். இது “அடுகரிதொடரவீழ வைந்தலைநாகங்காண, விடிகிணற்றறுகின் வேரைப் பற்றினான்றிடவிவ்வேரைக், கடுகவோரெலியும்வந்துகறித்திட வதினின்றோனுக்-கிடைதுளி தேனக்கின்பம் போலுமிப்பிறவியின்பம்.” என்னுஞ் செய்யுளாலறிக. இதனால், பிரபுக்கள் பணி வேண்டப்படாமை பெறப்பட்டது. இந்திரன், பிரமா, விஷ்ணு முதலாயினோருடைய பதங்கள் நிலையுதல் இல்லாமையால், அவர்கள் பதங்களும் வேண்டப்படாமை “பொன்னகரகரிந்து பாடுசேர்ந்தது” எனவும்; “பிறர்தம்பதத் தொலைவுங் கண்டனனால்” எனவும் முன்னர்ப்போந்த துணுக்கவாக்கியங்கள் “அட்

டகுண மெட்டுச்சித்தி கோகனதன் முதல்வாழ்வு குலவுப
தமெல்லாம் வெறுத்து நெறியறுவகையு மேலொடுகீழடங்
கவெறும்பொய்” எனவும், “பூதமுதலாகவே நாதபரியந்த
மும் பொய்” எனவும் போந்த திருவாக்குக்களுக்குக் கருத்
துவகையான் வேறுபடாமையினாலே துணியப்படும். கால்
கொடுத்து, இரண்டுகையேற்றி, என்புக் கழிகள் பரப்பி,
இறைச்சி மண் சுவர் வைத்து, தோலோலை வேய்ந்து, பொல்
லாமை முகமிகட்டி, ஏழுபலகணி அமைத்து, நவத்துவார
வாயில் வைத்து ஆக்கப்பட்ட இச்சரீரலிடு நமக்குவாய்
த்தது ‘முத்துமாமணி மாணிக்க வைரத்த பவளத்தின் முழு
ச்சோதி’ யாகிய சிவபெருமானுடைய பணியிலே நின்று
பேரின்பவாழ்வைப் பெறுதலாகிய சிவப்பேறு பெறும்
பொருட்டேயாம். தேவாரம்:—“கால்கொடுத்திருகையேற்
றிக் கழிநிரைத் திறைச்சிமேய்ந்து, தோல்படுத் துதிரநீராம்
சுவரெடுத் திரண்டுவாச, லேல்வுடைத்தாவமைத்தங் கே
ழுசா லேகம்பண்ணி, மால்கொடுத் தாவிவைத்தார் மாம
றைக்காடனாரே.” “என்பினுற் சழிநிரைத் திறைச்சிமண்
சுவ ரெறிந்திது நம்மில்லம், புன்புலா னுறுதோல் போர்
த்துப் பொல்லாமையான் முகமிகொண்டு, முன்பெலாமொ
ன்பதுவாய்தலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே, யன்பனாரு
ர்தொழு துய்யலாமையல் கொண்டஞ்சனெஞ்சே.” குலம்,
இளமை, கல்வி, செல்வம், அதிகாரம் என்னும் இவ்வாழ்வு
கள், செருக்கைக்கொடுப்பனவாம் என்பது “வாழ்வெனு
மையல்விட்டு” என்றமையானும்; இம்மானிடதேகம் வாய்
த்தது சிவதொண்டின்பொருட்டாமென்பது “மானுடப்பி
றவிதானும் வகுத்தது மனவாக்காய - மானிடத்தைந்துமாடு
மரன்பணிக்காகவன்றோ” என்றமையானும் அறிக்

ருக. வேதசிவாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட பதி பசு
பாசமென்னும் முப்பொருள்களின் இலக்கணத்தைச் சிவன
ருள்காட்டத் தெளிந்து, புண்ணியதீர்த்தங்களிலே சென்றுப
டிந்து, சிவஸ்தலங்களையும் சிவனடியாரையும் சிவனெனமதி
த்து, பத்தியோடு வணங்கித் துதித்துவருவோர் சித்தசுத்தி

புடையோராய், சிவனைத் தமது உள்ளக்கண்ணுக்குக் காணப்
பெறுவோராய், பற்றற்றோராய், தம்மைத் துறந்தோராய்,
பசுபரணம் சிவபரணமாகப் பெற்றோராயுள்ள சீவன்மு
த்தராவர்.

விதிமுதலாகியுள்ளோர்வியனுயிர்த்தொகையாமீசன்
பதியவன்பணியதன்றேபரித்தனரினையரெல்லா
மிதுவுமச்சுருதிவாய்மையிவையெலாமயர்த்துவாளா
மதிமயங்கினையாற்பேராமாயையூடமுந் துகின்றாய். (௨௦௯)

ஆதலாலவனருள்பெறினவனியலறியு
மோதியாகுவரல்லரேற்பலகலையுணர்ந்தென்
வேதநாடி யென்னிறையுமன்னவனிலைவிளங்கார்
பேதைநீரருமாங்கவரல்லதுபிறரார். (௨௧௦)

பற்றியதொடர்பையுமுயிரையும்பகுத்
திற்தெனவுணர்கிலமேதந்தீர்கிலஞ்
சிற்றணர்வுடையதோர்சிறியம்யாமெலா
முற்றுனதாடலையுணரவல்லமோ. (௨௧௧)

அத்தனாலயமனைத்துமவைகலும்
பத்தியோடுமுன்பரவியேயிரகுஞ்
சுத்தனாகியேதொலைவிலாருயிர்
முத்தியெய்தினுன்முழுதுணர்ந்துளான். (௨௧௨)

செம்மையாகியசிக்தையர்கீரியோர்
வெம்மையென்பதைவீட்டிவிளங்கினோர்
தம்மையுந்துறந்தேதலைநின்றவ
ரிம்மைதன்னினுமின்பத்தமேவுவார். (௨௧௩)

இத்திறமுலகந்தன்னிலிம்பரோடும்பரஞ்சிச்
சித்தமெய்தீளர்தவன்றிச்சிதைவுறாவகைமைதேர்ந்து
வித்தகவெண்ணிலாடல்வியப்பொடுபுரிந்தாஹி
முத்தர்தம்விழியினன்றிமுன்னுறாந்மலமுர்த்தி. (௨௧௪)

காதனீங்கலாதலமருமாருயிர்க்கரண
மாதியீசனதருளினாலவனதாகியபோ
லேதுகீரினாதழல்படுவெய்யகானினையோன்
போதலாற்றுகிரீர்கொண்டதுறமலர்ப்பொழிலாய். (௨௧௫)

ஏதந்தீர்சுடர்தன்னையுமெண்ணுமைம்
பூதந்தன்னையும்போதிகன்றன்னையும்
பேதஞ்செய்வர்பிறப்பொழித்தோரவர்
பாதஞ்சேர்தல்பரபதஞ்சேர்வதே.

(உககூ)

சிவாலயங்கள் எங்கும் சென்று சிவபுண்ணியஞ் செய்
துவருவோர் திருவருளைப் பெறுவாரென்பது “மூர்த்திதலந்
தீர்த்தம் முறையாற்றொடங்கினர்க்கோர் - வார்த்தைசொலச்
சற்குருவும் வாய்க்கும்பராபரமே.” என்னுந் திருவாக்கான
றியப்படும். “சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை நினையவொ
ட்டாமல், அயர்ப்பிக்கும மும்மல அழுக்கை ஞான நீராற்
கழுவி, அங்ஙனம் அயராத அன்பைச் செய்யும் மெய்யடியா
ர்களோடு கலந்து கூடி, மலமயக்ககீக்குமாறு அன்புமிக்கு
டைய அவரது திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையும் சிவ
னெனவேகண்டு வழிபட்டுவாழும் இயல்பினோரே சீவன்மு
த்தராவர்.” எனச் சிவஞானபோதம் செப்புகின்றது.

டுஉ. சிதம்பரமும், இருதயபுண்டரீகவீடும் சிவபெரு
மான் ஆனந்த தாண்டவஞ் செய்தருளுந் தானங்களாம். சபா
நடேசபெருமானைப் புறத்தும அகத்தும வழிபட்டுவரு
வோர் பசுபோதமிறந்து, ஆனந்தக்கண்ணீர்வார நின்மல
துரியாதீதமாகிய அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்
சிதானந்தப் பிழம்பிலே இரண்டறக்கலந்து நிற்பர்.

விரிகனல்வேள்விதன்னில்வியன்றலையரிந் துவீட்டிப்
பொருவறுதவத்தையாற்றும்பதஞ்சலிபுலிக்காலண்ண
லிருவருமுணர்வாற்காண வெல்லையிலருளாலீசன்
றிருடவியற்கைகாட்டுந்நில்லைமுதூரைக்கண்டான். (உகௌ)

தண்டளிர்ச்சோலைத்தில்லைத்தபனியமன்றிலென்றந்
தொண்டையங்கனிவாய்மாதொழச்சுராட்புருடனுள்ளத்
தண்டருமதிக்கலாற்றுவற்புத்தனிக்குத்தாடல்
கண்டனன்ககிவா ளுள்ளங்கனிப்புறவணங்கிப்போனான். (உகஅ)

பெருந்தரைகலவனாகிப்பிறங்கியசரவணத்தி
லிருந்தனிக்கமலமொன்றிற்குமரவேளிருந்தபான்மை

திருந் துநல்லண்டபுத்தேள்சிந்தையாம்புண்டரீக
புரந்தனில்விரும்பித்தாதைவைகியவியற்கைபோலும். (௨௧௯)

அங்கதற்பின் முறையாகவச்சதன்பாற்கடலகன்று
நங்குமுடுவெலாஞ்சுழநாவலந்தீவகத்தணுகி
யெங்கள் பிரானருணடஞ்செய்யெல்லையிலாத்தில்லைதனிற்
றுங்கமணிமன்றுதனைத்தொழுதுபரவசமாறான். (௨௨௦)

செல்லரியபரவசமாய்த்திருமுன்னேவீழ்ந்திறைஞ்சித்
தொல்லைதனிலறிவிழந்துதுணைவிழிகள் புனல்பெருகப்
பல்லுயிர்க்குமுயிராரும்பரமசிவபூரணத்தி
னெல்லைதனிற்புக்கழுந்தியெழுந்திலனீரிருதிங்கள். (௨௨௧)

இத்திறத்தாலவசமதாயீறுமுதனடுவுமிலா
வத்தனதுதிருவடிக்கீழுடங்கியேயாணையினான்
மெய்த்துரியங்கடந்தவயிர்மீன்சொக்கிரத்தடையத்
தத்துவமெய்யுணர்ச்சியெலாந்தலைத்தலைவந்தீண்டினவால். (௨௨௨)

சிவபெருமான் தம்மை ஆன்மாக்கள் வழிபட்டுய்யும்
பொருட்டு, எண்ணில்லாத முக்கியஸ்தலங்களைப் பூமியில்
வைத்தருளினான்; அவைகளுள்ளே, அறுபத்தெட்டுத் தலங்
கள் சிறந்தன; அவற்றுள்ளே, ஆறுதலங்கள் சிறந்தன; அவ
ற்றுள்ளே, மூன்றுதலங்கள் சிறந்தன; அவற்றுள்ளே, சித்
ம்பராஞ் சிறந்தது. பரங்கருணைக்கடலாகிய நடேசபெருமா
னுடைய இலக்கணங்களை உண்மைதூல்வாயிலாக அறிந்து,
நல்லொழுக்கத்தின் வழுவாதொழுகி, அவருடைய விளக்க
த்துக் கிடமாகிய திருவுருவை விராட்புருடனாகிய பிரமாவி
னது பிரமாண்டசரீரத்தின் இருதயகமலமாகிய சிதம்பரத்
திலே நாடோறும் விதிப்படி அன்போடு தரிசித்துக்கொ
ண்டு வந்தவர், அந்நடேசபெருமானைத் தமது பிண்டசரீரத்
தினது இருதயகமலமாகிய தகரத்திலே தியானித்துத் தரி
சித்துப் பாசநீங்கி முத்தியடைவர்.” நடேசபெருமானைத்
தரிசித்தோர் ஆனந்தபாஷ்பஞ் சொரியப்பெறுவார். திருமந்
திரம்:—“புளிக்கண்டவர்க்குப் புன லூறுமாபோற்-களிக்குந்
திருக்கூத்துக் கண்டவர்க்கெல்லாம், துளிக்குங்கண்ணீருட
ன்சோருநெஞ்சத்திரு, ளொளிக்குமானந்த வழுதூறுமுள்ள

த்தே.' அவத்தைகள் சுத்தாவத்தை, சகலாவத்தை, கேவலாவத்தை என மூவகைப்படும்; அவற்றுள்ளே, சுத்தாவத்தை நின்மலசாக்கிரம், நின்மலசொப்பனம், நின்மலசுழுத்தி, நின்மலதுரியம், நின்மலதுரியாதீதமென ஐவகைப்படும். நின்மலசாக்கிரம் புறக்கரணம் உட்கரணங்களோடு கூடித் தன்னைக்காணு மியல்பேயாம்; புறக்கரணம் நீங்கி உட்கரணவிருத்தியோடு மாத்திரம் தன்னைக்காண்பது சொப்பனம்; உட்கரணம் நீங்கி மனமொழிகளுக்கரிய தன்னைக்காண்பது துரியம்; ஞானக்கண்ணினாலே உள்ளபடி துரியநிலைகடந்த பரசிவத்தைப்பார்த்து இரண்டறப் புணர்ந்துநின்றல் துரியாதீதமாகும். இது ஞானநிஷ்டையாம்.

சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலே “பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்தில் உள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே இருக்கும் ஆகாசம்” என்பது முதலாகத் தகரவித்தை கூறப்பட்டது. இங்கே ஆகாசம் என்றது பிரமமாகிய சிவத்தை என்க. புறத்தும், இவ்வாறே இப்பிரமாண்டம் பிரமபுரம் எனவும், இப்பிரமாண்டத்தினுள்ளே இருக்கும் தில்லைவனம் புண்டரீகவீடு எனவும், இத்தில்லைவனத்தில் நிருத்தஞ்செய்யும் சிவம் ஆகாசம் எனவும், கூறப்படும். இவ்வாகாசம் பூதாகாசம்போற் சடமாகாது சித்தேயாம் ஆதலால், சிதம்பரமெனப்படும். இச்சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றி விளங்கும் தானமாதலால், இத்தில்லையும் சிதம்பரம் எனப் பெயர் பெறும். தாவரமாகிய அண்டமும் சங்கமமாகிய பிண்டமும் சமமாமாதலால், பிண்டமாகிய சரீரத்தில் இடைக்கும் பிங்கலைக்கும் நடுவிலுள்ள சுழுமுனாநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள இப்பாதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும், சிவபெருமான் ஆனந்தநிருத்தஞ் செய்யும் ஸ்தானமாம். கோயிற்புராணம்:—“வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வாளர வரசை நோக்கி, யலைந்திடம் பிண்ட மண்ட மவைசம மாத லாலே, யிலங்கைநே ரிடை போ மற்றை யிலங்குபிங் கலையாநாடி, நலங்கிள ரிமைய நேர்போ நடுவுபோஞ் சுழுணை நாடி.” திருவாதவூரடிகள் புராணம்:—“எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று, மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே, பிண்டமு மண்டமாமாகும் பிரமனோடைவ ராகக், கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காண லாகும்.”

திருவாரூர் பிறக்கமுத்தி தருந்தலமென்பதும், காசி இறக்க முத்திதருந்தல மென்பதும், சிதம்பரத் தரிசிக்க முத்திதருந்தலமெ

ன்பதும் பிண்டமாகிய சரீரத்திலே அறியப்படும். சிவஞானதீபம்:—
“கருவிகனூலொன்பதுவும்வேறதாகக் கண்டகன்ற வதிதநிலைகாசி
யாகு. மருவுமுயிர்த்நையறிவென்றறிந்துயாமேமன்னெனநின்ற
நிலையாநூராகுங், கருவிசடமென்றுயிர்கடம்மைக்காணுக் கண்ணிர
வியெனவுயிர்க்குக்காட்டாநின்ற, வருணையுணர்ந் தியாவுமரன்செய
லாமுண்மை யத்துவிதநடந்தொழலம்பலமதாமே.”

மூலாதாரத்து முக்கோணத்திலே மகாமேருவும், கீழ்க்கோ
ணத்திலே மந்தரமும், தக்ஷிணகோணத்திலே கைலாசமும், வாம
கோணத்திலே இமாசலமும், ஊர்த்துவபாகத்திலே நிஷதமும்,
தக்ஷிணபாகத்திலே கந்தமாதனமும், வாமரோகையிலே இரவண
முகாகச் சப்தபருவதங்கனும்; மாமிசத்திலே குசத்தீவும், சிரசிலே
கிரவுஞ்சதீவும், என்பிலே சம்புத்தீவும், மச்சையிலே சாகத்தீவும்,
தோலிலே சான்மலிதீவும், கேசத்திலே பிலகைதீவும், நகத்திலே
புட்கரதீவும், ரோமத்திலே கோமேததீவுமாகச் சப்ததீவும்; சிலே
ஷ்மத்திலே சுரோதமும், மூத்திரத்திலே கிரோதமும், மச்சையிலே
கிருதோதமும், இரசத்திலே ரசோதமும், சேர்ணிதத்திலே தத்தி
யோதமும், இலம்பிகையிலே சுவாதோதமும், சுக்கிலத்திலே கர்ப்
போதமுகாகச் சப்தசாகரமும்; நாதசக்கிரத்திலே சூரியனும், வந்து
சக்கிரத்திலே சந்திரனும், லோசனத்திலே செவ்வாயும், இருதயத்
திலே புதனும், கண்டத்திலே வியாழனும், சுக்கிரத்திலே வெள்ளி
யும், நாபியிலே சனியும், முகத்திலே இராகுவும், வாயுவிலே கேது
வுமாக நவக்கிரகமும் அமையுமாமெனக் கருடபுராணம் கூறுகி
ன்றது.

ஞானயோகங்களின் முதிர்ச்சி உடையார்க்குக் காமம் முதலி
யவைகளின் பெயருங்கூடக்கெடும் என்பதுபற்றித் தெய்வப்புவ
மைத் திருவள்ளுவநாயனார் “காமம்வெகுளி மயக்கமിവெழுன்றி
னும்வெகடக் கெடுநோய்.” என்றுகூறிய உண்மை சிவபெருமான்
சனகராகியார்க்கு ஞானயோகமுணர்த்திக் காமனைச்சுட்ட காதையி
னாலே பெறப்படும்.

சிவபெருமான் அசுரருடைய செம்பொற்கோட்டை வெள்ளி
க்கோட்டை இருப்புக்கோட்டை என்னும் முப்புரங்களை எரித்த
மையைத் திருமூலநாயனார் “முப்புரமாவது மும்மலகாரிய - மப்பு
ரமெய்தமை யாரறிவாரே” என்றார்.

சௌந்தரியலகரியிலே சிவசத்தி பாம்புவடிவாகிய சூண்ட
லிணி என்பது போதர “வாளாவென்னவாகம் வளைத்துயிர் பண

த்தினோடு - நாளுமைக் கயற்கண்டுஞ்ச ஞானவானந்த மின்னே” எனச் சொல்லப்படுதற்கும், சகல அண்டங்களுக்கும் மத்தியிலே பூகோளம் ஆகாயத்திலே சிவசத்தியினாலே தாங்கப்படுகின்றதென்று சூரியசித்தாந்தத்துப் பன்னிரண்டாமத்தியாயத்து மூப்பத்திரண்டாம் சுலோகத்திலே சொல்லப்படுதற்கும், மாறுபடாது சிவசத்தி என்பது விளங்கப் பூமியைப் பாம்புதாங்குமென்று புராணம் சொல்லுமென்க.

சந்திரன் ஆதிபௌதிகசந்திரன், ஆதிதைவீகசந்திரன், ஆத்தியான்மிகசந்திரன் என மூவகைப்படும். சிவபெருமான் தரித்த சந்திரன் புறத்தேகாணப்படும் ஆதிபௌதிகசந்திரனல்லாத மந்திராருபமாகிய ஆதிதைவீக சந்திரனேயாம். இங்ஙனம் சூரியன், அக்ஷனி, கங்கை முதலியவைகளிலும் ஒட்டிக்காண்க. வாச்சியமந்திரமாகிய சிவசத்தியே சிவபெருமானுக்கு உண்மைவடிவம். சிவசத்தியினால் வாசகமந்திரத்தோடு சம்பந்தமுண்டு; அச்சம்பந்தம்பற்றி வாசகமந்திரஞ் சிவபெருமானுக்கு உபசாரவடிவமாகும்.

சரியாபாதப்பிரகரணம்.

. புறத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு சரியை எனப்படும். இது சரியையிற்சரியை, சரியையிற்கிரியை, சரியையில்யோகம், சரியையில்ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

க. பீஜமந்திரங்கூட்டாத மந்திராசமனம், விபூதிதாரணம், கரநியாசம், மார்ச்சனம், அகமருடணம், தர்ப்பணம் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையிற்சரியை.

உ. திருவலகிடுதல், திருமெழுக்குச்சாத்துதல், வில்வம் பாதிரி கோங்கு பன்னி கொன்றை புலிநகக்கொன்றை பொன்னாவிரை மந்தாரை சண்பகம் செருந்தி நெல்லி செவ்வந்தி நந்தியாவர்த்தம் மல்லிகை குடமல்லிகை தும்பை சிவகரந்தை மாசிப்பச்சை திருநீற்றுப்பச்சை செந்தாமரை வெண்டாமரை என்னும் மயஞ் செடி கொடி முதலியவைகளில் உள்ள பத்திரபுஷ்பங்களை எடுத்தல், அவைகளினுலே மாலை தொடுத்தல், சுகந்ததூபமிடுதல், திருவிளக்கேற்றல், தோத்திரம்பாடல், ஆனந்தக்கூத்தாடல், பூசைத்திரவியங் கொடுத்தல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையிற்கிரியை.

சாதியேகோங்குநாகஞ்சண்பகமிதழிநூழல்
பாதிரிவழையேருந்தம்பாரிசாதஞ்செருந்தி
போதுறுநரந்தம்வில்வம்பொலிகரவீரஞ்செச்சை
கோதறுமயிலைமௌவல்கொழுந்துசெவ்வந்திமுல்லை. (க)

எண்ணுமித்தருக்களுங்கொடியுமேனவுங்
கண்ணுறமலர்வதுமரும்புங்காட்சியும்
வண்ணமதெற்றெனின்மலைச்செக்கரும்
விண்ணுறுமுடுக்களும்விரவிற்கொக்குமால். (உ)

ங. திருக்கோயிற் றிருத்தொண்டு செய்யுமிடத்துச் சதாசிவமூர்த்தியுடைய திருமேனியை ஆதாரசக்தி முதல் சுத்தமாயை ஈரையுள்ள அங்கித் தம்பவடிவமாகத் தியானித்து, அவரை ஓர்காற் பாதாளத்தினும், ஓர்காற் பூமியினும்,

ஒர்கால் ஆகாயத்தினும், பிரதக்ஷிணம் வருவதாகத் தியானித்தல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையையிலேயோகம்.

ச. மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளை வாயிலாகவுடைய ஐந்தாசைகளை அடக்குதல், மெய்யன்பு, தியானம், தவம், உண்மை, சிவாலயத்தையும் சிவனடியாரையும் சிவனெனக்காண்டல் முதலியவைகளை உணர்த்துவது சரியையையிலுணாம்.

ஐந்தாவது

கிரியாபாதப்பிரகரணம்.

புறத்தொழின் அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு கிரியை எனப்படும். அது கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

க. பீஜமந்திரத்தோடு கூடிய மந்திராசமனம், விபூதிதாரணம், அக்கினிகாரியம், அங்கநியாச கரநியாசம், மார்ச்சனம், அகமருடணம், சிவகாயத்திரி பஞ்சாக்ஷரசெபம், உருத்திராக்ஷதாரணம் என்பவைகளை உணர்த்துவது சரியையையிற் கிரியை.

ஆயுண்மற்றமக்கெத்துணையத்துணையளவு நீயிரிச்செயல்புரிமின் கள்பரமெனகினைந்தீர் தூயவித்தையானீரளதாக்கியேதொழுது காயமெற்புனைந்தஞ்செழுத்தன்னுதிர்கருத்தின்.

(௧)

போற்றிதெருமனைப்புராரினோக்கியே
சாற்றிடுகின்றனன்றயங்குகண்டிகை

நீற்றொடுபுனைந்தெமைநினையுரீர்பாற்
கூற்று வன்யானெனக்குறுகுவாயிலே.

(உ)

மொய்கெழுக்கூற்றைவென்றமுதல்வன்மந்திரத்தைநல்கி
வைகலுமிதினையுன்னிமனத்தொடுபுலனொன்றாக்கிப்
பொய்கொலைகளவுகாமம்புன்மைகளுறாமேபோற்றிச்
செய்குதிதவத்தையென்றாச்செவியறிவுறுத்தல்செய்தான். (ங)

ஈசன்மாப்படைவருதலுமுகிரனென்னு
மாசில்வீரன்றன்னங்கையிற்கதையினையகற்றிப்
பாசகீக்குமஞ்செழுத்தினவிதிமுறைபன்னி
நேசமொடுகைதொழுதரன்பொன்னடிநினைந்தான். (ச)

ஆன்மா எனப்படும் பசுவைப்பந்தித்த பாசமாகியமல
த்தை, சிவஞானாக்கினியினாலே தகித்தபோது சிவத்தும்
விளங்கும் என்பதற்கறிஞறியாகவே, சிவலோகத்துளதாய்,
தருமவடிவாயுள்ள பசுவினது மலத்தை, சிவமந்திரங்கொ
ண்டு, பஞ்சகவ்வியம் விட்டுப் பிசைந்து, சிவாக்கினியிலே
தகித்துப் பூசுவது. வெண்ணிறமுடைய விபூதி வெண்ணிற
முடையதும், சுகத்துக்கும் ஞானத்துக்கும் இடமாயுள்ள
சாத்துவிகுணத்தின்பாலதாம்; உருத்திராக்ஷம் சிவபெரு
மானுடைய திருவருட்பேற்றிற்கு அறிகுறி. விபூதியின்மகி
மை காலாக்கினிருத்திரம், அதர்வசிரசு, பஸ்மஜாபாலம்,
பிருகதஜாபாலம் என்னும் உபநிஷத்துக்களினும், உருத்தி
ராக்ஷமகிமை உருத்திராக்ஷஜாபாலம், என்னும் உபநிஷத்தி
னும் பேசப்படும். திருமந்திரம்:—“கங்காளன்பூசங் கவசத்தி
ருநீற்றை, மங்காமற்பூசி மகிழ்வீரேயாமாகிற், றங்காவினைக
ளுஞ் சாருஞ்சிவனெறி, சிங்காரமான சிவவடிசேர்விரே.”
பஞ்சாக்ஷரம் தாரபஞ்சாக்ஷரம், பிராசாதபஞ்சாக்ஷரம், தூல
பஞ்சாக்ஷரம், குக்குமபஞ்சாக்ஷரம், மிச்சிரபஞ்சாக்ஷரம், சுத்
தபஞ்சாக்ஷரம் என அறுவகைப்படும். பஞ்சாக்ஷரமே வேத
ங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆகமங்கள்; பஞ்சாக்ஷரமே புராணங்
கள்; பஞ்சாக்ஷரமே ஆனந்தநடனம்; பஞ்சாக்ஷரமே மௌன
முத்தியாமாதலின், வேதாகமபுராணதிகளுள் ஒன்றேனும்
அறியாராயினும் ஒருவர், நோயாளி மருந்துண்ணற்குப் அவ

பத்தியங்களை ஒழிக்குமாறுபோல, பொய் கொலை களவு
காமம் முதலியபாவங்களை ஒழித்து, கண்களினின்றும் ஆன
ந்தபாஷ்பம்பொழிய, சிவபெருமானுடைய திருவடியை மன
சிலிருத்தி, “சிவபெருமான் ஆண்டவர் தாம் அடிமை” என்
னும் சிந்தையோடு ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபித்தல் வேண்
டும்: செபிப்பாராயின், அவருள்ளத்திலே சிவபெருமான் திரு
வருளோடு வெளிப்பட்டருளுவர். தேவாரம்: “காதலாக்கிக்
சிந்து கண்ணீர்மல்கி, யோதுவார்தமை நன்னெறிக்குப்ப்
பது, வேதநான்கினு மெய்ப்பொருளாவது, நாதநாம நமச்
சிவாயவே.” “ஏதுமொன்று மறிந்திலராயினு, மோதியஞ்
செழுத் துமுணர்வார்கட்குப், பேதமின்றி யவரவருள்ள
த்தே, மாதாந்தாழு மகிழ்வர்மாற்பேறரே.” பஞ்சாக்ஷரமந்தி
ரசெபம் ஆன்மாவைப்பந்தித்த பாசமாகிய விஷத்தை ஒரு
தலையாக நீக்குமென்னுஞ் சத்தியத்தை, ஆதிபௌதிக கரு
டனை உணர்த்தும் மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிக கருடனை
மாந்திரிகன் நாடோறும் பாவித்துப்பயின்றுவந்த பயிற்சிவி
சேடத்தால் அம்மந்திரரூபமே தானாக அநன்னியபாவனைசெ
ய்து தன்னறிவு அதன்வயத்ததாம்படி உறைத்து நின்று அம்
மந்திரக்கண்கொண்டு பார்த்து விஷவேகத்தை ஒருதலையாக
மாற்றுதலிலே வைத்து உய்த்துணர்க.

வேதம் நான்கும், வேதாங்கம் ஆறும், உபாங்கம் நான்
குமாகிய பதினான்கு வித்தைகளுள்ளும், வேதம் மேலாது;
அதனுள்ளும் சதருக்திரீயம் எனப்படும் உருக்திரைகாதசனி
மேலானது; அதனுள்ளும் ஐந்தெழுத்து மேலானது; அத
னுள்ளும் “சிவ” என்னும் இரண்டெழுத்து மேலாகும்;
ஆகவே, வேதபுருஷனுக்கு உருக்திரம் கண்ணும், பஞ்சாக்ஷ
ரம் கண்மணியும், “சிவ” கட்பார்வையுமாம்.

சிவனெனூந்துணைச்சீரெழுத்தினை
நவலுவோர்கதிரெய்திலெய்துவா
ரவனையெள்ளினாயரிதாற்றுவா
ரெவனையுய்குதியீழுதையீரை.

அநாதியேயுள்ள முற்றறிவு முற்றுத்தொழிலாகிய சிவத்துவம் இயைதலினாலும், சிவத்துவமென்னும் அதிசுத்தம் இயைதலினாலும் “சிவ” என்னும் நாமஞ் சிவனுக்குப்போந்தது; சிவநாமத்தை உச்சரித்தலினாலும் கேட்டலினாலும் சமஸ்த பாவமும் அரிக்கப்படுமென்று சிவார்க்கமணிதீபிகை செப்புகின்றது. தேவாரம்: “சாத்திரம்பல பேசஞ்சமூக்கர்காள், கோத்திரமுங்குலமுங் கொண்டென்செய்வீர், பாத்திரஞ்சிவ மென்றுபணிதிரேன், மாத்திராக்கு ளருளுமாற்பேறரே.” திருமந்திரம்: “சிவசிவவென்கிலர் தீவினையாளர், சிவசிவவென்றிடத் தீவினைமாளுஞ், சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர், சிவசிவவென்னச் சிவகதிதானே.”

உ. புஷ்பம் திருமஞ்சனம் முதலிய உபகரணங்கள் கொண்டு ஆன்மசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்னும் பஞ்சசுத்திகளுஞ் செய்து, சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்திபரியந்த பதுமமாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ் செய்து, அவ்வித்தியாதேகத்துக்குச் சீவனுள்ள நிஷ்களரூபரும சருவகருத்தாவும் சருவவியாபகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமானைத்துவாதெசாந்தத்தின்மேலே தியானித்து, முன்னே நியாசஞ் செய்த வித்தியாதேகத்திலே ஆவாகித்து, “சுவாமீ சருவஜகத்துக்கும் நாதரே, பூசையின்முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும் நீர் பிரீதியுடன் இவ்விலிங்கத்திலே சார்ந்தியராயிரும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து பூசித்து ஸ்தோத்திரம் பிரதக்ஷணம் நமஸ்காரம் பண்ணி முடித்தலையுணர்த்தும் சிவபூசை கிரியையயிற்கிரியை. (வித்தியாதேகமாவது பஞ்சகிருத்திய உபயோகிகளாகிய ஈசானம் முதலிய பஞ்சமந்திரங்களினாலே சிரம்முதலாகக் கற்பிக்கப்படும் சத்திசரீரமேயாம்.)

உ ளை ம.

ஈசனதருளாற்கயிலையகீங்கியிமையமாமயிலறம்புரிவான்
காசியிலிருந்துமுடிவுறாதேகிக்கனகமாநீழலிற்பரண்ப்
பூசனபுரிந்துகம்பைகண்டஞ்சிப்பூண்முலைவளைக்குறிப்படுத்தி
யாசிலாவருள்பெற்றின்னுநோற்றிடலாலினயகாஞ்சிக்குநேரதுவே

விநாயகர்.

மீண்டுசெங்காட்டிலேர்சார்மேலிமெய்ஞ்ஞானத்தும்பர்
தாண்டவம்புரியுந்தாதைதன் னுருத்தாபித்தேத்திப்
பூண்டபேரன்பிற்பூசைபுரிந்தனன்புவியுளோர்க்குக்
காண்டகுமனையதானங்கணபதீச்சரமதென்பார்.

(௭)

சுப்பிரமணியர்.

இருவருமுணர்கிலாதிருந்ததாங்களைச்
சரவணமிசைவருதனயன்பூசனை
புரிதலுமுமையொருபுடையிற்சேர்தர
வருள்விடைமீமிசையண்ணேரூன்றினான்.

(௮)

முடிதொருங்குணர்க்கிடுமுருகன்யாவருந்
தொழுதருமிறைவ னூற்றொடர்புகாடியே
விழுமியகண் ணுதல்விமலன்றாண்மலர்
வழிபடல்புரிந்தனன்மனங்கொள்காதலால்.

(௯)

இவ்வரையொருசார்தன்னிலிராறுதோளுடையவெந்தை
மைவிழியணங்குந்தானுமாலயனுணராவள்ள
லைவகையுருவிலொன்றையாகமவிதியாலுய்த்து
மெய்வழிபாடுசெய்துவேண்டியாங்கருளும்பெற்றான்.

(௧0)

விஷ்ணு, பிரமா.

கலந்தகாலையிலயாங்கண்முன்றொழுதெழுங்காலைச்
சலங்கொள்பான்மையின்முன்னுறத்தேதிவான்றழலாய்
மலர்த்தபேரொளிமீமிசைசுருங்கியேவந்தோர்
விலங்கலாகியதுலகெலாம்பரவியேவியப்ப.

(௧௧)

அன்னதாஞ்சிவலிங்கருபந்தனையனுதி
முன்னமாகியேமும்முறைவலஞ்செய்துமுறையாற்
சென்னியாற்றொழுதேத்தியெம்பதங்களிற்சென்றேம்
பின்னொந்தையைமறந்திலம்போற்றுதும்பெரிதும்.

(௧௨)

இருவருமச்சிவனுருவையின்முறையாற்றாபித்த
விரைமலர்மஞ்சனஞ்சாந்தம்விளக்கமுலாகியவமைத்துப்
பொருவருபூசனைபுரிந்துபோற்றிசெய்துவணங்குதலு
மெரிகெழுசோதிக்கணித்தாவெந்தையவன்வந்தனனே. (கங)

த க் க ன்.

அருளுருவாகியேயகிலமாவிக
டருவ துங்கொள்வதுமாகித்தானுவா
யுருவருவாகியவொப்பில்பேரொளித்
திருவுருவொன்றினைச்சிவனுக்காகினான். (கச)

நாயகன்மொழிதருவையிலாகம
மேயினமுறைதெரிவிரதனாகியே
பாய்புனல்புனைசடைப்பரமன்றாண்மல
ராயிரம்யாண்டுகொற்றஞ்சித்தேத்தினான். (கரு)

அருச்சுனைபுரிதலுமயன்றன்காதலன்
கருத்துறுமன்பினைக்கண்டிகண்ணுதல்
பொருக்கெனவெளிப்படப்புகழ்ந்துபொன்னுலாந்
திருக்கழல்வணங்கினன்றெளிவுபெற்றுளான். (கசு)

ஆயவைதொலைத்தளித்தவன்றன்பூசையி
னையமதாகியேநிமலன்றன்கண
நாயகவியற்கையைநல்கிவல்லையிற்
பேரயினன்றக்கனும்புனிதனாயினான். (கஎ)

இ ந் தி ர ன்.

விடியல்வைகறைதனின்மேலிவண்டுதேன்
புடையுறுமுன்னரேபுரையிலாததோர்
கடிமலர்கொய்தனன்கொணர்ந்துகண்ணுத
லடிகளில்விதிமுறையருச்சித்தானரோ. (கஅ)

அகவஸ்தியர்.

பேர்கிலாதவிப்பிரமகத்தினோய்
திருமாற்றினாற்சிவனதாள்களை
யார்வமோடிவணருச்சிப்பாமெனா
நெரின்மாமுனிநினைந்துநின்றரோ. (கஊ)

ஆசில்கொங்கினுக்கணித்தினோரிடை
வாசமீதெனமகிழ்ந்துவீற்றிரீஇ

யீசனார் தமையிலிங்கமேனியி
னேசநெஞ்சினன்னினைந்துதாபித்தான். (20)

மங்கைபாகனைமற்றும்பற்பகல்
சிங்கலின்றியேசிறந்தபூசைசெய்
தங்கண்மேவினாவன்கணுகிய
துங்கவெம்பவந்தொலைந்துபோயதே. (21)

மார்க்கண்டார்.

என்புநெக்குருக்கண்ணீரிழிதாவலஞ்செய்தீசன்
முன்புறவணக்கஞ்செய்துமுடிமிசையடிகள்குடித்
தென்புலத்தொருசாரெய்திச்சிவனுருச்செய்துபன்னா
என்புடனருச்சித்தேத்தியருந்தவமியற்றியிட்டான். (22)

யானை, கரிக்குருவி, நாரை, பாம்பு, சிலந்தி.

வாலியவொளிகெழுநனத்திலேகியே
மூலமதாகியமுக்கண்மூர்த்தியை
மேலுளதானுவின்மேவச்செய்துபின்
சீலமொடருச்சனைசெய்துவைகற்றே. (23)

அறிவுளமால்கரியமலன்றந்திர
முறையதுநாடியேமுதிருமன்பினான்
மறையுறவழிபடிஇவைருமெல்லையிற்
குறைபடுநாற்பெருங்கோடும்வந்தவே. (24)

கைந்நாகத்துக்குங்கயவாய்க்குநாரைக்கும்
பைந்நாகத்துக்கும்படருஞ்சிலந்திக்கும்
பின்னுகியவுயிர்க்கும்பேரருண்முன்செய்தனையா
லென்னாயகனெயெமக்கேனருளாயே. (25)

சகலதருமங்களும் இடையூறின்றி முற்றுப்பெறுமெ
ன்பதும், சிவபெருமான் தம்மை அன்பினோடு பூசிப்பவர்களு
க்குக் குழைந்து நிற்பாரென்பதும், உலகமாதாவாகிய உமா
தேவியார் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; பிரமகத்தி
முதலிய சகலபாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தமாய் முடிவது
சிவபூசையாம் என்பது, கயமுகன் சூரன் முதலாயினோரைச்
சங்கரித்தமையினாலே பாவமொன்றும் ஏறப்பெறாத விநாய
கர் சுப்பிரமணியர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்;

நாம்பிரமம் நாம்பிரமமெனப் பிதற்றும் மாயாவாதிகளு
டைய அகங்கரிப்புக்குப் பரிகாரமாய்முடிவது சிவபூசை
யாம் என்பது பிரமவிஷ்ணுக்கள் செய்த சிவபூசையினாலே
பெறப்படும்; அதிபாதகத்துக்குப் பரிகாரமாயுள்ளது சிவபூ
சையாம் என்பது தக்கன் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்
படும்; பிரமகத்தினோய்க்கு மருந்தாய் உள்ளது சிவபூசை
யாம் என்பது அகஸ்தியர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்
படும்; காலத்தைக் கடக்கச்செய்வது சிவபூசையாமென்பது
மார்க்கண்டேயர் செய்த சிவபூசையினாலே பெறப்படும்; உய
ர்திணையவேயன்றி, அஃறிணையவும் சிவபூசையினாலே வேண்
டியவரங்களைப் பெறும் என்பது யானைமுதலாயின செய்த
சிவபூசையினாலே பெறப்படும்.

௩. மேதாகலைமுதல் உன்மனாகலை ஈறாயுள்ள சோடசக
லைகளுள்ளே, மேதாகலை, அர்க்கீசகலை, விடகலை, விர்துகலை,
அர்த்தசந்திரகலை, நிரோதிகலை, நாதகலை, நாதாந்தகலை, சத்
திகலை, வியாபினிகலை, வியோமரூபினிகலை, அநந்தைகலை, அநா
தைகலை, அநாசிருதைகலை, சமனாகலை என்னும் கலைகளிலே
தனித்தனி அமைந்து கிடந்த தத்துவம் முதலியவைகளை
எல்லாம் இருதயம் முதல் சமனாந்தம் வரையும் சோபானமு
றையாய் அவ்வக்காலமாத்திரையினுள்ளே கடந்துகடந்து
சென்று, பஞ்சாக்கரத்தின் நாமாக்களிலே வைத்து, சமனா
ந்தே பாசசாலம் என்றறிந்து அவற்றைக்கழித்துவிட்டு,
உன்மனாந்தே பரசிவமெனக்கொண்டு சிவத்தைத் தியானி
த்து, பின்பு தியானிப்போனாகிய தானும் தியானமுந் தேர்ன்
றாது, தியானப்பொருளாகிய சிவமொன்றே விளங்கப்பெ
றுவது கிரியையையிலேயாகும்.

ஆறிருநாலுடனஞ்செழுத்தையுங்
கூறினரெண்ணினர்கோதில்கண்டுகை
நீரெடுபுனைந்திறைநிலைமையுட்கொளா
வேறுஎழுமறையெலாம்விதியிற்செய்துபின்.

(உசு)

ச. நாயியினடியைச்சார்ந்த கிழங்கே பிருதிவி தத்துவ
மாகவும், கிழங்குக்குமேலுள்ள எண்விரல் அங்குல அளவா

யுள்ள நாளமே அப்புமுதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களாகவும், நாளத்துமுட்களே அமரேசன் முதல் சிகேதன் ஈரூயுள்ள எழுபத்திரண்டு புவனங்களாகவும், நாளத்து நுனியிலும் பூவினடியிலும் பொருந்திய முடிச்சு மாயை யாகவும், பன்னிரண்டங்குல விரிவினை யுடையனவாயுள்ள எட்டு இதழ்கள் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் சுத்தவித்தை என்னும் ஒன்றுங்கூடிய எட்டுத்தத்துவமாகவும், அறுபத்து நான்கு எனப்படும் கேசரவடிவம் ஈசரம் சதாசிவம் என்னும் இரண்டுத்தத்துவமாகவும், அக்கேசரங்களுக்குள் உள்ளதும் ஓரங்குல உயரத்தினது மாகிய பொருட்டு வடிவம் சத்தித்தத்துவமாகவும், அப்பொருட்டிற்காணப்படும் ஐம்பத்தொரு பீசவடிவஞ் சிவத்தத்துவமாகவுஞ் கற்பிக்கப்பட்ட இருதயபங்கயத்தை ஆசனமாக்கி அதிலே சசிரியாதி அட்டத்திரிம் சத்கலாருபமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட சிவலிங்கப்பெருமானைக் கொல்லாமை, ஐம்பொறியடக்கல், பொறை, அருள், அறிவு, வாய்மை, தவம், அன்பு என்னும் அட்டபுஷ்பங்கொண்டு திருவைந்தெழுத்தால் அர்ச்சனைசெய்வதை உணர்த்துவது கிரியையிற் றானம்.

பீடலிங்கரூபமாயுள்ள சதாசிவம் சிவசாதாக்கியம், அமூர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் என்னும் ஐவகைச்சாதாக்கியங்களுள்ளே ஒன்றாகிய கன்மசாதாக்கியமேயாம். சுத்தமாயையினின்று தோன்றியதாய், அதிகுக்குமமாய், அளவிலாவொளியாய், தியானிப்பவர்களுக்கு ஆகாயத்திலே மின்னல் போல விளங்குவதாயுள்ளது சிவசாதாக்கியம்; கலைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாய், ஸ்தம்பாகாரமாகிய லிங்கமாய், கோடிசூரியப்பிரகாசமாய், சோதியினுடே அந்தர்க்கதமூர்த்தியாயுள்ளது அமூர்த்திசாதாக்கியம்; காலாக்கினிக்கொத்த ஒளியையுடையதாய், காணத்தகும் வடிவுடையதாய், இச்சாநானக்கிரியையை விளக்கும் முக்கண்களோடு கூடிய திருமுகமொன்றுடையதாயுள்ளது மூர்த்திசாதாக்கியம்; தூய்தாய், படிக்கப்பிரகாசமாகிய திவ்வியலிங்கமூர்த்தியாய், நான்குதிரு

முகமும் பன்னிரண்டுகண்ணும் எண்புயமும் உடையதாயு
ள்ளது கர்த்திருசாதாக்கியம்; நாதமயமாகிய லிங்கமும் விந்
துமயமாகிய பீடமுகூடியதாயுள்ளது கன்மசாதாக்கியம்.
லிங்க என்னுந்தாது சித்திரித்தல் என்னும் பொருட்டாத
லால், படைத்தல் காத்தல் முதலியவற்றால் உலகத்தைச்
சித்திரிப்பதாகிய பரமேசுரப் பிரபாவமே லிங்கமெனப்பட்
டும். சிவத்துக்குப் பெயராகிய லிங்கம் என்னும் பதம், உப
சாரத்தால் அச்சிவம் விளங்கப்பெறும் ஆதாரமாகிய சைல
முதலியவற்றிற்கும் வழங்கும். இச்சிவலிங்கத்திலே நியசிக்
கப்படும் ஈசானம முதலிய ஐந்துமுகங்களினும் சிவசாதாக்
கியம் முதலிய ஐந்து சாதாக்கியங்களும் அமையும். சிவலி
ங்கமகிமை உருத்திரகிருதயோபரிடதம் முதலிய உபரிடதங்
களிலே பேசப்படும். பீடவடிவமாயுள்ள சிவசத்தியினதும்,
லிங்கவடிவமாயுள்ள சிவத்தினதும் பிரபாவம் பூதமுதல் நா
தபரியந்தமாயுள்ள நிலையிற்பொருள் இயங்கியிற்பொருள்க
ளெங்கும் தொனிப்பதை உய்த்துணர்க. அரசனுக்குத் தொ
ன்மிசெய்து பிழைக்கும் வேலைக்காரனை அரசனேயென்று
அழைத்தல் உபசாரம்பற்றிக் குற்றமாகாது; அரசனை வேலை
க்காரனென்று அழைத்தல் இராசதாஷணமாய்முடியும். அது
போலத் தேவர் மனிதர் முதலாயினோர் தோற்றத்தைச் சிவ
லிங்கப் பிரபாவத்துக்கு ஏற்றலாம். அதிசுத்தமாகிய சிவலி
ங்கக்குறியை அசுத்தக்குறிகளாமென நினைப்பினும் சிவதூ
ஷணமாய் முடியும். இவ்வுண்மைகளை வேதாகமங்கள் வாயி
லாக அறியும் பெருவாழ்வைப்பெறாத கீழ்மக்கள் சிவனைத்
தூஷிக்கும்படி இயற்றிய சுலோகங்களும் பிறவும் புன்மொ
ழிகளாமென்பது துணியப்படும்.

ஆ ரு வ து

யோகபாதப்பிரகரணம்.

அகத்தொழின் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய
அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு, யோக

மெனப்படும். அது யோகத்திற் சரியை, யோகத்திற் கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

க. விபூதி உத்தூளனம்; பிரணவத்தினால் ரேசக பூரக கும்பகஞ் செய்தல்; கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, பிறர்மனையியரையும் பொதுமகளிரையும் விரும்பாமையாகிய ஆண்டகைமை, இரக்கம், வஞ்சனை இல்லாமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை, அற்பாகாரம், சுசியுடைமை என்னும் இயமம்; தவம் மனமுவரதிருத்தல், கடவுளு ண்டென்னும் வீசவாசம், பாவத்துக்குப்பயந்து தேடியபொருளைச் சம்பாத்திரமாயுள்ளவருக்குக் கொடுத்தல், தன்னின் மூத்தோரையழிபடுத்தல், உயிர்க்குறுதியுக்கும் உண்மை நூல்களைக் கேட்டல், குலம் செல்வம் அதிகாரம் முதலியவைகளினாலே கொர்வமின்றி யடங்கி யொழுகுதல், தக்கனவும் தகாதனவும் பகுத்தறிதல், செபம் வீரதம் என்னும் நியமம்; முதலியவைகளை உணர்த்துவது யோகத்திற் சரியை.

உ. பதினாறுமாத்திரையளவுக்கு வாயுவைப்பூரித்து, அறுபத்தினாலுமாத்திரையளவுக்குக் கும்பித்து, முப்பத்திரண்டுமாத்திரையளவுக்கு ரேசித்தல்; பிரணவத்தை உச்சரித்துவாயுவை உள்வாங்குதல், இருபத்தொராயிரத்தறுநூறுவாயுக்களைத் தினவழியிலே குறைத்தல், இரண்டு நாசியினாலும்வாயுவைப் பல்காலுள்வாங்குதல், புருவமத்தியிலே தியானித்தல், வாயுவைக் கபாலத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடுங்கினதாகத் தியானித்தல், வாயுவையடக்கிக் கன்னமூலத்தால் வீசித்தல், உடம்பை பூரிப்பித்தல், வாயுவை எப்போதும் மேனோக்கிச் செலுத்துதல், சித்திரநாடி வச்சிரநாடி சுழுமுனாடிகளிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், உபத்தத்தால் வாயுவை ஏற்றல், பிரமரந்திரம் திறப்பித்தல், பிரசாதவழியிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், நீர் உதிரம் முதலிய தாதுக்களை

அடக்குதல் முதலியவைகளை யுணர்த்துவது யோகத்தி
ற்கிரியை.

ந.. “உச்சவாசம் நிச்சவாசம் இரண்டையும் அட
க்கி, சுழுமுனாமார்க்கத்திலே பிரணவாயுவை நிறுத்தி,
விஷயங்களின்வழி மனசைச் செல்லவொட்டாமல் திரு
ப்பி, ஒருகுறிப்பிலே நிறுத்தி, மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம்,
மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கிணை என்னு மாறுதா
ரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை அறிந்து, அவ்வவ்வா
தாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து, அவ்வாறுதா
ரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறை
மையைப்பார்த்து, மூலாதாரந்தொடங்கி வீநாயகர் முதலா
கிய தேவதைகளைப் பொருந்தி, அபிமுகம்பண்ணிக்கொ
ண்டு ஆறுதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமரந்திரமளவும் அச
பையுடன்சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமரந்திரத்திலே அதோ
முகமாய்ச் சகஸ்ரதளமாயிருக்கிற தாமரைமுகையைச் சோதி
சோதிப்பதோச்சாரணத்தாலே உதிக்குஞ் சிவார்க்கனாலே
அலாச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்பூவின் கேசராக்கிரத்திலே
உள்ள சந்திரமண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலினாலே
மூலாக்கினியை அக்கினிபிசாக்கர உச்சாரணத்தினாலே ஏழு
ப்பி, நாடிசக்கரத்தைப் பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்
திரமண்டலத்தை இளகப்பண்ணி, அந்த அமிர்தத்தை சர்வ
நாடிவழியாக நிரப்பி அவ்விடத்திலுண்டாகிய சுகோதயத்
தில் அந்தமயமான ஞானமிர்தாவதையை அடைந்தாரின்
று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப்
பிரகாசங்களெல்லாஞ் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப்பி
ரகாசங்கள் அடங்கினுற்போலத் தன்னிடத்தடங்கச் சர்வ
தோமுகமாய் சுவயபரப்பிரகாசமாய் இருக்கின்ற பூரணப்பிர
காசத்தைப் பாவிப்பதை” யுணர்த்துவது யோகத்தில்
யோகம்.

காலேநேர்பெறவோட்டியேகனலினைமூட்டிப்
பாலமார்பயன்வீட்டியேதன்னுறுபடிவத்
தேலுமன்பினின்மஞ்சனமாட்டியேயிறைக்குச்
சேலமாடிவர்கூட்டியுட்பூசனைசெய்தான்.

காலமுவாயிரங்கழிந்தபின்முறை
 மாலுறுமருத்தெனுமாவைத்துண்டியே
 மூலவெங்கனலினமுகக்கிமுட்டுற
 மேலுறுமமிர்தினமிசைதன்மேயினான். (2)

ச. பிருதிவியைத்தியானித்து வச்சிரகாயம்பெறுதல்;
 சலத்தைத்தியானித்து வாயுபவனங்களை ஒடுக்கி நீரிலே நட
 த்தல் நிறறல் கிடத்தல் செய்தல்; தீயைத்தியானித்துக் கபா
 லத்தை வெடிக்கச்செய்தல், சரீரத்தை வெந்த புரிபோலாக்
 கல், தீயிலே நிறறல் இருத்தல் கிடத்தல் செய்தல்; வாயு
 வைத் தியானித்து, காயத்தோடு ஆகாயத்திலே பறத்தல் பா
 காயப்பிரவேசஞ் செய்தல்; ஆகாயத்தைத் தியானித்துச் சரீ
 ரம் உயிர் அறிவு முதலியவைகளைச் சூனியமாக்கி அணிமா
 மகிமா முதலிய சித்திகளைப் பெறுதல்; புருவமத்திலே கண்
 னொளி மின்னொளி விந்து வொளி உள்ளொளி முதலியவைக
 ளைத் தியானித்தல்; விந்துநாதங்களைத் தியானித்து ஒடுங்கிய
 வீடத்துக் கடல் மணி முதலியவைகளின் தொனியைக்கே
 ட்ருதல்; என்பவைகளை உணர்த்துவது யோகத்தில்
 ஞானம்.

எழுவது

ஞானபாதப்பிரகரணம்.

புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவு
 த்தொழின்மாத்திரையானே உருவம் அருவுருவம் அருவம்
 என்னும் முத்திறத்திருமேனிகடந்த அகண்டாகார நித்தவி
 யாபக சச்சிதானந்தப்பிழம்பாய் நிறைந்துநின்ற சிவபெரு
 மானிடத்துச் செய்யும் வழிபாடு ஞானமெனப்படும். ஞா
 னம் ஞானத்திற்கரியை, ஞானத்திற்கிரியை, ஞானத்தில்
 யோகம், ஞானத்தின் ஞானம் என நால்வகைப்படும்.

க. எவர்களாலும் அறிதற்கரிய சிவபெருமான் நம்பொ
 ருட்டன்றோ திருமேனிகொண்டெழுந்தருளினு ரென்றறி

ந்து, வேடத்தானும், சிவோகம்பாவனையானும், பிராசாத
யோகஞ் செய்தலானும், சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து
நிற்கும் தன்மையானும், திருவேடமுடைய மெய்யடியாரை
யுஞ் சிவலிங்கப்பெருமானையும், கண்களிலேநின்று ஆனந்த
பாஷ்பம் பொழிய, மொழிசூழற, உண்மையுணர்ந்து, வழிப
டுதலை உணர்த்துவது ஞானத்திற்சரியை.

உ. பிருதிவியாதி தத்துவங்களைச் சடமெனக்காண்ட
லாகிய பூதசுத்தியும், திருவருளானன்றி அங்ஙனம் ஆன்மா
அறியாதெனக் காண்டலாகிய ஆன்மசுத்தியும், கண்டிகேட்
டுண்டியிர்த்துற்றன வெல்லாந் திருவருளெனக் காண்டலா
கிய திரவியசுத்தியும், திருவைந்தெழுத்தைச் சிவமுன்னாகக்
கணித்தலாகிய மந்திரசுத்தியும், யாண்டும் நீக்கமறவியாபித்
து நிற்குஞ் சிவபெருமான் இவ்விவிக்கத்தினும் உளர் எனக்
காண்டலாகிய லிங்கசுத்தியுமாக ஐந்து சுத்தியுஞ் செய்து
வழிபடுதலை உணர்த்துவது ஞானத்திற்கிரியை.

ங. யான் எனதென்னுஞ் செருக்கற்றுச் சிவனுடனாய்
ஆன்மாநின்றலையும், அதுபற்றி வினைதுகர்ச்சிப்பும் ஆர்ச்சிப்
பும் ஆன்மாவுக்கில்லையாதலையும், அதுபற்றிக் குற்றமகலுத
லையும் உணர்த்துவது ஞானத்தில்யோகம்.

அனையதோர்காலவெள்ளியடுக்கலிற்சனகனாதி
முனிவரர்தமக்குத்தொல்லைமூவகைப்பதமுங்கூறி
யினியதோர்ஞானபோதமித்திறமென்றுமோனத்
தனிலியதலைக்காட்டித்தற்பரானிருந்தானன்றே. (க)

நந்திமுற்கடையைப்போற்றஞானநாயகனாமண்ணன்
முந்துறைசனகனாதிமுனிவரர்தொழுதுகேட்ப
வந்தமிலாகமத்தினரும்பதமூன்றுங்கூறப்
புந்தியதொடுங்குஞானபோதகம்போதியென்றார். (உ)

நன்னலமைந்தர்காண்ஞானபோதகஞ்
சொன்னடையன்றதுயரநீங்கியே
யின்னிலமோனமோடிருந்துநந்தமை
யுன்னுதலேயெனவுணரவோதினான். (ங)

கட்படுமிமைத்துணைக்காட்சியோகினை
 நுட்பமதாகாவேதுதலிக்காட்டினே
 னொட்பமோடிவ்வகையுரைப்பவாற்றவுந்
 தெட்பமதடைந்தனர்வீதியின்சேயினோர்.

(ச)

நால்வருணர்ந்திடநாயகன்ஞான
 மூலவியோகமுதற்பொருள்காட்டி
 யேலவிருந்தனன்யாவருமேகக்
 காலமிதன்றெனவேகழற்றற்றான்.

(ரு)

இருவருமுணராவண்ணலேனவெள்ளெயிறியாமை
 சிரசிரையனந்தகோடினைத்திடுமுரத்திற்சீர்கொள்
 கரதலமொன்றுசேர்த்திமோனமுத்திரையைக்காட்டி
 யொருகணஞ்செயலொன்றின்றியோகுசெய்வாரினுற்றான்.

(சு)

கைத்தலமொன்றிலே கரிட்டிகை அநாமிகை மத்
 திமை என்னும் மூவிரல்களோடு இயல்பாகவே சேர்ந்துநிற்
 குந் தர்ச்சனியை, அவற்றினின்று வேறுபிரித்து, அங்குட்ட
 த்தோடு ஏகமாய் அடங்கிநிற்க அமைத்து மோனமுத்திரை
 காட்டல், ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்க
 ளோடு இயல்பாகவே சேர்ந்துநின்ற ஆன்மாவை அவற்றி
 னின்று வேறு பிரித்து, சிவனுடைய ஞானானந்த வடிவமா
 கிய திருவடி நிழலிலே அடக்கிற்கும் ஞானயோகத்தின்
 மௌனநிலையை உணர்த்தும். இது, “மும்மலம்வேறுபட்
 டொழியமொய்த்துயிர், அம்மலர்த்தாணிழலடங்குமுண்மை
 யைக், கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவநல்கிய, செம்மலையல
 துளஞ் சிந்தியாதரோ.” எனனுஞ் செய்யுளான் அறிக.

ச. அஞ்ஞானிகளாயினோர் மருண்மேலீட்டினாலே சி
 வம் முற்றுந் தோன்றப்பெறுது பிரபஞ்சவாசனையோடு நிற்
 குநிலைபோல, சிவஞானிகளாயினோர் அருண்மேலீட்டினாலே
 பிரபஞ்சவாசனை முற்றுந் தோன்றப்பெறுது சிவத்தோடு
 (அத்துவிதமாய்) நிற்குநிலையை உணர்த்துவது ஞானத்தி
 ன்ஞானமாம்.

எட்டாவது

பக்திப்பிரகாசம்.

சிவசுப்பிரமணியருடைய திருவடிக்கண்ணை வைக்கப்படுகின்ற தலையன்பானது அவருடைய அகண்டாகார பரிபூரணத்திலே இரண்டறக் கலந்தலாகிய அத்துவித நிலையைக் கொடுக்கும்.

ஒன்றினியளிப்பதுள துன்னடியம்யாக்கை
நின்றிடுபகற்றுணையுநின்னிருசுழற்கண்
மன்றதலையன்புறவாரந்தருதியெந்தா
யென்றிடலுந்நெனவிரங்கியருள்செய்தான். (க)

கோலநீடியநிதிபதிவாழ்க்கையுங்குறியேன்
மேலையந்திரனரசினைக்கனவினும்வெஃகேன்
மாலயன்பெறுபதத்தையும்பொருளெனமதியேன்
சாலநின்பதத்தன்பையேவேண்வென்றமியேன். (உ)

அந்தநல்வரமுத்தியினரியதொன்றதனைச்
சிந்தைசெய்திடுதவத்தரும்பெறுகிலர்சிறியே
னுய்ந்திடுமவகையருள்செயவேண்டுமென்றரைப்ப
வெந்தைகந்தவேளுனக்கதுபுரிந்தனமென்றான். (ங)

[பத்தியானது மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென நால்வகைப்படும். அரக்கானது வெய்யிலின்முன் இருந்து வெதும்புதல் போல்வது மந்ததரபத்தி. மெழுகானது வெய்யிலுக்கு எதிர்ப்படிள் உருகுதல் போல்வது மந்தபத்தி. நெய்யானது குட்டுக்கு இளகுதல் போல்வது தீவிரபத்தி. தைலதாரையானது சிறிதும் இடையறாது ஒழுகுதல் போல்வது தீவிரதரபத்தி. பத்தி அன்பு என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். அன்பாவது தொடர்புடையார் மாட்டுச் செல்வதாகிய கருணை. அவ்வன்பானது தலையன்பு இடையன்பு கடையன்பு என மூவகைப்படும். நாயகன் இறந்தான் என்று கேட்டமாத்நிரத்தே நாயகி இறத்தல் தலை அன்பாகும். இது, “சூரபன்மன் இறந்தான் என அவன்மனைவி பதுமகோமனை கேட்டபோதே உயிந்துறந்தான் என்றமையினாலே தெளியப்படும். நாயகனோடு இறந்தார் சுவர்க்கஞ்சே

ர்வர் எனவும், நாயகனோடு இறந்தார் புகழ்பெறுவரெனவும், நாயகனிறந்தபின்னர்ச் சோறுதின்று வாழ்கின்றகொடியாள் என உலகத்தார் தன்னை வைவர் எனவும், நினைந்து பல ஏதுக்கள் வாயிலாக நாயகியானவள் நாயகன் தேகவியோக ஞ்செய்தபோது சககமனஞ்செய்தல் இடையன்பாகும். தலையன்பு இடையன்பு என்னும் இரண்டுமல்லாதது கடையன்பாகும். இங்ஙனம், நாயகி நாயகனது பெயர் கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவனைக்கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவனைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். அவ்வாறே, புக்குவான்மா ஆன்மநாயகருடைய பெயர்கேட்டவுடன் வசமழிதல் தலையன்பும், அவரைக்கண்டவுடன் வசமழிதல் இடையன்பும், அவரைக் கூடினவுடன் வசமழிதல் கடையன்புமாம். நாயகனது பெயர்கேட்டவுடன் வசமழியுந் தலையன்புடைய நாயகிக்கு அது கேட்டலோடு காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி, முறுகிவளரும் அன்பின்பெருக்கம் இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாதன்றோ! அதுபோலவே, ஆன்மநாயகருடைய திருநாமத்தைக்கேட்டபோது வசமழியும் ஒருவற்கு அவரைக் காண்டல் கூடல்களும் நிகழ்ந்தவழி முறுகிவளர்ந்த தீவிரதரமாகிய அன்பின்பெருக்கத்தை இத்துணைத்தென்று கூறுதல் கூடாது. தீவிரதரமாகிய தலையன்பானது அத்துவிதநிலையை விளக்குமென்பது, “கோலநீடிய நிதிபதிவாழ்க்கையுந் குறியேன்” எனவும், “அந்தநல்வரம் முத்தியிலரியதொன்று” எனவும் மேலைச்செய்யுள்களிலே போந்த வீரவாகுதேவருடைய கருத்தை அடக்கிய, “ஆரணத்தனு நகரமேலடுத்த வாரணனும், வாரணத்தனு மற்றுளகணங்களும்பணியு, மோணத்தகு முதன்மையிவிருத்தினையினிநின், பூரணத்திரண்டறக்கலப்பதுதரப்புகறி.” என்னுந் தணிகைப்புராணச் செய்யுளாற்றுணியப்படும்

உலோகாயதன் பொருட்சார்பிலும், பௌத்தன் முதலாயினோர் மற்றைத்தேவர்கள் சார்பினும் வைக்கின்ற தலையன்பு இடையன்பு கடையன்புகளும், அவர்களாலே பற்றப்

பட்ட பொருள்களுக்கும், தேவர்களுக்கும் தானமாகிய நிலையில்லாத தத்துவ சமூகம்போலவே, நிலையில்லாதனவாம். ஆகலினால், “ஆறாறையுநீத் ததன்மேனிலையேத்” தந்தருளும் சிவசுப்பிரமணியருடைய திருவடிக்கண்ணே வைக்கப்படுகின்ற மெய்யன்பொன்றே நித்தியமும் மெய்மையுமாம் என்பது உண்மைதூற்றுணிபு. இந்த உறுதியாகிய அன்பு, அநேக இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேகவிபரீதமின்றித் தெளிந்தமையினாலே, வேதசிவாகமங்களிலேபோந்த பதி பசு பாச இலக்கணங்களை வாசித்துக் கற்றறிந்துகொண்டோம் என்னும் அகங்காரத்துக்கும், அளவு கடந்த வித்துவசாமர்த்தியத்துக்கும், குசாக்கிரமதிடுப்பத்துக்கும், அணுந்துணையேனும் எட்டாது; அது, அனந்தகோடி முற்செனைங்களிலே செய்து ஈட்டிய தவத்தினாலும் திருவருளினாலும் கிட்டும்! கிட்டும்!! சிவதத்துவவிவேகம்:—“உன்றிருவாடிக்கே முறுதியாமன்பு முன்றிருவருளினற்கிடைப்ப, தன்றிறுல்பலவுமாய்ந்ததாலுரை செயலப்பருந் திறமைபான்மதியான், மன்றவேகிடைப்பதன்று மற்றதனைமாதவஞ் செய்திலாக்கயமை, துன்றியபுலையோர்யாங்ஙனம்பெறுவார்சோதியேகருணைவாரிதியே.” “உலகர்சேருறுதிப்பய னெவற்றினுக்குமுறைவிடமாய்த்துயர்முழுதும், விலகுதத்துமிக்குங்கண்சியாமுன்றாள் விரைமலர்க்கியற்றுமெய்ப்பத்தி, யலகிலாப்பிறவிதொறுமபுரிதவத்தாலல்ல தெவ்வாற்றினுமரிதே, நலமதொன்றடைதற்குறுமிடையூறுநாதனைபலவுளவன்றே.”

(கருமயாகஞ் செய்வோருக்கும், தவயாகஞ் செய்வோருக்கும், செபயாகஞ்செய்வோருக்கும், தியானயாகஞ்செய்வோருக்கும், ஞானயாகஞ்செய்வோருக்கும் நமதான்மநாயகர் வசப்படார்; பக்தியாகஞ் செய்வோருக்கே வசப்படுவர். வாயுசங்கிதை:—“கருமமாதவஞ்செபஞ்சொல் காசுலுசமாதி ஞானம், புரிபவர்வசமதாகிப் பொருந்திடேம்புரையொன்றின்றுத், திரிவறுமன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச் சேர்ந்துநிற்போ, முரைசெய்வோமவர்முனெய்தி யவருளத்துறைவோ மென்றுத்.”)

அநந்தகோடிநுபாவாக மதிக்கப்படும் ஒர்பெரிய மாணிக்கரத்தினந் தனக்கு வாய்க்குமாயின் ஒருவன், அதனை நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும் உண்டாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும் ஒர்போதும் மறவாதிருத்தல்போல; லௌகிக கருமஞ்செய்யும் யாமெல்லாம் பெண்கள்மாட்டு வைக்கும் ஆசையின நூறாயிரத்தொருபங்கொடேனும், மாணிக்கசோதியினை ஒத்த ஒளியிணையுடைய சிவசுப்பிரமணியக்கடவுளுடைய ஞானந்த வடிவமாகிய திருவடியை நின்றாலும், இருந்தாலும், கிடந்தாலும், நடந்தாலும், உண்டாலும், துயின்றாலும், விழித்தாலும், இமைத்தாலும் ஒர்போதும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். திருவிசைப்பா:—“தத்தையங்கனையார் தங்கண்மேல்வைத்த தயாவை நூறாயிரங்கூறிட், டத்திலங்கொருகூறுன்கணவைத்தவருக் கமருலகளிக்குநின்பெருமை, பித்தனென்றொருகாற்பேசுவரேனும் பிழைத்தவைபொறுத்தருளசெய்யுந், கைத்தலமடியேன் சென்னிமேல்வைத்த கங்கை கொண்டசோளேச்சரத்தானே.” இடையறாது முறுகிவளரும் அன்டின் முதிர்ச்சியிலே ஆன்மநாயகர் விளங்குவர்: ஆதலால், அன்பும் சிவமும் இரண்டற அபேதமாய் நிற்கும். திருமந்திரம்:—“அன்புசிவமிரண் டென்பரறிவிலா, ரன்பேசிவமாவ தாருமறிகில, ரன்பேசிவமாவ தாருமறிந்தபி, என்பேசிவமா யமர்ந்திருப்பாரே.”

சுப்பிரமணியர்.

இருப்பரங்குறைத்திடுமெஃகவே லுடைப்
பொருப்பரங்குணர்வுறப்புதல்விதன்மிசை
விருப்பரங்கமரிடைவிளங்கக்காட்டிய
திருப்பரங்குன்றமர்சேயைப்போற்றுவாம். (க)

சூரலைவாயிடைத்தொலைத்துமார்புகண்
உரலைவாயிடுமெஃகமேந்தியே
வேரலைவாய்தருவெள்ளிவெற்பொரிஇச்
சீரலைவாய்வருசேயைப்போற்றுவாம். (உ)

காலினன்குடி லுறுகாமர்பொன்னகர்
மேவினன்குடிவரவிளியச்சூர்முதல்
பூவினன்குடிலையம்பொருட்குமாலுற
வாலினன்குடிவருமமலற்போற்றுவாம். (௩)

நீரகத்தேதனைநினைபுமன்பிஞ்சூர்
பேரகத்தலமரும்பிறவிகீத்திநி
தாரகத்துருவமாந்தலையெய்திய
வேரகத்துமுகனடிகளேத்துவாம். (௪)

ஒன்றுதொழுடலையொருவியாவிமெய்
துன்றுதொழுடலைத்தொடங்கியைவகை
மன்றுதொழுடியவள்ளல்காமுறக்
குன்றுதொழுடியகுமரற்போற்றுவாம். (௫)

எழமுதிரைப்புனத்திறைவிமுன்புதன்
கிழமுதிரிளநலங்கிடைப்பமுன்னவன்
மழமுதிர்களிறைவருதல்வேண்டிய
பழமுதிர்சோலையம்பகவற்போற்றுவாம். (௬)

ஈறுசேர்பொழுநினுமிறதியின்றியே
மாறிலாநிருந்திடும்வளங்கொள்காஞ்சியிற்
கூறுசீர்புனைதருகுமரகோட்டம்வா
ழாறுமாமுகப்பிரானடிகள்போற்றுவாம். (௭)

சிவபெருமான்.

பாராகிடேனைப்பொருளாயிர்ப்பன்மையாகிப்
பேராவிர்கட்குயிராய்ப்பிறவற்றுமாகி
நேராகித்தோன்றலிலதாகிகின்றன்கழற்கே
யாராதகாதலொடுபோற்றியடைதுமன்றே.

கந்தபுராண நவந்தமுற்றுப்பெற்றது.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

வேலுமயிலுந்துணை.

கச்சியப்பசிவாசாரியர் நிருவடிவாழ்க.

௧௦௦-வது பக்கம் கூ-வரி துரியம்; = “சுழுத்தி; சின்மா
த்திரமாய்த் தன்னைக்காண்பது துரியம்;” மந்தையபிழைகளைத் திரு
த்தி வாசித்துக்கொள்க.

தேவாரம்.

ஈழதேசத்தில் உள்ளஸ்தலங்கள்

க. திருக்கோணமலம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

பண் - புறநீர்மை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நிரைகழலரவஞ்சிலம்பொலியலம்புநீமலர்நீறணிதிருமேனி, வரைகெழுமகளோர்பார்கமாப்புணர்ந்தவடிவின் கொடியணி விடையர், கரைகெழுசந்துங்காரகிற்பிளவுமளப்பருங்கனமணிவரன்றிக், குரைகடலோதறித்திலங்கொழிக்குங்கோணமாமலையமர்ந்தாரே. (க)

கடிதெனவந்தகரிதையுரித்துவவ்வுரிமேனிமேற்போர்ப்பர், பிடியனநடையாள்பெய்வளைமடந்தைபிறைதுதலவளொடுமுடனாய்க், கொடிதெனக்கதறுங்குரைகடல்கூழ்ந்துகொள்ளமுனித்திலஞ்சுமந்து, குடிதனைநெருங்கிப்பெருக்கமாய்த்தோன்றுங்கோணமாமலையமர்ந்தாரே. (உ)

பனித்திளந்திங்கட்பைந்தலைநாகம்படர்சடைமுடியிடைவைத்தார், கனித்திளந்துவர்வாய்க்காரிகைபாகமாகமுன்கலந்தவர்மதின்மேற், நனித்தபேருருவலிழித்தழனாகந்தாங்கியமேருவெஞ்சிலையாக், குனித்ததோர்வில்லார் குரைகடல்கூழ்ந்த கோணமாமலையமர்ந்தாரே. (ஈ)

பழித்திளங்கங்கைசடைமுடிவைத்துப்பாங்குடைமதனைப்பொடியா, விழித்தவன்றேவிவேண்டமுன்கொடுத்தவிமலனார்கமலமார்பாதர், தெழித்துமுன்னரற்றுஞ்செழுங்கடற்றரளஞ்செம்பொனுமிப்பியுஞ்சுமந்து, கொழித்துவன்றிரைகள்கரையிடைச்சேர்க்குங்கோணமாமலையமர்ந்தாரே. (ச)

தாயினுநல்லதலைவரென்றடியார்தம்மடிபோற்றிசைப்பார்கள் வாயினுமனத்துமருவின்றகலாமாண் பினர்காண்பலவேடர் நோயிலும்பிணியுந்தொழிலர்பானீக்கிதுழைதருநூலினர்ஞாலங்கோயிலுஞ்சுனையுங்கடலுடன்கூழ்ந்தகோணமாமலையமர்ந்தாரே. (ஐ)

பரிந்துநன்மனத்தால்வழிபடுமாணிதன்னுயிர்மேல்வருங்கூற்றைத், திரிந்திடாவண்ணமுதைத்தவற்கருளுஞ்செம்மையார்நம்மையாளுடையார், விரிந்துயர்மௌவன்மாதவிபுன்னவேக்கைவண்

செருந்திசம்பகத்தின், ிருந்தொடுமுல்லைகொடிவீமம்பொழில்சூழ்
கோணமாமலையமர்ந்தாரே. (சு,எ)

எடுத்தவன்றருக்கையிழித்தவர்விரலாலேத்திடவாத்தமரம்பே
று, தொடுத்தவர்செல்வந்தோன்றியபிறப்புமிறப்பறியாதவர்வேள்
வி, தடுத்தவர்வனப்பால்வைத்ததோர்கருணைதன்னருட்பெருமையு
ம்வாழ்வுங், கொடுத்தவர்விரும்பும்பெரும்புகழாளர்கோணமாமலைய
மர்ந்தாரே. (அ)

அருவராதொருகைவெண்டலையேந்தியகந்தொறும்பலியுடன்
புக்க, பெருவராயுறையுநீர்மையர்சீர்மைப்பெருங்கடல்வண்ணனும்
பிரம, னிருவருமறியாவண்ணமொள்ளெரியாயுயர்ந்தவர்பெயர்ந்த
நன்மாற்குங், குருவராய்கின்றார்குரைகழல்வணங்கக்கோணமாமலைய
மர்ந்தாரே. (சு)

நின்றுணுஞ்சமனுமிருந்துணுந்தேருநெறியலாதனபுறங்கூற,
வென்றுநஞ்சுண்ணும்பரிசினரொருபான்மெல்லியலொடுமுடனாகி
த், துன்றுமொண்பவ்வமவ்வலுஞ்சூழ்ந்துதாழ்ந்துதிரைபலமோ
கிக், குன்றுமொண்கானல்வாசம்வந்துலவுங்கோணமாமலையமர்ந்
தாரே. (க0)

குற்றமிலாதார்குரைகடல்கூழ்ந்தகோணமாமலையமர்ந்தாரைக்,
கற்றுணர்கேள்விக்காழியர்பெருமான்ருத்துடைஞானசம்பந்தனு
ற்றசெந்தமிழார்மாலையீரைந்துமுரைப்பவர்கேட்பவருயர்ந்தோர், சு
ற்றமுமாகித்தொல்லினையடையார்தோன்றுவர்வாணிடைப் பொலி
ந்தே. (கக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - கோணேசுரர்.

தேவிதிருநாமம் - மாதுமையாள்.

உ. திருக்கேதீச்சரம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார்

பண் - நடராசம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விருதுகுன்றமாமேருவினானவாவனலெரியம்பாற்
பொருதுமுவெயில்செற்றவன்பற்றிநின்றுறைபதியெந்நாளுங்

கருதுகின்றவூர்களைகடற்கடி. கமழ்பொழிலணிமாதோட்டங்
கருதிறின்றகேதீச்சரங்கைதொழக்கடுவிலையடையாவே. (க)

பாடல்வீணையர்பலபலசரிதையரொருதுகைத்தருட்ட
மாடல்பேணுவரமரர்கள்வேண்டநஞ்சுண்டிருள்கண்டத்த
ரீடமாவதுவிருங்கடற்கரையினிலெழிறிகழ்மாதோட்டங்
கேடிலாதகேதீச்சரந்தொழுதெழக்கெடுமிடர்வினைதானே. (உ)

பெண்ணொர்பாகத்தர்பிறைதவழ்சடையினரறைகழல்சிலம்பார்க்கச்
சண்ணமாதரித்தாடுவர்பாடுவரகத்தொறுமிபிச்சைக்
குண்ணலாவதோரிச்சையிலுழல்பவருயர்தருமாதோட்டத்
தண்ணனண்ணுகேதீச்சரமடைபவர்க்கருவினையடையாவே. (ஈ)

பொடி. கொண்மேனியர்புலியதளரையினர்விரிதருகரத்தேந்தும்
வடி. கொண்மூலிலேவேலினர்நூலினர்மறிகடன்மாதோட்டத்
தடிகளாதரித்திருந்தகேதீச்சரம்பரிந்தசிந்தையராகி [போமே.
முடிகள்சாய்த்தடிபேணவல்லார்தம்மேன்மொய்த்தெழும்வீணை
நல்லராற்றவருநானன்குடையர்தம்மடைந்தவர்க்கருளிய
வல்லர்பார்மிசைவான் பிறப்பிறப்பிலர்மலிகடன்மாதோட்டத்
தெல்லையிப்புக்கெழந்தைகேதீச்சரமிராப்பகனினைத்தேத்தி
யல்லலாசுறத்தரனடியிணைதொழுமன்பராமடியாரே. (ஐ)

பேழைவார்சடைப்பெருந்திருமகடனைப்பொருந்தவைத்தொருபாக
மாமையங்கயற்கண்ணிபாலருளியபொருளினர்குடிவாழ்க்கை
வாழையம்பொழின்மந்திகள்களிப்புறமருவியமாதோட்டக்
கேழல்வேண்மருப்பணிந்தநீண்மார்பர்கேதீச்சரம்பிரியாரே. (அ)

பண்டிகால்வருக்கறமுரைத்தருளிப்பல்லலுகினிலுயர்வாழ்க்கை
கண்டநாதஞர்கடலிடங்கைதொழக்காதலித்துறைகோயில்
வண்மபண்செயுமாமலர்ப்பொழின்மஞ்ஞைநடமிமோதோட்டந்
தொண்டர்நாடொறுந்துதிசெயவருள்செய்கேதீச்சரமதுதானே. (எ)

தென்னிலங்கையர்குலபதிமலைநலிந்தெடுத்தவன்முடி. திண்டோ
டன்னலங்கெடவடர்த்தவற்கருள்செய்ததலைவனார்கடல்வராயப்
பொன்னிலங்கியமுத்துமாமணிகளும்பொருந்தியமாதோட்டத்
துன்னியன்பொடுமடியவரிறைஞ்சுகேதீச்சரத்துள்ளாரே. (அ)

பூவுளானும்பொருகடல்வண்ணும்புலியிடந்தெழுந்தோடி
மேலிநாடி. தன்னடியிணைகாண்கிலாவித்தகமென்றோ
மாவும்பூகமுங்கதலியுநெருங்குமாதோட்டநன்னகர்மன்னித்
தேவிதன்னொடுந்திருந்துகேதீச்சரத்திருந்தவெம்பெருமானே. (ஊ)

புத்தராய்ச்சிலபுனைதுகிலுடையவர்புறனுரைச்சமணாத
ரெத்தராகின்றுண்பவரியம்பியவேழைமைகேளன்மின்
மத்தயானையைமறுகிடவரிசெய்துபோர்த்தவர்மாதோட்டத்
தத்தர்மன்னுபாலாவியின்கரையிற்கேதீச்சரமடைமின்னே. (௧௦)

மாடெலாமணமூரசெனக்கடலினதொலிகவர்மாதோட்டத்
தாடலேறுடையண்ணல்கேதீச்சரத்தடிசுனையணிகாழி
நாடுளார்க்கிறைஞானசம்பந்தன்சொனவின்றெழுபாமலை
பாடலாயினபாடுமின்பத்தர்கள்பரகதிபெறலாமே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பண் - நட்பாடை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நத்தார்படைஞானப்பசுவேறிந்நனைகவிழ்வாய்
மத்தம்மதயானையுரிபோர்த்தமணவாளன்
பத்தாகியதொண்டர்தொழுபாலாவியின்கரைமேற்
செத்தாரெலும்பணிவான்றிருக்கேதீச்சரத்தானே. (௧)

சுவொர்பொடிநீறுந்நலதுண்டப்பிறைக்கீளுங்
கடமார்சுளியானையுரியணிந்தகறைக்கண்டன்
படவேரிடைமடவாளொபாலாவியின்கரைமேற்
றிடமாவுறைகின்றான்றிருக்கேதீச்சரத்தானே. (௨)

அங்கம்மொழியன்றாவரமார்தொழுதேத்த
வங்கம்மலிகின்றகடன்மாதோட்டநன்னகரிற்
பங்கஞ்செய்தபிறைசூடினன்பாலாவியின்கரைமேற்
செங்கண்ணரவசைத்தான்றிருக்கேதீச்சரத்தானே. (௩)

கரியகறைக்கண்டன்னலகண்மேலொருகண்ணான்
வரியகிறைவண்டியாழ்செயுமாதோட்டநன்னகருட்
பரியதிரையெறியாவருபாலாவியின்கரைமேற்
றெரியுமறைவல்லான்றிருக்கேதீச்சரத்தானே. (௪)

அங்கத்துறநோய்களடியார்மேலொழித்தருளி
வங்கம்மலிகின்றகடன்மாதோட்டநன்னகரிற்
பங்கஞ்செய்தமடவாளொபாலாவியின்கரைமேற்
றெங்கம்பொழில்குழந்ததிருக்கேதீச்சரத்தானே. (௫)

வெய்யவினையாய்வடியார்மேலொழித்தருளி
வையமலிகின்றகடன்மாதோட்டநன்னகரிற்
பையேரிடைமடவாளொடுபாலாவியின்கரைமேற்
செய்யசடைமுடியான்றிருக்கேதிச்சரத்தானே. (சு)

ஊனத்துறுநோய்கள்ளடியார்மேலொழித்தருளி
வானத்துறுமலியுங்கடன்மாதோட்டநன்னகரிற்
பாடுனத்துறுமொழியாளொடுபாலாவியின்கரைமேற்
வேனத்தெயிறணிந்தான்றிருக்கேதிச்சரத்தானே. (எ)

அட்டன்னழகாகவரைதன்மேலரவார்த்து
மட்டுண்வெண்டாலும்பொழின்மாதோட்டநன்னகரிற்
பட்டவரிதுதலாளொடுபாலாவியின்கரைமேற்
சிட்டன்னமையாள்வான்றிருக்கேதிச்சரத்தானே. (அ)

மூவரெனவிருவரெனமுக்கண்னுடைமூர்த்தி
மாவின்சுனிதூங்கும்பொழின்மாதோட்டநன்னகரிற்
பாவம்வினையறுப்பார்பயிலபாலாவியின்கரைமேற்
நேவன்னெனையாள்வான்றிருக்கேதிச்சரத்தானே. (க)

சுறையார்கடல்குழந்தகழிமாதோட்டநன்னகருட்
சுறையார்பொழிலவண்டியாழ்செயுங்கேதிச்சரத்தானே
மறையார்புகழூரன்னடித்தொண்டன்னுரைசெய்த
குறையாத்தமிழ்ப்பத்துஞ்சொலக்கடாகொடுவீனையே. (கஉ)

இருச்சிற்றம்பலம்.

சுவாமிதிருநாமம் - கேதிச்சுவர்.

தேவிதிருநாமம் - கௌரியமபிகை.

